

C:\Users\Plazma\Desktop\301\Shipton_Paul-Drsnej_brouk_2-Zabijak_v_desti.PDB

PDB Name: Shipton_Paul-Drsnej_brouk_2-Zab
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 23.7.2006
Modification Date: 23.7.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

PAUL SHIPTON

DRSNEJ BROUK
ZABIJÁK V DEŠTI

Věnováno tetičce Pat a strýčku Tedovi

1)

Smrt není vybíravá. V Zahradě, jako je ta naše, přichází v nejrůznějších podobách a velikostech. Někdy má podobu vyhladovělého ptáka, jindy zase bagančete, které se na vás snese z oblohy. Někdy se převtělí v jemná vlákna číhajícího pavouka. A někdy ten dob-rák Smrták zapomene na veškerou hrdost a objeví se jako obrovská stará ropucha, plná bradavic.

A přesně tak vypadal dnes, jak se tam kousek ode mne krčil ve stínu. Zlaté ropuší oči ani nemrkly. Ta potvora dělala jakoby nic, předstírala, že si mě vůbec nevšimla. Jen její nozdry, malé jako špendlíkové hla-vičky, se chvěly. Zdálo se, že své okolí vůbec nevnímá.

No jasně.

Na to jsem jí tedy neskočil. Její vypoulené oči sle-dovaly každé moje hnutí. Ten smrtící jazyk jen čekal na vhodnou chvíli uvnitř huby, která se šklebila přes celý ten ošklivý žabí ciferník. Čekal jen na to, až se moje maličkost přiblíží na dosah. Pak se ta strašlivá zbraň chystala vystřelit a polapit mě lepkavým slizem, kterým byla potažená. Chystala se i se mnou zatáhnout zpět do té bezedné huby. A pak už by ro-puše stačilo jen polknout.

No, jen ať si to zkusí. Myslete si, že jsem snílek, ale osobně jsem měl docela jinou představu o tom, jak by mělo naše setkání proběhnout. Momentálně jsem se plně soustředil na svou roli - snažil jsem se vypadat jako ta největší delikatesa ze všech brouků v celé Zahradě. Nebylo to nijak těžké. V uhýbání nejrůzněj-ším potvorám, které by mě chtěly slupnout, mám bo-hatou praxi. Tak to totiž v té naší Zahradě chodí - buď se o sebe umíte postarat, nebo skončíte jako leh-ká přesnídávka nějaké hnusné obludy.

Já ovšem ničí lehká přesnídávka nejsem - aspoň pokud do toho mám co mluvit. Jmenuju se Všivák - Všivák Muldoon. Jsem soukromý vyšetřovatel a v té pekelné díře, které se říká Zahrada, jsem doma.

Prácička s ropuchou byla první, kterou jsem vzal po dlouhé přestávce. Potřeboval jsem si dát pohov po velkém případu, na kterém jsem pracoval před něja-kou dobou. Jistá zrádná mravenčí klika se chtěla spojit s vosami a svrhnout celý stávající řád Zahrady. V jednu chvíli to vypadalo dost ošklivě. Nakonec jsem byl nucen navštívit toho největšího a nejohavnějšího pavouka, jakého jsem v životě viděl. Nebyla to právě zdvořilostní návštěva, jestli rozumíte, jak to myslím. Když bylo po všem, pořád jsem stál na vlastních no-hou, zatímco pavouk už ne. Odnesl jsem si ale dost ošklivá zranění. Jedno z křídel mě za vlhkého počasí bolí dokonce ještě dnes. Snažím se stěžovat si na to jen v případech, kdy mám komu.

Když ten případ skončil, usoudil jsem, že bych měl být trochu opatrnější. Samozřejmě jsem hodlal dát pracovat jako soukromé očko, neměl jsem ale propřítstě v úmyslu přijímat žádné nebezpečné případy. Chtěl jsem se ujímat jen nenáročných úkolů - znáte to, drobnosti, při jejichž řešení se nemusíte denně starat o to, aby vás něco nesežralo.

Ted' jsem ale stál tady a pomaličku jsem se přiblí-žoval k ropuše. Ne že bych snad svůj předchozí názor změnil, nepatřím k té žouželi, kterou nebezpečí při-tahuje jako plamen mýru. Jenže nějak si brouk na ži-vobytí vydělávat musí, nic jiného v tom nebylo.

Takže... zpět k ropuše.

Dovolte, abych vám o zahradních ropuchách něco pověděl. Schramstnou jakýkoli druh hmyzu či každé-ho červa, na kterého dosáhnou jazykem, a za letních dnů si dopřávají večere až o čtyřech chodech. Ještě horší ovšem je, že nemají zuby, což znamená, že svou kořist prostě sakumprásk spolknou.

Paráda, co? Představte si, že jste ještě naživu a při plném vědomí, když kloužete tím černočerným chřtánem dolů. A

že pak sedíte v břiše a cítíte, jak vás po-malu začínají sprchovat trávicí šťávy. Pěkně děkuju.

Zastavil jsem se. Byl jsem už dostatečně blízko a všechno teď záleželo na správném načasování. Kdyby to nevyšlo, čekala by mě osvěžující koupel v pěkně teplé kyselině v žaludku té potvory.

Nemusel jsem si dělat starosti. Ropucha rozhodně nezáležela Zahradu jasem své zářivé inteligence a já se rozhodl zacházet s ní jako s důvěřivou kavkou, kterou také byla.

Postoupil jsem ještě o kousek dopředu a zůstal jsem ve střehu. Za okamžik ke mně jazyk ropuchy vystřelil jako růžový blesk. Byl jsem připraven. Uskočil jsem a odkulil se doleva. Obrovský jazyk sjel po mých krovkách a slízl svinstvo, kterým byly obalené. Odporná chuť ropuchu přiměla překvapeně zamrkat. To ovšem ještě netušila, co bude následovat.

Dobrá, bylo načase přistoupit k akci. Musel jsem svůj part odříkat dřív, než se ten jazyk vrátí, aby to zkusil podruhé. Měl jsem to připravené jasně a srozumitelně.

„Poslouchej, ropucho!“ zahulákal jsem. „Měla by sis dávat většího bacha na to, co jíš. Zrovna jsi spolkla jed - vynikající koktejl z nebezpečných kořinek a listů, kteréj jsem sám namíchal a pak jsem se v něm vyválel. Musím ti prozradit, že pro obojži-velníky je smrtelně jedovatěj.“

Ropucha znovu zamrkala. Reagovala asi stejně bystře jako kus kamene, počítal jsem ale s tím, že hlavní podstata mého sdělení jí dojde. Pokračoval jsem.

„Za chvíli začne ten jed kolovat v celém tvém těle. A můžeš mi věřit, že ten tvůj jazyk ti bude viset ven z huby... už na něj ale nebudeš nic chytat, jestli víš, jak to myslím.“ Dramaticky jsem se odmlčel. Ropucha ze sebe vyrazila jakési přiškrcené kváknutí - blempt! Vztekla přimhouřila oči.

Honem jsem přešel k věci.

„Existuje ale protijed. ...Máš zájem?“ Vydralo se z ní tiché mlaskavé zabručení. Znělo to dost nechutně, vždycky se ale snažím nezatahovat do práce svoje osobní pocity.

„Budu ti brát jako souhlas,“ prohlásil jsem. „Tak poslouchej... dohodneme se takhle...“

Zatím všechno probíhalo podle plánu a chystal jsem se vyložit následující návrh. Poskytnu na ten jed ropuše protijed pod jednou podmínkou - že totiž slíbí, že vypadne a najde si nějakou jinou Zahradu, v které se usadí. Když to udělá, brouci z bazénku, kteří mě na tuhle práci najali, si budou moct udělat pohodlí a klidně si vydechnout - žádný obojživelník už je nebude terorizovat a požírat jepicí larvy. Já si za tuhle ošklivou odpolední fušku vyberu slíbený ho-norář a budu taky spokojený. Zatraceně, i ta ropucha ať si třeba klidně odčvachtá do západu slunce a ra-duje se z toho, co se mezi obojživelníky považuje za šťastný a spokojený život.

Za daných okolností jsem prostě nemohl prohrát, že jo? Rozhodně mi to připadalo jako nesmírně ma-zaný plán, jenže přesně v okamžicích, jako byl tenhle, vás život s oblibou zaskočí a vrazí vám bez varování jednu rovnou mezi oči. Abyste rozuměli, vůbec jsem nedostal příležitost ropuše tenhle svůj geniální plán přednést. Někde v kůře jejího tupého obojživelného mozku musela přeskočit jiskřička - nějaké atavistické, primitivní a nenávislné přesvědčení, že jediný dobrý brouk je sežraný brouk. Vrhla se kupředu a je-jí jazyk se opět vymrštil z huby.

COŽE? Copak mi nerozuměla? Nebo mi snad nevěřila? To byly zajímavé a nepochybně případné otázky, kterým jsem se ovšem v tu chvíli nemohl plně věno-vat. Pokud jsem totiž chtěl zůstat naživu. Ta pitomá stará ropucha se mě chystala sežrat!

Převalil jsem se doprava a vyskočil tak vysoko, jak jen mi mých šest nohou dovolilo. Smrtící jazyk pro-létl pode mnou. Nechybělo mnoho a byl bych přistál přímo na něm, podařilo se mi ale udržet se ve vzdu-chu o chvíli déle. Ta chvílička mi zachránila krov-ky. Dopadl jsem do bezpečí a okamžitě jsem se dal do běhu.

Utíkal jsem se schovat do chryzantémového keře. Za sebou jsem slyšel, jak se ropucha pochechtává tím svým mlaskavým smíchem. Měla pro to dobrý důvod. Vzdálenost, která nás dělila, mohla urazit jediným skokem.

Za normálních okolností by pro mne nejlepší alter-nativou bylo překousnout svou hrdost, sklonit hlavu a zahrabat se do bezpečí. V tom jsou brouci nepře-ko-natelní. Jenže vládlo příšerné sucho a půda byla spe-čená v pevnou kůrku. Trvalo by mi příliš dlouho, než bych se provrtal ztvrdlou svrchní vrstvou. Věděl jsem, že později toho dne zaprší, to mi ale momentálně nebylo nic platné. Ne, musel jsem se dostat k tomu keři. Zalézt do něj co nejhloub a doufat, že to dobře dopadne.

Obloha nade mnou na okamžik potměla. Nebyl to ale mráček, který se přehnal přes slunce, byla to Smrt obalená slizem. Byla to ropucha, která skočila přímo přese mne. Měla evidentně v plánu - pokud totiž můžete v případě ropuchy s mozkiem velikosti hrášku použít tak bombastické slovo jako „plán“ - skokem se dostat ke keři dřív než já, otočit se a otev-řít hubu dokořán.

Přesně v tom okamžiku se ale situace podivně zvr-t-la. Ropucha skočila příliš daleko a narazila do keře přede mnou. Pak prostě zkameněla. Neotočila se, aby mě pozdravila, sežrala či jinak uvítala. Neozvalo se dokonce ani to nejtišší kváknutí... Nic. Zadní nohy se jí třáslly.

Já se jenom díval. Co to mělo znamenat? Proč se...? A pak jsem to spatřil. Náhlé zašustění v kroví, pře-stože se nezvedl sebemenší vánek. Něco tam bylo.

Než jsem se nad tím stačil blíž zamyslet, ropucha se probudila k životu. S přidušeným kváknutím se prudce otočila. Na mne už docela zapomněla. V její tváři už nezbývalo místo na lačnost ani na vztek. V jejím výrazu se zrcadlil jeden jediný pocit - strach. Absolutní, všeobjímající strach typu „musím odtud vypadnout, a to HNED TEĎ“.

Nezáleželo jí dokonce ani na tom, kam vypadne. Prostě se hleděla ztratit.

A ztratila se.

2)

„A co tam teda bylo?" zajímala se Velma.

„Nemám ponětí."

Kobylka na mne zírala nevěřícíma očima.

„Tak moment, frajere, moment. Šel ses přece podívat, co se v tom keři schovává, ne?"

„Děláš si legraci?" zavrčel jsem. „Ta ropucha neby-la žádná moje kamarádka, ale v tomhle ohledu jsem se s jejím slovem rád spokojil. Něco v tom keři ji vy-děsilo tak, že jí ta slizká kůže málem uschla. Necejtíl jsem potřebu pátrat, co to bylo." Zamíchal jsem směs mízy a nektaru borovou jehlicí a dal si doušek, který jsem už zatraceně potřeboval. Hned se mi udělalo líp. „Kdepak, šel jsem prostě oznámit svým klientům z bazénku, že už jim ta ropucha nebude otravovat život. Pak jsem si od nich vzal honorář a pokračoval rovnou sem."

Rovnou sem znamenalo do Dixieho baru. Najdete mě tam skoro každý večer. Tentokrát bylo ještě doce-la brzo, ale v podniku bylo už narváno. Museli jsme na sebe křičet, abychom se slyšeli přes změt' hlasů všeho možného hmyzu kolem. Úplně jsem zapomněl, že ten večer se má u Dixieho zápasit. Znamenalo to, že se tu dneska sešla pěkně drsná cháska - vzadu bezohledně bzučela parta vos, byl tu hlouček nosatců lískových, kteří se snažili světu ukázat, kolik nekta-ru snesou, a ovád poletující od stolu ke stolu. Bylo tak nabitó, že další hosté už museli stát - teda až na jeden prázdný kout, to ale nebylo žádné velké pře-kvapení, když jste se podívali na osamělou smrdutou denivku, která tam seděla. Dixie, majitel baru, vypa-dal náramně spokojeně. Nic toho tlustého slimáka nepotěšilo víc než plný lokál.

Velma zavrtěla hlavou a usmála se. „Já tě nechá-pu, Všiváku. Mně by nedalo spát, kdybych nevěděla, co tu ropuchu vystrašilo tak, že utekla." To je prosím Velma. Je to pravděpodobně nejlepší reportérka, ja-kou v naší Zahradě najdete. Jakmile se tahle kobyl-ka dostane na stopu nějaké zajímavé zprávy, už se jí nepustí. Zřejmě je to dáno její přirozeně zvědavou po-vahou. A to je právě hlavní rozdíl mezi námi dvěma. Já osobně nechávám svou zvědavost zabývat se vý-hradně za prvé tím, co bude k večeři, a za druhé tím, jak to udělat, abych přežil další den ve stavu, který mi vyhovuje (to znamená nestráveném).

Velma mě však zasypávala dalšími otázkami. „Té ropuše už ale tak či onak moc života nezbyvá, nemám pravdu? Chci říct, že ten jed..."

Obvykle nemám ve zvyku prozrazovat někomu své profesionální figle, s Velmou je tomu ale trochu jinak. „Žádnéj jed jsem jí nedal," vysvětloval jsem. „Byla to všechno jen finta, rozumíš, abych se tý ropuchy zba-vil. To svinstvo, co jsem měl na zádech, byla docela neškodná směska, která měla jen příšerně hnusnou chuť. Chtěl jsem tu ropuchu vystrašit, aby slíbila, že vypadne a už se do Zahrady nikdy nevrátí. Pak bych jí dal falešnej protijed, kterej vůbec nepotřebovala. Jasný?"

„To bylo mazaný," zhodnotila to Velma. Sama doká-že být občas taky pěkně mazaná, takže jsem to vzal jako kompliment.

„Občas se mi něco povede," přikývl jsem.

Kobylka se ke mně naklonila. Její fasetové oči hle-děly přímo do mých. „Co ale té ropuší potvoře zabrá-ní, aby se sem vrátila?"

Dobrá otázka, já na ni ale měl ještě lepší odpověď.

„Tys neviděla, jak se ta mrcha tvářila, Velmo. Kdybys ji viděla, pochopila bys. Ta už se nevrátí."

„Což nás znovu přivádí k otázce, co bylo v tom ke-ři," připomněla mi kobylka.

Neodpověděl jsem. Mohl jsem nejspíš Velme vyli-čit, jak jsem tam stál a několik dlouhých minut upřeně zíral do hlubin toho keře. Nic se v něm nepohnu-lo, přesto jsem se nemohl zbavit pocitu, že v něm ně-co je. Něco jiného. Bylo to něco, na co za normálních okolností v Zahradě, jako je ta naše, nenarazíte, a opě-tovalo to můj pohled. Těžko bych to vysvětloval, byl to jen takový maličký záchvěv strachu v mých tykad-lech, dávno jsem se už ale poučil o tom, že existují jen dva druhy brouků, kteří si podobné pocity nepřipou-štějí - pitomí a mrtví. Mohl jsem se s Velmou podělit o myšlenku, která mi v tom okamžiku prolétla hla-vou, a sice že jsem měl přece jen pravdu - Smrt to odpoledne v Zahradě skutečně byla, neměla ovšem podobu ropuchy. Skrývala se ve stínu chryzantémového keře. Čekala tam na mne, já ale na tuhle hru nehodlal přistoupit.

Jasně, tohle všechno jsem mohl Velme povědět, jenže kdo by chtěl poslouchat něco takového ve chví-li, kdy se chce prostě jen uvolnit u skleničky... nebo u dvou? Zmohl jsem se na pokrčení ramen.

Velma si nedala pokoj. „Příznej ale, že tak docela lhostejné ti to není, někde v koutku duše... co, Všiváku?"

Co jsem na to mohl říct? Každý, kdo má v naší branži trochu rozumu, se o podobné věci stará jen v případě, že ho za to někdo platí. Není to možná ta nejlepší charakterová vlastnost, ale kdo říká, že prav-du musíte dostat naservírovanou na stříbrném pod-nose?

Jak se ukázalo, nemusel jsem říkat vůbec nic, pro-tože slimák Dixie se v tom okamžiku připlazil do stře-du sálu. Všichni přítomní si dávali pozor, aby neš-lápli do stříbřité stopy, kterou za sebou zanechával.

Shromáždění hosté ztichli a Dixie oficiálně zahájil večerní program. Pokaždé, když se mělo zápasit, byl parket na celý večer obehnan provazy a proměnil se v ring. Kolem dokola se namačkali brouci z celé Zahrady. Čišníci horečně kmitali a snažili se udržet krok se záplavou objednávek. Dělalí, co mohli - při zápase se totiž vzrušení diváků snadno mohlo zvrtnout v něco mnohem ošklivějšího.

„Dááámy a páááánové," oslovil hosty Dixie, „vítejte na našem pravidelném zápasnickém večeru!"

Ozvalo se několik nadšených výkřiků ze skupinky kovářů, kteří si hráli na tvrdé hochy, opravdoví fa-noušci však zůstali zticha. Neozvali se ani v průběhu celého zahajovacího mače - ten obstarali dva dro-bounci chvostoscoci, kteří v ringu hopsali a dováděli jako fanatici, a přitom o sebe za celou dobu sotva za-vadili nohama. Skončilo to nerozhodně a oba borci se spolu odskákali napít, jako by byli nejlepší kamarádi.

Zatímco jsme čekali na další program, zeptal jsem se Velmy na reportáž, na které právě pracovala.

„Bude to hloubkový pohled na život Lidí v Domě," vysvětlovala a snažila se předstírat, že ji to téma ne-smírně zajímá. „Objevilo se tam totiž několik nových tváří. Myslíme si, že nejspíš přijeli za Mužem z Domu na návštěvu." Pohlédla na mne, jako by mě chtěla předem varovat před nemístnými vtípky. Nic tako-vého jsem neměl v úmyslu, nedokázal jsem se ale ubránit přidušenému uchechtnutí.

„Co je na tom k smíchu?" vyjela na mne kobylka.

Nechtěl jsem se své přítelkyně, která je skvělá re-portérka, dotknout, takže jsem pečlivě vážil každé slovo. „Pokaždý, když přijde okurková sezóna, na-padne toho tvýho šéfredaktora, abys sehnala něco zajímavýho o Lidech. Však víš, co myslím - jaký do-opravdy jsou, jestli vážně maj podobný myšlenky a pocity jako my. Všechny tyhle pitomosti." Počítám, že je dost hmyzáků, kteří se o podobné klípky zají-mají, zvlášť mezi těmi, co žijí v blízkosti Domu. Ve zprávách se na nějakou tu reportáž o Lidech vždycky najde místo, mě ale tyhle věci nezajímají. Lidé jsou pro mne záhadou a úplně mi to tak vyhovuje.

„Dobře, dobře," připustila Velma. „Já vím, že s tím-hle moc velkou díru do světa neudělám. Jenže před Prvním májem nikdy na žádného sólokapa nena-razíš."

Přikývl jsem. Stejně jako všichni ostatní už jsem odpočítával dny, které zbývaly do Prvního máje. Prvomájové oslavy byly v Zahradě největším svátkem roku. Byly jediným světlým okamžikem v tom jinak únavném a lopotném každodenním boji o přežití. V horku, které se každým dnem stupňovalo, se zdá-lo, že všichni čekají jen na První máj.

V ringu zatím malý podsaditý kloš ovčí oznamoval váhu příštích dvou zápasníků. Na řadě byl zlatý hřeb programu, zápas mezi dvěma roháči. Obhájcem titulu byl jeden z místních borců, zatímco vyzyvatel přišel z jiné zahrady; byl to brouk zvaný Ranař.

„Tak tomuhle říkám kus brouka," prohlásila Velma, když vyzyvatele spatřila. „Zajímalo by mě, kde se najde šílenec, který by k němu vlezl do ringu, na-tož pak aby se s ním pustil do křížku."

Snad bych s ní byl i ochoten souhlasit nebýt toho, že jsem tohohle dobráka Ranaře neviděl poprvé. Znal jsem ho už pěkně dlouho. „Tipuju, že tak po dvaceti vteřinách prvního kola půjde k zemi," zabručel jsem.

Velmu to nepřesvědčilo. „Tohohle chlapíka by doká-zala zastavit snad jediné armáda lesních mravenců."

Ukázal jsem jí vyzábělého samečka rybenky, který stál nedaleko ringu. Tísnilo se kolem něj hejno hmyzáků, kteří se navzájem strkali, aby se dostali blíž.

„Vidíš toho maníka?" zeptal jsem se. „Říká se mu Klouzek Pete a povím ti, že si to jméno zaslouží. Zrovna teď přijímá na ten zápas sázky. Ranař patří jemu."

Velmina štíhlá tykadla se zachvěla, když kobylka vycítila zajímavou story.

„Rozumím," přikývla. „Ban-da kořenů si na Ranaře vsadí, a až půjde do tuhého, vazoun sebou sekne."

Usmál jsem se. Velmě to zapalovalo rychle. „Přesně tak. A rybenka shrábne balík. Je to docela šikovnej švindl."

Jakási masařka dala signál k zahájení prvního kola a oba zavalití brouci se postavili proti sobě. Jen pomalu se dostávali do tempa a útoky většinou jen předstírali, takže se nic zvláštního nedělo. Roháči nejsou zrovna rychlí, při zápase uplatňují především svou velikost a sílu. Snaží se prostě sevrýt soupeře v čelistech, zvednout ho do vzduchu a převrátit ho na záda.

Oba protivníci po sobě několikrát zkusmo vyjeli obřími rozvětvenými čelistmi, ani jednomu se však nepodařilo pevně druhého chytit.

„Úžasné," utrousila suše Velma. „Příště zůstanu doma a budu se dívat, jak roste tráva."

Ušklíbl jsem se. „Co to povídáš? Tohle je ušlechtilý umění. Já to prostě miluju."

„Jo, jasně!" odfrkla si Velma. „Neříkals před chvílí, že je to jen divadlo? Co je na tom za ušlechtilost?"

„Neměl jsem na mysli ten zápas," vysvětloval jsem, „myslel jsem ušlechtilý umění toho jejich šmě. To je to, co mě zajímá. Jinak si to tady prostě jen rozdávaj dva brouci, co maj velký svaly a malej mozek."

Velma usrkla trochu své medovice. „Ty to vážně umíš s děvčetem pořádně roztočit, Všiváku," pozna-menala.

Na to, co se dělo v ringu, jsem se vlastně ani nedí-val. Sledoval jsem Klouzka Peta - a zvlášť ta dlouhá štětinovitá tykadélka, která mají rybenky na za-dečku.

„Dívej se tomu šmejdovi na ocas," radil jsem Velme. „Pokud nezměníl svoje zvyky, tak se vždycky dá po-znat, kdy se ten malej paskřivec chystá k nějakému podrazu. Pokaždý jako by maličko zavrtěl ocasem. Tím se spolehlivě prozradí."

A taky že jo, asi v polovině prvního kola se tyka-délka na zadečku rybenky zvedla a zavrtěla. Byl to tak titěrný pohyb, že by si ho nevsiml nikdo, kdo přesně na takový signál nečekal.

„To je ono. Už to každým okamžikem přijde," za-mumlal jsem a nemýlil jsem se. O nepatrnou chvíli-ku později malá rybenka na starouše Ranaře spikle-necky kývla. V tom okamžiku velký brouk ještě víc zpomalil. Od té doby, co jsem ho v ringu viděl napo-sledy, se jeho herecké umění nijak nevylepšilo. Přestal se krýt a zcela otevřeně se vystavil soupeři-vu útoku. Za takové situace nemohlo být pro jeho protivníka problémem, aby ho uchopil za horní polo-vinu těla a obloukem ho vyhodil z ringu. Připadalo mi to naprosto zjevně nahané - asi stejně, jako je zjevná odpověď na známou otázku hnidy. (Znáte pře-ce ten starý vtíp, jak se hnida ptá, proč ji nikdo nemá rád. Odpověď zní: Samozřejmě, že ji nikdo nemá rád. Je to přece hnida, ne?)

Zdalo se mi, že mezi ostatními diváky a sázkaři ne-ní mnoho těch, kteří by to zaznamenali, až na Velmu, jenže Velma je samozřejmě chytřejší než obyčejný, průměrný hmyzák. Obhájce titulu právě zvedl Rana-ře do vzduchu. Zápas byl skoro u konce a dav šílel.

A přesně v tom okamžiku prořizlo vzduch zaječení, které rozhodně nebylo hmyzího původu, a propuklo opravdové šílenství.

3)

Měli jsme jen vteřinku nebo dvě na to, abychom přes šumění deště zvenčí zaslechli dupot těžkých nohou, a pak řadu rebarborových stonků, které tvořily jednu stěnu Dixieho baru, prorazil obrovitý tvor a vpadl dovnitř. Byl to ježek, tedy zvíře, které je i za optimálních okolností nesmírně nebezpečné, tenhle ale vypadal obzvlášť divoce. Vztekla naprázdno cva-kal čelistmi.

Dovolte, abych vám o jezcích něco řekl - když přijde na to, co sežrat, nejsou ani trochu vybíraví. Lokál přímo vybuchl horečnou aktivitou. Brouci se rozběhli všemi směry, jak se snažili odklidit se zvířeti z cesty. Všechny létající hmyz se vznesl do výše, jenže v nabitěm lokále nebylo dost místa, takže bylo mnoho těch, kteří do sebe ve vzduchu nad námi zuřivě naráželi.

V davu samozřejmě vypuklo všeobecné št'ouchání a strkání a za chvíli jsem zjistil, že už Velmu ne-mám vedle sebe. Nijak zvlášť jsem se o ni nebál. Byla už v tolika ošemetných situacích, že ví, jak se o sebe postarat.

Větší starosti jsem si dělal o Ranaře. Těsně před-tím, než do baru vrazil ježek - a navíc musím dodat, že bez pozvání - druhý roháč právě převrátil Ranaře na záda. Velký brouk teď nebyl schopen se sám po-stavit na nohy. Za Klouzkem Petem se samozřejmě jen zaprášilo a splašený ježek se řítil přímo k ringu, kde ležel bezmocný brouk.

Nemyslete si prosím, že to, co jsem pak udělal, byl nějaký hrdinský skutek. Ranař nikdy nebyl můj vel-ký kámoš, i když nepřítelem bych ho taky nenazval - spíš jsme se za starých časů znali jen tak od vidění a to bylo všechno. Možná jsem prostě jen byl ve správ-nou chvíli na správném místě. Ať tak či onak, roz-běhl jsem se kupředu a popadl jsem toho kolohnáta za krovku. Začal jsem ho tahat zpět do bezpečí, jak to nejrychleji šlo. Nebylo to lehké. Jak říkala Velma, Ranař byl pořádný kus brouka.

Snažil jsem se raději nezvedat oči, protože jsem věděl, co bych spatřil, kdybych to udělal. Ježek dělal příšerný rachot. Cítil jsem jeho horký savčí dech, kte-rý se proháněl celým barem jako rozvzteklené torná-do. Zatáhl jsem ještě usilovněji a v duchu jsem Rana-ře proklínal za to, že ho nikdy nenapadlo trochu si hlídat váhu.

Roztříštěnou stěnou teď vítr hnál dovnitř záclony deště. Ježek se tyčil přímo nad námi. Vyloudil z hrdla poslední zavřeštění a zhroutil se. Naposledy jsem zabral a podařilo se mi odtáhnout roháče do bezpečí pouhý okamžiček předtím, než ježkova hlava dopad-la na zem. Jeho třesoucí se čelisti byly pouhých pár milimetrů od Ranaře. Skelné oči vytřeštěně zíraly před sebe.

Ranař se v mém sevření zavrtěl.

„Nazdar, Všivá-ku," protáhl. „Rád tě zas vidím."

Nebylo to snadné, ale podařilo se mi Ranaře pře-vrátit správnou stranou nahoru. Pak jsme oba zůsta-li stát a čekali, až se všichni kolem nás vymaní ze zajetí hlučné paniky. Trvalo to dost dlouho. Ještě po několika minutách byl v Dixieho baru čestným hostem večera zmatek. Nikdo pořádně nevěděl, co se vlastně stalo, a spousta různé žouzele pokřikovala a bezhla-vě pobíhala kolem dokola. Snad se jim při tom trochu ulevilo. Dixie se ze všech sil snažil všechny přítomné uklidnit, nikdo ale slimákovi nevěnoval velkou pozor-nost. Většina přítomných si ani nestačila uvědomit zásadní očividnou skutečnost.

Ježek byl mrtvý.

Rozhodně jsem na něj neplýtl slzami - až příliš mnoho ježků mě při příliš mnoha různých příležitostech málem rozkousalo a zhlťlo. Na druhou stranu jsem si ale mohl dovolit jistou velkomyslnost. Doufal jsem, že se odebral do ježčího nebe, nebo kam vlast-ně se tihle bodlinatí požírači brouků po smrti odebí-rají.

„Už jsem u Dixieho zažil spoustu divokejch večír-ků," poznamenal jsem, „nikdy jsem ale ještě neviděl, že by se nám na mejdan nabouralo něco takového." Kývl jsem směrem k nehybnému ježkovi. „Co si ten pitomec myslel?"

Ranař můj přirozený zájem o jemné nuance fungo-vání ježčího mozku zjevně nesdílel. Byl příliš zaujat sledováním celé té mely kolem.

„Úplně jako za starejch časů, co, Všiváku?" ušklíbl se pobaveně.

„Jo."

To bylo asi tak všechno, co jsem chtěl na téma starých zlatých časů říct. Pak mě ale přemohla zvě-davost.

„Takže pořád ještě děláš s Petem, co?" zeptal jsem se. Nijak mě nepřekvapovalo, že se ta odporná malá rybenka ještě

nevrátila. Byl bych se vsadil, že se při první známce nebezpečí koukala nějakou škvírou ztratit.

Velký roháč pokřčil rameny. „Jo, ale tohle zápas-nický číslo už poslední dobou moc často nezkoušíme. Ne tak často jako dřív. Však víš, Slade dneska s naší partou plánuje velký věci.“

Samotné tohle jméno stačilo, abych se zarazil jako opářený. Bylo to jméno, které jsem už hodně dlouho neslyšel, a kdyby bylo po mém, nemusel bych je slyšet ještě mnohem déle. Nic jsem neřekl. Ranař není nejchytřejší brouk na světě, i on ale vycítil, že něco není v pořádku.

„Já myslím, že jste se Sladem kámoši,“ podivil se.

Krátce jsem přikývl. „Byli jsme.“ Nic moc dalšího se k tomu nedalo dodat. Bylo to už opravdu hodně dávno, co jsem naposledy viděl švába jménem Slade. Samozřejmě jsem se o něm čas od času něco doslechl. Tomu se prakticky nebylo možno vyhnout. Slade byl teď velké zvíře v Domě. Když chtěl, měl na povel spoustu dalších brouků.

Jediný problém byl v tom, že doba, kdy jsem i já poslouchal příkazy nějakého jiného hmyzáka, už dávno skončila. Právě to je ze všeho nejkrásnější, máte-li svoji vlastní živnost.

Podíval jsem se přes vrchol Ranařova objemného krunýře a viděl jsem, že Dixiemu se už podařilo obnovit v baru alespoň jakési zdání pořádku. Nedaleko vchodu jsem zahlédl Velmu, která se bavila s jedním z vyhazovačů. Mimoděk jsem se usmál. Pravděpodobně se těch dvou tiplic vyptávala, jestli si na ježko-vi nevšímly něčeho pozoruhodného. Je to prostě reportérka tělem i duší, tahle Velma, od špiček tykadel až po konec zadečku.

„Hele, Ranaři, strašně rád bych si s tebou ještě chvilku zasurfoval ve vzpomínkách na starý časy,“ omlouval jsem se, „ale nejspíš bych měl přiložit nohu k dílu.“

Roháč se také rozhlížel kolem sebe. „Jo, jasně - a když už o tom mluvíš, já bych měl zase najít Peta.“

Nemělo smysl toho velkého prostáčka přesvědčovat, že Klouzek Pete už je zalezlý někde v bezpečí, nejspíš v nějaké útulné a pohodlné temné díře ve zdi Domu.

Ranař si to nemotorně zámířil přímo do davu, ještě se ale na okamžik zarazil a ohlédl se.

„Hele, Všiváku?“

„Jo?“

„Díky... za to... však víš...“

„Jo.“

„A Všiváku?“

„Jo?“

„Nemám něco vyřídit Sladeovi? Myslím jako nějaký vzkaz nebo tak?“

Na okamžik jsem se zamyslel. Jeden vzkaz mi sice v tu chvíli prolétl myslí, sám sebe jsem ale v duchu napomenul za to, že vůbec znám takové vulgární výrazy. Ještě chvíli jsem přemýšlel, než jsem konečně odpověděl.

„Vyříd' Sladeovi, že Všivák vzkazuje... prostě mu vyříd', že je mšice v pořádku. Jasný?“

Ranař se nepříliš úspěšně snažil skrýt rozpaky. „Nevím, o co jde, Všiváku.“

Trpělivě jsem se usmál. Ranař byl jedním z těch nešťastníků, kterým je souzeno celý život nevědět, o co jde.

„To nevadí,“ uklidnil jsem ho. „Slade bude vědět.“

Otočil jsem se a protlačil jsem si cestu davem. Chvilí to trvalo, ale nakonec jsem se propracoval až k Dixiemu. Už jsem toho tlustého slimáka viděl v radostnějším rozpoložení. Momentálně působil dojmem, jako by na něj někdo právě vysypal plnou slánku.

„Tak jak to vypadá, Dixie?“ zeptal jsem se.

„Skvěle,“ odsekl kysele slimák. „Totiž když uvážíš, že mi tenhle splašený savec zrovna udělal z podniku kůlničku na dříví a málem rozmačkal moje dobře placení zákazníci.“

Snažil jsem se přijít na nějakou případně účastnou odpověď, když tu mezi nás náhle vrazila jedna z Dixieho servírek.

„Hele, Dixie, někoho tu máme,“ oznámila škvoří samička. „Někoho, kdo to přežil - nikoho dalšího jsme nenašli. Dost dobře nevíme, co si s ní počít...“

Dixie i já jsme sklopili oči. Za škvoří servírkou stála blecha. Nebyla to příliš stará blecha a tvářila se hrozně vyjeveně. Náhle jsem si uvědomil, kde se tu vzala - z toho ježka.

Jako podnikatel je sice Dixie absolutní třída, ale jsou určité situace, kdy si prostě neví rady. Střelil po mně dobře známým prosebným pohledem a já mu na něj jako úplná kavka skočil.

Naladil jsem svůj nejpříjemnější hlas, rezervovaný pro malé děti. „Tak jakpak se daří, děvče?“ zeptal jsem se a doufal jsem, že to bude znít jako od strejdy Všiváka nebo někoho podobného.

Nebyla to nijak složitá otázka, blecha na ni ovšem neodpověděla. Zdálo se, že upírá oči na něco daleko za mnou. Zkusil jsem to znovu. „Na co se díváš?“

Blechy nemají zvlášť dobrý zrak - ani ho v tom houští chlupů na těle hostitelského zvířete nepotřebují - tohle děvče ale prostě jen dál civělo do dále.

Učinil jsem tedy ještě jeden pokus. „Bylas nejspíš na tom ježkovi, vid'? Co se stalo? Cos viděla?“

Na vteřinku jsem měl zvláštní pocit, jako by se na mne blecha podívala, pak ovšem její pohled znovu zabloudil jinam.

Už mě ta hra začínala unavovat. „Poslechni, děvče, jestli chceš ještě někdy najít cestu domů, měla by ses koukat sebrat a začít mluvit.“

Přesně v tom okamžiku jsem si uvědomil, že se po mém boku objevil někdo další. Velma.

„To je opravdu ohleduplný a citlivý přístup k chu-dince, která je v šoku,“ ozvala se kobylka kousavě. Nebylo mi jasné, na co naráží.

„Já už se o to postarám,“ prohlásila rázně Velma. Odvedla maličkou blešku do kouta a tichým hlasem tam s ní začala rozmlouvat.

Kolem Dixieho se mezitím shromáždil malý hlouček nejrůznější žoužele, která se k nám protlačila davem. Jak už jsem

řikal, na zápasy se chodí dívat dost drs-ná klientela, a tahle parta nevypadala příliš spokoje-ně. Tlačili se na slimáka, rozčileně poskakovali a do-ráželi na něj nejrůznějšími dotazy a připomínkami:

„Co hodláš udělat s tím ježkem?"

Nebo:

„Jak můžeš zaručit, že se něco podobného nebude už nikdy opakovat?"

A také:

„Za pár dnů je přece První máj."

Zatímco se Dixie ze všech sil snažil zabránit tomu, aby se nespokojený hlouček proměnil v rozběsněný dav, přihopsala k nám zpátky Velma i s blechou. Dav se utišil. Velma takhle na své okolí působí.

„Vůbec nic si nepamatuje," oznámila kobylka. „Jmenuje se Netta."

„Mám dojem, že jsi řikala, že si nepamatuje vůbec nic," poznamenal jsem.

„Nepamatuje si nic z toho, co se stalo dnes večer, ty chytráku."

Blecha měla v očích stále ten patetický, jakoby omámený výraz. Davu tím poskytla přesně to, co potřeboval - objekt, na kterém si mohl vybit své roz-bouřené emoce. Zpočátku se na ni sesypaly projevy účasti:

„Jen se na ni podívejte."

„Chudinka maličká."

„Vsadím se, že ještě v životě nebyla takhle odlou-čená od svého hostitele."

Jenže jak to v podobných situacích někdy bývá, je-jich poznámky se postupně začaly přirostřovat a na-bývat na agresivitu:

„Tak co s tím budeš dělat, Dixie?"

„Kde má ten drobeček asi svoje kamarádky?"

„Jo. Někdo jí musí pomoci najít ty ostatní blechy, co byly na tom ježkovi."

„Stalo se to v tvém podniku, Dixie, takže jsi za ni zodpovědný."

Dav se pomalu začínal dostávat do varu. Nevypa-dalo to dobře. Slimákova slizovitá ústa se tiše oteví-rala a zase zavírala. Bylo mi jasné, že v duchu usi-lovně počítá. Dixie nerad utrací, má ale dost rozumu na to, aby věděl, že někdy prostě nemáte na vybra-nou. Právě teď dospíval velký slimák k závěru, že to budou rozumně vynaložené peníze, podaří-li se mu zachránit svůj podnik před vybitím.

„Dobře, dobře," rozkřikl se zamračeně. „Postarám se o to, aby se dostala domů." Otočil se ke mně. „Vezmeš tu prácičku, Všiváku, že jo?"

Cítil jsem, jak se do mne zavrtávají žhavé pohledy obrovské spousty brouků, jediný pohled na tu ztra-cenou blešku mě ale nenaplnil zrovna nadšením.

„Je mi líto, Dixie. Jsem soukromej detektiv a ne chůva."

Dixie by se ale do svého dnešního postavení nedo-stal, kdyby nebyl zatraceně dobrý obchodník. „Zapla-tím ti dvojnásobek obvyklého honoráře," dodal oka-mžitě.

Bingo. Při podobných slovech se v mém srdci vždycky zvedne vlna bezobratlé laskavosti. Sklopil jsem oči k Nettě.

„Pojď, maličká," vyzval jsem ji. „Takováhle putyka není vhodný místo pro mladou blešku, jako jsi ty."

Bleška Netta na to neřekla ani popel.

4)

Než jsme došli do mé kanceláře, bylo všechno úplně jinak. Začínal jsem s nostalgií vzpomínat na ty staré dobré časy před půl hodinou, kdy Netta neřekla ani slovo.

Dala se do řeči nedlouho poté, co jsme odešli od Dixieho, a teď už se prostě nedokázala zastavit. Nemů-žu říct, že bych se kdy kamarádlil se spoustou blech, ale hodně jsem o nich slyšel. A pokud mi bylo známo, vynikají jen ve dvou věcech - ve skákání a ve žvanění. Netta toho moc nenaskákala, o to víc toho ale dokázala napovídat.

Bylo to vůbec poprvé, co se ocitla mimo své hosti-telské zvíře, a z téhle nové situace se malé cizopasnici točila hlava

vzrušením. Na všechno, co viděla, vy-valovala oči s nelíčeným úžasem a všechno to také komentovala, nepřetržitě a obšírně.

„Co je tohle?“

„Páni, a tohle!“

„No to mě podržte!“

„Jejda!“

„No ne!“ a tak podobně. Zjevně se nenechávala příliš zdeptat vědomím, že se úplně sama ocitla v širém a zlém světě. Všechno jí to připadalo jako jedno velké dobro-družství. Neuvědomovala si, chudinka, co to znamená.

Ted' právě mlela jako o závod. „Nechci vám být nijak na obtíž, Všiváku - chci říct pane Muldoone - mám ale pocit, jako bych začínala být tak trochu hladová, je to už dost dlouho, co jsem naposledy mě-la něco k snědku, víte..." A tak dál. Umíte si to před-stavit.

Rozhlédl jsem se po kanceláři. Jako obvykle se tam nepovalovalo nic, z čeho bych vystrojil hostinu.

„Trochou listí z ptačího zobu bych tě asi neucitl, co?“

Chichotání jejího vysokého hlásku se odráželo od stonků, tvořících stěny mé kanceláře.

„No to je fór! S váma je vážně legrace, Všiváku, pardon, pane Mul-doone. Poslyšte, nevadilo by vám, kdybych vám řikala Všiváku? Jsem z toho všeho úplně vedle, víte? Ještě nikdy jsem takhle dlouho nebyla mimo loď. Abych pravdu řekla, připadám si tak trochu divně. Abych se ale vrátila k tomu, na co jste se ptal, tak díky, ale lis-tí se bohužel nenajím. Já potřebuju krev, víte, kapič-ku dobrý a hustý červený šťávy, jak jsme říkaly, když jsme ještě byly na..."

Zasekla se, jako když muška narazí do čelního skla v autě. Chvilí jsem vychutnával ticho a pak jsem se zeptal: „Na čem? Na tom ježkoví?“

Bylo to, jako když otočíte vypínačem CVAK! Netta na mne už zase koukala tím zamlženým, nepřítom-ným pohledem.

„No, já... já si... nevzpomínám," vykoktala konečně.

Bylo to skutečně k nevíře.

„Ty si nevzpomínáš vů-bec na nic z toho, co se dneska večer stalo?“

„Ne," hlesla dutě. Byl to takový ten tichý ztracený hlásek, který ve vás vyvolá nutkání začít jeho nosite-le utěšovat a říkat mu „Neboj se, všechno bude zase v pořádku," nebo nějakou podobnou lež. Myslete si, že jsem měkkota, ale já to doopravdy řekl.

Jenže pak Netta celou tu dojemnou situaci úplně postavila na hlavu, protože se najednou vzpamatovala a rozesmála se. „Není to zvláštní, pane Mul - sak-ra - není to zvláštní, Všiváku? Myslím jako, že si pamatuju, jak se jmenuju, a všechno ostatní. Jmenuju se Netta. Vidíte? Říkala jsem to! Vzpomínám si, že ja-ko malá jsem žila na kočce. Měla nádhernou hustou žíhanou srst. Potom jsem pár měsíců strávila na ve-verce, jenže v těch vejškách na stromech jsem si ni-kdy doopravdy nezvykla, a navíc krev má po všech těch oříškách takovou divně nepříjemnou pachut'. Tak jsem se přestěhovala na ježka, vlastně to ani ne-ní tak dlouho. A na t'ýhle lodi jsem byla až dodneška, jenže..."

Nechápavě se rozhlédla kolem sebe.

„Jenže ted' už na něm nejsi." Pomyslel jsem si, že bych jí tu smutnou novinu měl sdělit nějak ohledu-plně. „Protože ten ježek je tuhej. Mrtvej. A ty vůbec nemáš ponětí, jak k tomu došlo?"

Její prázdné oči to říkaly dostatečně výmluvně. Pomyslel jsem si, že to nebude tak jednoduché, jak jsem se původně domníval. Netta byla jediná, koho našli živého, věděl jsem ale, že na tom ježkoví určitě nebyla sama. Blechy nikdy necestují samy. Její ka-marádi zřejmě opustili loď dřív než ona. Jenže kdy? A kde?

Počasí nám také nepřálo. Za normálních okolností bych se byl prostě vydal po stopách toho ježka a sle-doval je zpátky, jenže déšť už je touhle dobou dávno rozmočil v bláto. Ne, pokud jsme Nettu chtěli vrátit zpět mezi její kamarádky, potřebovali jsme, aby se začala rozpomínat alespoň na něco z toho, co se stalo.

Zdálo se ovšem, že tahle blecha si nevzpomene vů-bec na nic, pokud jí někdo trochu nepomůže. To ale nebyl žádný problém - věděl jsem naprosto přesně, na koho se pro tu trochu odborné pomoci obrátit.

„Musíš si odpočinout," prohlásil jsem a ukázal na list v koutě. „Lehni si do postele, já se vyspím tady. Zejtra nás čeká dlouhá cesta."

„Jaká dlouhá cesta?" Bylo vidět, jak v Nettině moz-ku soupeří vzrušení se strachem.

Opřel jsem se o žalud a snažil se udělat si trochu pohodlí.

„Navštívíme jednoho hmyzáka, co se vyzná ve všem ostatním hmyzu," sdělil jsem jí. „Dobrou."

Té noci jsem toho moc nenaspal a nebylo to jen tím, že by mi ten nepohodlný žalud nedovolil usnout. V hlavě mi jako chvostoskok v plechovém kbelíku ne-ustále poskakovalo a harasilo něco, co řekla Velma. Bylo to těsně předtím, než jsem odešel od Dixieho a odvedl si Nettu s sebou. Velma ke mně přiskákala.

„Poslyš, Všiváku." Kobylčin hlas zněl tlumeně a na-léhavě. Střelila rychlým pohledem po bleše, která mi stála po boku, aby se ujistila, že nás ta malá neposlouchá. „Tohle je velká věc. Cítím to. Nevím přesně, proč jsem si tak jistá - je to prostě jen instinkt, jenže jsou případy, kdy zkrátka nemáš nic jiného. Jedno ale vím - v životě jsem neviděla, aby ježek takhle pa-dl a bylo po něm. Nedává to smysl. Pokud ovšem..." Podívala se pobořenými stěnami ven, jako by se bála, že se tam venku v dešti stále ještě něco skrývá.

„Co ale mohlo něco takového ježkoví provést?" pře-mýšlela nahlas. „Že by byl v Zahradě had?"

Zavrtěl jsem hlavou.

„Zmíjí jsme v Zahradě neměli už léta."

„Tak co si o tom myslíš, Všiváku?"

Kdybych si tehdy dal čas na to, abych se nad tím zamyslel, byl bych volil slova pečlivěji. Byl bych si to-tiž uvědomil, že to je jeden z okamžiků, kdy se můj náhled na svět diametrálně rozchází s Velminým. Mé přítelkyni šlo o pravdu, zatímco mně šlo o to, abych přežil a vydělal si na živobytí. Měl jsem si dávat vět-ší pozor.

Neudělal jsem to.

Co si myslím?" opakoval jsem po ní. Kývl jsem směrem k malé blešce. „Myslím, že musím zvládnout tuhle prácičku a od Dixieho pak zinkasovat pořádně tučnej honorář. A nevidím důvod, proč bych se měl starat o něco jinýho."

Jasně, kdesi v hloubi duše jsem přemítal o tom, co se tomu ježkovi asi stalo. Jenže jak už jsem říkal, kdo má v mé branži špetku rozumu, ten se nechává unést zvědavostí jen v případě, že za to dostane pěkně v ho-tovosti zaplacen. V opačném případě raději do niče-ho nestrkáme tykadla. S Velmou tomu ovšem bylo jinak - ta zvědavostí přímo hořela.

„No, já se o to starat rozhodně budu," prohlásila a provrtala mě jedním z těch svých umíněných po-hledů. „Zjistím, co se tady vlastně děje. Veřejnost v Zahradě má právo to vědět."

Neplýtvat jsem dechem na to, abych ji nabádal k opatrnosti. Opatrnost je nedílnou součástí Velminy práce a já jsem rozhodně neměl v úmyslu zpochybňo-vat její profesionalitu. Velma je už velká holka a ví, jak to na světě chodí.

Kobylka se ke mně naklonila.

„Prokaž mi jednu las-kavost, Všiváku. „Vyříd' tuhle práci pro Dixieho, zjis-ti, kde jsou ostatní blechy..." Její velké oči se už zase dívaly do mých. „Jestli se ti ale podaří najít Nettiny kamarády, pravděpodobně zároveň zjistíš něco o tom, co se dneska večer vlastně stalo. A pokud to zjistíš, dej mi vědět - nic víc po tobě nechci."

To byla poslední slova, která jsem od Velmy slyšel. Když odhopsala do noci, nedokázal jsem se ubránit myšlenkám na to, jestli jsem v jejím hlase nepostře-hl jakýsi podtón, který jsem v něm obvykle neslychal. Zklamání? Na co že se mě to právě dnes večer před tím incidentem ptala - jestli je mi doopravdy všech-no tak naprosto fuk? Byla to zapeklitá otázka, na kterou jsem ani teď nenacházel jednoznačnou odpo-věď. Jenže o několik hodin později jsem byl uprostřed noci vzhůru, poslouchal jsem, jak malá bleška něco tiše drmolí ze spaní, a přemýšlel o tom, proč mám po-cit, jako by Velma byla na stopě něčemu důležitěmu. Možná že se v Zahradě skutečně dělo něco moc a moc špatného. Někdy v časných ranních hodinách jsem konečně usnul a moje sny byly plné cvakajících čelis-tí a studených, nemrkajících očí něčeho, co se skrý-valo v chryzantémovém keři.

Následujícího dne jsme se s Nettou vypravili na cestu hned po ránu. Nemyslím tím přímo za kuropě-ní, ale slunce bylo na východě mnohem níž, než kde je obvykle vidám. Nebyl to příjemný pohled, chtěl jsem ale tuhle práci vybavit a mít ji z krku ještě před polednem.

Netta se už nemohla dočkat. Pokud jí skutečnost, že se sama pohybuje po otevřeném prostranství, naháněla strach, nedávala to na sobě nijak znát. Vzru-šeně poskakovala sem a tam na silných zadních no-hou.

„Všechno to vypadá úplně jinak, Všiváku, když nejste na lodi, myslím jako, když se na to nedíváte skrz všechny ty chlupy. Nikdy mě ani nenapadlo..." V jednom kuse takhle žvanila a pořád měla o čem.

Zamířili jsme přes Zahradu směrem na jih. Co chví-li jsem zvedal oči k obloze.

„Je to nádhra, že ano?" rozplývala se Netta. „To modrý nebe. Myslím, že je to paráda, a taky ten čerstvej vzduch. Ach bože!"

Neobtěžoval jsem se vysvětlováním, že se rozhlí-žím po ptácích, kteří ještě po ránu neměli žaludek plný tučných červů. Nechtěl jsem si celý den zkazit tím, že bych se nechal ještě před snídaní sezobnout.

Jak se ukázalo, žádné ptáky jsem nezahlédl, přesto ale v Zahradě bylo něco neobvyklého. Tím něčím byl Člověk, kterého jsme spatřili na východní straně trávníku. Byl daleko mimo naši trasu, přesto jsem se opatrně držel co nejbliž západnímu okraji. Je obtížné něco tak obrovského, jako je Člověk, vůbec pojmout jediným pohledem. Navzdory tomu jsem se tohohle jedince snažil nespustit z očí. Byl přikrčený a díval se do trávy pod sebou. Držel něco v ruce, neměl jsem ale sebemenší ponětí, co to je. Netrávím obvykle pozorováním Lidi

příliš mnoho ča-su, bylo mi ale jasné, že tohle je jedno z jejich mlád'at.

Ne že by na tom nějak záleželo, protože lidská mlá-d'ata se nijak zvlášť neliší od dospělých. Neprochá-zejí žádnou metamorfózou, dokonce ani částečnou ne. Pokud vím, nesvlékají taky kůži, i když někteří z nich ztrácejí to ochlupení, které jim roste nahoře na velké hlavě.

Povím vám, co mě na Lidech zaráží ze všeho nejvíc. Všechny silné ochranné kosti mají uvnitř těla, za-tímco zvenčí jsou pokryty spoustou měkké, rozbředlé hmoty. Co to má být za tělesné uspořádání? Podle mého názoru něco takového vůbec nedává smysl - i když na druhé straně musím upřímně přiznat, že jsem úvahami na toto téma nikdy nestrávil příliš mnoho času.

Člověk v Zahradě pro mne nepředstavoval nic víc než předmět mírné zvědavosti. Pro Nettu byl ale něčím docela jiným - byl pro ni obrovským měchem plným krve. Gigantickou nádobou přetékající dobrou a hustou červenou šťávou. Neměla příliš dobrý zrak, dokonce i na tuhle vzdálenost ale zachytila pach člo-věčiny.

„Páááni, vážně už pomalu začínám hladý šilhat," drmolila. „Kdybychom si k němu odskočili, nemohla bych si dát aspoň narychlo pár malejch hltů? Víte, jak to myslím - naskočit, napít se, jen abych něčím zaplnila žaludek, a zase seskočit..."

Vůbec jsem nezpomalil.

„Je mi líto, Netto. Budeš to muset nechat na jindy." Nebyl jsem takový pitomec, abych se dobrovolně přibližoval k Člověku, dokonce ani k mláděti ne. „Jdeme," pobídl jsem Nettu. „Máme před sebou ještě dlouhou cestu."

Pohled na Člověka mě přiměl znovu se zamyslet nad tím, co má asi Velma za lubem. Měl jsem pocit, že by mohlo jít o něco nebezpečného, a přitom jsem jí ani trochu nepomáhal. Potlačil jsem záchvěv pocitu provinilosti. Připomněl jsem si, že Velma moc dobře ví, co je v sázce. Nebylo to ani zdaleka poprvé, co ji její práce přiváděla do nebezpečné situace. Věděla přece, co dělá, když odešla od rozpracované reportáže o Li-dech a rozběhla se pátrat po „skutečném příběhu".

Jenže co to vůbec bylo za příběh? I když si sama nebyla jistá, o co vlastně jde, instinkt reportérky ji napovídal, že to nějak souvisí s ježkem. Což zase zna-menalo, že to nějak souvisí i s touhle blechou, kterou mám tady po svém boku...

Až na to, že jsem po boku žádnou blechu neměl. Povzdechl jsem si a rozhlédl se kolem. Byla pořádný kus za mnou a

právě se chystala ke skoku. Ze začátku se jí vcelku dařilo držet se v mé blízkosti, dělalo jí ale značné problémy hopsat tak krátkými poskoky.

Problém s blechami spočívá v tom, že... popravdě řečeno je s blechami mnoho různých problémů, teď mám ale na mysli jeden konkrétní. Nedokážou se prostě pohybovat jako normální hmyz. Chápejte, obvykle tráví všechn čas tím, že se nechávají převážet z místa na místo svým hostitelem. Myšlenka cíle-vědomého přesunu z bodu A do bodu B je pro ně něčím zcela neznámým. Jdou prostě tam, kam je někdo odveze. Nemají žádnou zodpovědnost. Když dostanou hlad, nemají žádný problém, protože jejich dopravní prostředek jim zároveň poslouží jako oběd. Pohnout se jsou nuceny jen v případě, že se schyluje k něčemu důležitějšímu, jako když se hostitelské zvíře chystá skočit do řeky nebo udělat něco podobného. Právě v těchto případech se zachraňují svými úžasnými skoky do bezpečí. A pak zůstanou sedět na místě, dokud se jim nenaskytne příležitost naskočit si na ji-ného hostitele.

Výsledkem tohotohle všeho bylo, že Netta prostě nebyla schopná poskakovat vedle mne. Jednoduše to nedokázala. Stejně jako většina blech uměla tahle malá potvůrka jedním skokem urazit vzdálenost dvou set svých vlastních délek. To je sice efektní výkon, ale dost těžko se kontroluje. Musela proto zůstat po-zadu, zatímco já jsem si to pilně šinul přes trávník. Pak se vždycky vymrštila k jednomu z těch obrov-ských skoků, přeskočila mě a dopadla daleko přede mnou. Tam pak čekala, dokud jsem k ní nedošel, a po chvíli to celé znovu zopakovala.

Koledovala si tím o malér. Život v Zahradě není žádný piknik, zvláště ne pro žoužel, která neví, jak se o sebe postarat. V jednom kuse jsem na ni křičel, aby neskákala tak daleko dopředu. Zrovna tak dobře jsem mohl nařizovat nebi, aby to zabalilo a vzalo si den volna. Nebyli jsme ještě na cestě nijak dlouho, když ten hrozící malér skutečně nastal. Netta se dalším sko-kem přenesla opět příliš daleko přede mne. V cestě mi stál pampeliškový stonek, takže jsem přesně ne-viděl, co se děje, všiml jsem si ale, že blecha dopadla přímo vedle nějakého hmyzu, který byl napůl zavrta-ný v zemi. Pak jsem zaslechl drsný hlas - „Ahoj, ma-lá. Pojď ke mně.“ - a ztuhla mi krev v žilách.

Pokusil jsem se vyrazit nějaký varovný výkřik, by-lo však už pozdě. Uháněl jsem kupředu. Hmyz, který jsem viděl vykukovat ze země, zmizel. Zhlédl jsem ho jen na vteřinku, ale i ta vteřinka stačila, aby mi bylo jasné, že je zle. Byla to larva svižníka. To bylo samo o sobě dost zlé, ještě horší však bylo něco jiné-ho.

Odesla si Nettu s sebou.

5)

Jestli se vám někdy naskytne příležitost jen tak se potulovat po Zahradě, nechte si ode mne poradit - vyhýbejte se společnosti larev svižníků. Jsou totiž velice ošklivou kombinací hrubé síly, zlomyslnosti a obrovského, neukojitelného hladu. Počínají si tak, že si přímo pod sebou vyhrabou v zemi pořádně hlu-bokou jámu. Potom si do té jámy vlezou a pevně se přichytí jejich stran. Ze země jim vykukuje jen hlava, která se od zbytku těla odklání v ostrém úhlu. A pak prostě sedí a čekají, dokud se neobjeví nějaký pěkně šťavnatý brouček. Toho se pak chopí šavlovitými če-listmi a stáhnou ho k sobě do jámy. A pak... no, pak už je čas k jídlu.

Až na to, že jsem rozhodně neměl v úmyslu dovolit, aby si ta potvora pochutnala na mé klientce. Na to, abych něco udělal, jsem měl jen pár vteřin. Doběhl jsem na místo, sklonil jsem hlavu k zemi a začal hra-bat. Měl jsem štěstí - po včerejším večerním dešti byla hlína ještě rozměklá. Prodíral jsem se zeminou a mířil jsem šikmo dolů. Směr jsem zvolil přesně, takže můj tunel narazil na kolmou jámu larvy svižníka přibližně v polovině.

Čelisti jsem měl přímo proti měkkému břichu lar-vy. Nesměl jsem ztrácet čas. Vrazil jsem do něj jedno svoje kusadlo a pořádně hlasitě jsem zahulákal, aby mě skrz vrstvu hlíny bylo slyšet.

„Cejtíš to, frajere?“

Odněkud seshora se ozvalo rozvzteklené zaryčení. Rozhodl jsem se to pokládat za přitakání.

„Tohle je žihadlo a je namířený přímo na tebe. Nech tu blechu běžet, nebo se svý metamorfózy nedočkáš.“

Další přidušené zavytí, tentokrát ještě o něco navztekanejší. Larvy svižníků rozhodně nejsou pověst-né tím, že by životem procházely s radostnou písní na rtech. Pokračoval jsem, tlačil jsem jí do břicha, jak jsem nejsilněji dokázal, a současně jsem nepřestával se svou imitací rozzlobeného drsnáka.

„Rád bys asi věděl, co jsem zač, že jo? Jasně, vsadím se, že ten tvůj mrňavej larví mozek se teď užívá jedinou otázkou. Je to vážně nabitý žihadlo, co máš přimáčkнутý k bři-chu, nebo jen blufuju? No, to si budeš muset přebrat sám, sráčku. Přebírej ale rychle, protože už mě to za-číná nudit. A když se já začnu doopravdy nudit, něja-ká žoužel kolem začne vždýcky umírat.“ No dobrá, možná jsem to trochu přeháněl, jenže tady v Zahradě jemnou narázkou obvykle ničeho nedocílíte.

Larva přestala vyvádět, protože se celým svým moz-kem snažila vyřešit tenhle nečekaný problém. Chvilí to bylo na vážkách, nakonec se ale rozhodla.

Příští, co k mým uším seshora dolehlo, bylo jakési úlevné „Fíííí!“. Byla to Netta, která skokem unikla na svobodu. Larva mi to sežrala! Někdy se podaří, že podobný bluf zabere, neměl jsem ale čas na to, abych se pohodlně rozvalil a vychutnával slastný pocit úspě-chu. Ne, když jsem byl tak blízko jednomu z nejhav-nějších dravců téhle Zahrady. Rychle jsem couvl, udě-lal jsem čelem vzad a vyhrabal se na povrch.

Situaci nahoře jsem zhodnotil, jak nejrychleji jsem dokázal. Netta vypadala, jako by nevěděla, co se s ní děje, byla ale nezraněná a v bezpečí. Pancéřovaná hlava larvy opět vyčnívala ven z jámy. Larva se pře-točila, pohlédla na mne a z prostoduchých očí jí sála-lo pohrdání.

„Věděla jsem, že jen blufuješ,“ vyprskla. „Věděla jsem to.“ Zakývala se ze strany na stranu, jako by chtěla vylézt z jámy. „Pojď sem zpátky, ty mizero!“

Byl jsem v bezpečné vzdálenosti od ní, takže jsem se roztomile usmál. „Příště přeju lepší pořízení, mladej.“ Otočil jsem se a začal se věnovat bleše. Nechá-pavě vyvalovala oči.

„Myslím, že bude lepší, když mi zbytek cesty poje-deš na zádech,“ usoudil jsem. „Naskoč si.“

Blecha vyskočila na tvrdé krovky na mých zádech a znovu jsme vyrazili. Za sebou jsme ještě dlouho slyšeli larví nadávání. Hulákala a proklínala nás, po-drobně a procitěně vysvětlovala, co všechno s námi provede, až se příště setkáme a z ní už bude dospělý velký svižník, a tak podobně. Musím uznat, že měla opravdu bohatou slovní zásobu, na druhou stranu ale neřekla nic, co už bych někdy neslyšel.

Netta se snažila srovnat si všechno to, co se právě stalo, v hlavě. A vzhledem k přímému propojení mezi jejím mozkem a pusou to znamenalo, že jsem byl nucen jejím úvahám naslouchat.

„To tedy opravdu nebylo právě zdvořilý, co?“ brebentila. „Chci říct, že sice nemám velký zkušenosti s tím, jak to tady Venku chodí, můžu vám ale říct, že blechy se na palubě lodi říděj jistěma pravidlami slušného chování. Ta roz-tomilá larvička mi zase nepřipadala až tak špatná, možná trochu neotesaná, ale jinak...“ Atak dál. Chvilí mi trvalo, než mi to došlo - ta blecha kriti-zovala moji nevychovanost! To byl teda vrchol! Vůbec si neuvědomovala, v jakém strašlivém nebezpečí by-la. V jednom okamžiku se ten nepřetržitý proud ště-betání na okamžik zastavil. Jen na tak dlouho, abych stačil říct, co jsem měl na srdci, což nebylo mnoho. Jen pravda.

„Ta roztomilá larvička se tě chystala sežrat.“

Chvilí jsem počkal, aby měla čas to strávit, a pak jsem dodal: „Proto si larvy svižníků vyhrabávaj ty jámy.“

Netta se nad tím na dlouhou chvíli zamyslela. „Aha“ bylo jediné, čím to komentovala.

Pokračoval jsem v cestě. Byli jsme už téměř na konci Zahrady. Přešli jsme poslední záhon a dostali jsme se k plotu, který vymezuje hranici vzdálenější části Zahrady. Pohlédl jsem na louku za plotem.

„Za chvíličku se ocitneme v divočině,“ oznámil jsem bleše na svých zádech. „Tak se pořádně drž.“

Prolezl jsem pod plotem Zahrady a pak jsem se vy-dal jihozápadním směrem k lesu. Tráva byla tady venku neposekaná, takže další postup byl obtížnější. Nahoru a dolů přes trsy trávy, nahoru a dolů. Slunce, které to všechno pozorovalo stejně lhostejně jako vždy, neustále stoupalo a bylo čím dál větší horko. První máj už byl za dveřmi, o tom nebylo pochyb.

Nettě se pomalu začínala vracet dobrá nálada a spo-lu s ní i obvyklá upovídanost.

„Už tam brzy budeme? Nejsem si totiž jistá, jak dlouho to ještě vydržím, jestli nedostanu aspoň něco maličkého k jídlu, znáte to, musím si doplňovat zásoby energie, konec konců pořád ještě rostu...“ A tak pořád dál. Pokoušel jsem se tu lavinu slov prostě ignorovat, náhlé vyčkávané ticho mi ale prozradilo, že se bleška zřejmě právě na něco zeptala. Měl jsem štěstí, protože za okamžik svoji otázku zopakovala.

„Ptala jsem se, proč tam vlastně neletíme, pane Všiváku? Byli bychom tam přece mnohem rychlejc, ne? Brouci přece uměj lítat, nebo ne? A vy jste brouk, že jo?“ Napovídala toho ještě mnohem víc, ale v pod-statě šlo o tohle.

Tiše jsem přemítal, kolik bych jí toho měl proza-dit.

„Když jsem nedávno pracoval na jednom přípa-du, odnesl jsem to ošklivě pošramoceným křídlem,“ zabručel jsem nakonec. Nic víc vědět nepotřebovala. Neřekl jsem jí, že k tomu došlo, když jsem prchal, abych si zachránil život před největším pavoukem, jakého najdete mimo deštné pralesy. Když se to sta-lo, myslel jsem si, že mi ta bestie křídlo úplně utrhla. Ukázalo se, že to až tak zle nedopadlo, ale jedno z mých křídel od té doby nebylo zrovna v nejlepšímu stavu. Moje létání bylo ještě nejistější než předtím, a pokud to nebylo absolutně nutné, raději jsem nelétal vůbec. Popravdě řečeno jsem se létat bál, i když to bylo něco, co bych téhle užvaněné bleše nikdy nepři-znal.

„Co ti vadí?“ zeptal jsem se. „Jen klidně sed' a uží-vej si krajiny. Už to není daleko.“

Blížili jsme se k okraji lesa. Nervózně jsem zkou-mal obzor před sebou. To poslední, o co jsem stál, by-lo narazit na hejno roupců. To byl další důvod, proč mi připadalo rozumnější držet se při zemi.

Došli jsme až do stínu stromů. Dost dlouho jsem v těchhle končinách nebyl, takže jsem se na okamžik zastavil, abych se zorientoval. Rozhlédl jsem se ko-lem a přesně v tom okamžiku jsem si uvědomil, že nejsme sami. Na stromě, který stál přímo před námi, byl nějaký hmyzák. Na tomhle světě je samozřejmě spousta nejružnější žoužele a jeden nikdy neví, na koho v příštím okamžiku narazí. Klidně se mohlo stát, že bychom potkali nějakou hogofogo babočku admi-rála, která by byla moji společníci dokonale okouzlena a vzbudila v ní domněnku, že ten širý svět Venku je naprosto skvělý a báječný. Jediným problémem bylo, že ta štíhlá potvůrka, která seděla na stromě, nemě-la s babočkou admirálem nic společného.

Byla to samička lumka, která zkusmo ťukala do kůry stromu svými tykadly. Dlouhé kladélko - jehlovitá trubice, kterou používá ke kladení vajíček - se hrozivě komíhalo v mírném vánku.

Hrudí mi projela palčivá jiskra zlosti.

„Seskoč na chvíličku," požádal jsem Nettu. Začala se vyptávat proč, zároveň ale poslechla a seskočila.

„Hej!" zavolal jsem na lumčí samičku. „Koukej se klidit, krasotinko. Zmiz!"

Samička sklopila oči a podívala se na mne. Kdyby byl pohled žihadlo, v tu ránu bych ležel na zádech a všech šest nohou by sebou škubalo v posledním ta-žení. Snažila se nejspíš odhadnout, nakolik to mys-lím vážně. A když pak z mého pohledu poznala, že si rozhodně nedělám legraci, asi ještě odhadovala svoje šance, kdyby se se mnou pustila do křížku. Chvilí jí to trvalo, nakonec ale zjevně usoudila, že nemá smysl riskovat. Znechuceně zamlaskala a odlétla. Řekla si pravděpodobně, že si vždycky může najít jiný strom. Nejsmutnější na tom je, že měla pravdu.

Netta samozřejmě musela zmíněný incident dů-kladně okomentovat.

„Poslyšte, tohle nebylo zrovna zdvořilé, nemyslíte, pane Všiváku? Chci říct, že ta chu-dinka si tam prostě seděla a nikomu neubližovala, tak proč jste na ni musel bejt tak ošklivej? Nechápu, co nám do toho vůbec bylo, a upřímně řečeno myslím..."

Vysvětlil jsem jí to, hlavně proto, abych ji umlčel.

„To byla samička lumka a máš úplnou pravdu, vůbec nic nám do ní nebylo. Jenže já prostě nemám lumky rád. Maj totiž ve zvyku takhle podloudně zajišť-ovat svejím vajíčkům co nejlepší vykročení do života. Abys věděla, dělej to tak, že samička vyčenichá, kde jsou nakladené vajíčka nějakýho jinýho hmyzu. Potom propíchne kladélkem kůru a svoje vajíčka naklade přímo vedle těch druhéjch."

Možná Netta už v tu chvíli pochopila, co přijde dál, ale pro jistotu jsem jí to pověděl. „No, takže po něja-ký době se ty lumčí vajíčka vylihnuou a můžeš hádat, co si daj jako první k jídlu." Když jsem došel k poin-tě, díval jsem se blešce do očí.

„Chcete říct, že..."

„Přesně tak - sežerou ještě nevylihnutý vajíčka toho jinýho hmyzu."

Byla to samozřejmě naprosto přirozená věc. Věděl jsem to. My všichni příslušníci hmyzího bratrstva jsme si vyvinuli různé způsoby, jak se tímhle životem protlouct, a tak dále, a tak podobně. Fajn. Jen po mně nechtějte, aby se mi všechny ty způsoby líbily. Myslete si třeba, že jsem staromódní, ale myslím si, že takhle by si neměla počínat žádná matka.

Netta na to řekla zase jen „aha". Bylo to už druhé její „aha" toho dne a vyznělo tentokrát ještě zaraženěji než to první. Chtě nechtě vám té malé muselo být líto - dřív nebo později každý z nás zjistí, že tenhle svět je zatraceně nelítostné místo, to ale ne-znamená, že je příjemné být tím, kdo tuhle lekci druhému dává.

Zbytek cesty jsme strávili mlčky. Vzhledem k set-káním s larvou svižníka i se samičkou lumka se dalo říct, že jsme prožili den plný společenského kvasu, a všechno to vzrušení nás zřejmě unavilo. Les byl plný bzučení, cvrkání, pištění a všemožných podob-ných zvuků. Všude kolem nás byla nejspíš spousta dravců, kteří by si s radostí pochutnali na malé bleš-ce jako na předkrmu a jako hlavní chod by si pak dali jednoho poněkud opotřebované vyhlížejíciho brouka. Myslím, že kolem nás určitě byli, měli jsme ale štěstí a na žádného z nich jsme nenarazili. Ko-nečně jsme přešli pás sluncem ozářené země a ocitli se ve stínu dubu.

„Jsme tady," oznámil jsem.

„Kde?" Ukázal jsem na shnilou kládu před námi. „Za chvíl-ku se seznámíš s nejchytřejším hmyzákem, jakýho kdy v životě potkáš."

6)

Profesor je jediný svého druhu. Opravdový unikát. Je to stírek knižní, ne ale jen tak nějaký obyčejný stírek. Skoro celý život prožil totiž v místě, kterému Lidé říkají „knihovna". Jako pro většinu příslušníků jeho druhu bylo i pro něj jedinou potravou lepidlo, kterým se klíží tyhle věci zvané knížky. Zásadní roz-díl byl ovšem v tom, že Profesor se vylihlnal na čemsi, čemu se říká encyklopedie - to je kniha o všem na ce-lém světě, alespoň podle toho, co Profesor tvrdí.

Na Profesorovi je ale jedinečná ještě jedna věc: ať se prokousal čímkoli, vstřebal zároveň veškeré zna-losti, které v

tom byly obsaženy. Neptejte se mě, jak je to možné, prostě je to tak. A díky téhle stravě sa-mozřejmě získal komplexnější vzdělání než obyčejný, průměrný brouk. Tím vším chci říct, že Prófovi to prostě pálí, abyste rozuměli.

Nejspíš byste čekali, že takovýhle brouk s akade-mickým vzděláním spokojeně stráví zbytek svých dnů v pohodlí té knihovny, že ano? Omyl. To pro Profesora nebylo. Jednoho dne se přistihl, jak kouká z okna a uvažuje o tom, jak asi vypadá skutečný život tam venku. Přimělo ho to k zamyšlení, a právě myšlení je to, co jde Prófovi nejlíp.

Po nějaké době dospěl k rozhodnutí. Života mezi čtyřmi stěnami měl už plné zuby. Požádal jednoho komára, aby zaletěl ven a rohlásil mezi širokou ve-řejností jeho žádost o pomoc. Zpráva o téhle žádosti se dostala i ke mně, což byla pro Prófu šťastná okol-nost - existuje totiž spousta nejružnější žouzele, která by nesmírně ochotně knižnímu štírkovi naslibova-la hory doly a pak by svoji část dohody nedodržela. Prófa má spoustu vědomostí z knížek, ale o tom, jak to chodí v Zahradě, zase tak moc neví, jestli chápete, co tím mám na mysli.

Takže, abych to dlouhé povídání zkrátil, zaletěl jsem za ním a pomohl jsem mu dostat se z té knihovny ven. Profesor měl poměrně jasnou představu o tom, jak by chtěl, aby jeho nové bydliště vypadalo, a já jsem zase v lese nedaleko naší Zahrady věděl o mis-tečku, které té představě přesně odpovídalo.

To všechno se stalo před několika měsíci; dnes jsem se poprvé chystal znovu navštívit tu shnilou kládu, kterou teď Profesor nazýval svým domovem. Pamatoval jsem si ještě, jak se dostat dovnitř. Pod kládou nebylo právě moc místa, ale protáhl jsem se. Netta mě následovala.

Tam dole byla tma a nezdálo se, že by se Profesor nějak zvlášť snažil, aby svůj nový domov zútlulil.

Zjevně nás slyšel přicházet, protože vyběhl ven, aby nás uvítal. Jak už jsem říkal, z knížek načerpal spoustu moudrosti, ale o Zahradě neví vůbec nic. Mohlo to být místo nás cokoli, co dostalo chuť na ma-lou přesnídávku.

„Všiváku, příteli můj drahý!“ rozzářil se radostně Profesor. „To je báječné, že vás zase vidím! Opravdu, opravdu báječné!“ Z tohoto srdečného uvítání jsem usoudil, že ve svém příbytku nemívá moc často spo-lečnost. Podle toho, co jsem slyšel, nejsou stínky a ků-rovci ideální partneři pro intelektuální rozhovor.

„Nazdárek, Prófo. Tak jak se vám daří?“

Stírek nadšeně přikývl.

„Báječně, báječně! Hm, ano, skvěle! Daří se mi naprosto skvěle, chlapče.“

„A jak jste pokročil s řešením těch svejch světobornejch problémů?“

Profesor znovu několikrát přikývl, jako by se chy-stal říct něco nesmírně důležitého, ani jedno slovo si však nenašlo cestu od jeho mozku k ústům. Kdo ví, o čem asi přemýšlel? To bylo totiž všechno, čím se Profesor tady venku zabýval - přemýšlel. Nic jiného nedělal, jen přemýšlel o spoustě věcí, od rána až do večera. Znáte to, hledal odpovědi na všechny možné veledůležité otázky, jako třeba... Proč jsme všichni tady? Jaký je smysl života? Jaký je jeho účel? Je sku-tečně pravda, že se svět vylíhl z vajíčka kosmického brouka? A spousta dalších podobných nesmyslů. Prófa se chtěl usadit tady a přemýšlet o nich, protože, jak říkal, usiloval o „moudrost místo pouhých vědo-mostí“.

Já osobně bych sice moudrost pod starou pro-hnilou kládou nehledal, je ovšem pravda, že moje myšlenky nejdou do větší hloubky než dešťové kapky na betonovém dvorku. Vidím to tak, že dovolíte-li svým myšlenkám zavrtat se do příliš velké hloubky, může se vám taky stát, že se tam utopíte. Jenže kdo ví? Třeba byl Profesor dobrý plavec.

Třeba.

Šťouchl jsem do Netty a postrčil ji před sebe. Stále ještě vypadala jako hromádka neštěstí. Tvářila se hladově a sklíčeně.

„Profesore, tohle je Netta. Je to...“

„Ano, samozřejmě! Ctenocephalides felis! Těší mě, že vás poznávám, opravdu, moc mě těší.“ Profesor zá-řil jako sluníčko. „Ano, ano, tihle cizopasnici, kteří se živí krví, to je úžasný životní cyklus. Samozřejmě, z celého řádu Siphonaptera znám nejlépe druh...“

Přednášky z biologie mě zajímají stejně jako které-hokoli jiného brouka, tentokrát jsem ale měl pocit, že bychom se měli raději věnovat tomu, proč jsme přišli.

„Zaskočili jsme za vámi, Prófo, protože potřebujeme, abyste nám pomohl s jedním malým problémem.“

„Chci domů,“ zakňourala nešťastně Netta. Byla to první slova, která po delší době pronesla.

„Ano, ano, samozřejmě! Pud návratu do hnízdiště a tak podobně. A jak prosím, smím-li se zeptat, vám mohu pomoci?“ vyptával se stírek. Všechno se sna-žil zamaskovat zvědavost vědátora soucitným pohle-dem.

Sklonil jsem hlavu a pohlédl jsem na ně. Profesor nebyl o moc větší než bleška, tím ale veškerá jejich podobnost končila. Stačil jediný pohled na Nettu, abyste poznali, jak je silná a jak se má k světu. Šedavé tělíčko stírka knižního bylo naopak bledé a rozměklé. Na zádech měl sice pár zakrnělých křídélek, ta mu však k ničemu nebyla - opravdová křídla už jeho druh dávno neměl. Oči měl slabé a ústa nebyla určena pro přežvykování ničeho náročnějšího, než je plíseň. Celkem vzato působil dojmem brouka, které-ho byste možná chtěli mít na své straně v nějaké diskuzi, rozhodně ale ne v pranci. Což mi ovšem neva-dilo - neměl jsem v úmyslu po Profesorovi chtít, aby se s někým pral.

Stručně jsem mu vysvětlil situaci, v níž se Netta ocitla. Poslouchal a celou dobu přitom zamyšleně t'u-kal zadečkem o kládu. Když jsem skončil, chvíli ještě pokračoval v přemýšlení a t'ukání, v t'ukání a pře-mýšlení.

Konečně promluvil. Vítězoslavným tónem pronesl jediné slovo. „Hypnóza.“

„Cože?“

Profesor byl příliš zaujat vlastními myšlenkami, takže mi neodpověděl. „Ano, ano, chlapče, provedeme s ní regresi, rozumíte? Zkusíme na ni regresní hyp-nózu a pak se od ní dozvíme všechno, co viděla, všech-no do nejmenších podrobností.“

Nemůžu tvrdit, že bych to hned pochopil, to nejdů-ležitější mi ale bylo jasné - Profesor věděl o nějakém způsobu, jak Nettu přimět, aby si vzpomněla na všech-no, co se stalo.

Fungovalo to asi následovně. Všichni tři jsme se přesunuli k venkovnímu okraji klády, kde bylo víc světla. Profesor odběhl a za chvíli se vrátil s drobným střípkem barevného skla. Požádal Nettu, aby se do toho skla dívala, nedělala nic jiného a jen poslouchala jeho hlas. To bylo vše.

Netta po mně střelila tázavým pohledem. Přikývl jsem na znamení, že má poslechnout, a Profesor se dal do práce. Začal tím zeleným sklíčkem mávat ze strany na stranu a zároveň je nepatrně nakláněl tak, aby jím zachycoval sluneční paprsky. Celou dobu při-tom nepřetržitě mluvil, neustále mluvil něco o ospalosti, zavírajících se očích a tak podobně. Nevím, jak to působilo na Nettu, ale scházelo jen málo, aby to za-bralo na mne. Klidně bych tam býval usnul. Profeso-rův hlas se ztišil v pouhý šepot. Netta poslouchala jeho monotónní drmolění a očima sledovala třpytící se střep.

„Sem a tam, sem a tam," odříkával stírek. „Jde na vás ospalost, obrovská ospalost. Jste úplně, úplně uvolněná. Nohy máte uvolněné. Zadeček máte uvol-něný. Tykadla máte.."

„Uvolněná?" zeptala se Netta.

„Ano!" vyštěkl popuzeně Profesor. Pak dodal nej-klidnějším tónem, jakého byl schopen: „Musím vás ale požádat, abyste nemluvila, moje milá."

Trvalo to už jen několik dalších minut, vyplněných štírkovým monotónním předřikáváním a máváním lesklého sklíčka před Nettinými očima. Konečně se Profesor otočil ke mně.

„Je připravená, chlapče."

Pohlédl jsem na Nettu. Oči měla otevřené, ale na nic se nedívala. Pokud jsem byl schopen to posoudit, nebyl za tím pohledem nikdo doma.

„Na co je připravená?" zeptal jsem se Profesora. „Co se to s ní stalo?"

„Zhypnotizoval jsem ji, chlapče," vysvětloval Pro-fesor. „Je to úžasná, opravdu naprosto úžasná věc. Je ve stavu, ve kterém vědomá mysl..." Vtom si všiml výrazu v mém obličejí. „No ano, asi není třeba, abyste dopodrobna rozuměl tomu, jak to funguje, chlap-če."

„Tak co teď?" otázal jsem se.

„No, teď je načase, abychom u vaší mladé přítel-kyně vyvolali regresi. Zavedeme ji ve vzpomínkách zpět, rozumíte, zpět k těm událostem, které se včera večer odehrály u Dixieho podniku. A pak... no, pak zjistíme, co se vlastně stalo jejímu bývalému hosti-telskému zvířeti, myslím tomu ježkovi." Obrátil se zpět k bleše a odkašlal si. „Slyšíte mě, slečno Netto?"

Blecha pomalu a vážně přikývla.

„Chci, abyste nám pověděla všechno, na co si vzpo-mínáte o událostech včerejšího večera."

7)

Následovala dlouhá chvíle ticha. Pak Netta začala mluvit, ale to, co se ozvalo, nebylo její obvyklé zřeš-těné brebentění. Tentokrát mluvila rozvážně a její hlásek se zdál být přidušený a vzdálený. Bylo v něm něco, co v mé mysli mimoděk vyvolalo představu drobné větévky, unášené do dále silným proudem.

„Loď celý odpoledne prospala v křoví," začala. Pro-fesor se ke mně otočil s nechápavým pohledem ve tvá-ři. Měl v hlavě všechny ty bůhvíjaké vědecké poznat-ky o blechách, nevěděl ale skoro nic o tom, jak blechy uvažují a mluví. Honem jsem mu vysvětlil, že blechy o svých hostitelských zvířatech mluví jako o „lodích".

Netta si mého šeptaného komentáře vůbec nebyla vědoma. Pokračovala. „Všichni jsme se k obědu po-řádně napili a rozhodli jsme se, že si taky zdřímne-me, a tak..."

„Ano, ano, to je velice zajímavé," skočil jí Profesor do řeči, „ale mohla byste nám povědět, co se stalo později, moje drahá? Pak, když se dalo do deště..."

Netta dvakrát mrkla, jako by musela nasměrovat mozek na správný okamžik.

„Byl to takovej zmoklej večer a loď se poohlížela po něčem k snědku u zdi Domu. Byla tma. Pršelo čím dál víc, a tak jsme se všichni zavrtali hodně hluboko, abychom zůstali v su-chu. Najednou se loď zastavila."

Také Netta se zarazila a oči jí náhle málem vylez-ly z důlků strachem. Když začala znovu mluvit, pro-sáklo něco z toho strachu i do jejího hlasu.

„Některý z ostatních blech se chtěly podívat, co se děje, já jsem si ale připadala v pohodlí a v teple, a tak jsem zůsta-la, kde jsem byla. A pak se strhnul hroznej pokřik. Nevěděla jsem, co se stalo, ale bylo mi jasné, že něco není v pořádku." Nettin hlas už zase začal nabírat na rychlosti. „Loď se v tu chvíli pohybovala dost rychle, nevěděla jsem ale, jestli něco pronásleduje nebo před něčím utíká. Přeskočila jsem na špičku jedny z vyhlídkovejch bodlin a najednou

jsem se dívala přímo do... totiž... dívala jsem se přímo do očí..."

Naklonil jsem se k ní. „Do očí čeho?"

„Do očí netvora," zajíkla se Netta. „Bylo to příšer-ný. Ještě... ještě nikdy v životě jsem nic podobného neviděla. Mám dojem, že loď na to zaútočila, ale ten netvor se jí nebál, ani trošičku. Skočil po nás. Věděla jsem, že všechny ostatní blechy seskakují z lodi a opouštějí ji, měla jsem ale takovej strach, že jsem se vůbec nedokázala pohnout. Pak se k nám netvor otočil žádám a rozběhl se k okapový rouře Domu. Loď nabrala velkou rychlost opačným směrem a dalo se poznat, že se řítí pryč úplně nazdařbůh. Zavřela jsem oči a vši silou jsem se jenom snažila udržet ty bodliny. Loď se prodrala nejdřív jedním křovím, potom dalším a nakonec se zhroutila. Myslím, že mě z ní ten náraz shodil, ale nejsem si tím tak docela jistá, pro-tože se to všechno odehrálo děsně rychle. Potom jsem otevřela oči a všude kolem mě stála spousta různých brouků a všichni se vyptávali, jestli jsem v pořádku a co se stalo, jenže..." Bez jakéhokoli varování klesla Nettě hlava bezvládně dozadu. Ta záplava výřečnosti ji zcela vyčerpala.

Profesor a já jsme se po sobě podívali.

„Pokuste se o tom netvorovi zjistit ještě něco," vybídl jsem ho. „Třeba jak vypadal."

Profesor to zkusil, ale k ničemu to už nevedlo. Netta jen zamumlala něco dalšího o tom, že obluda vypadala příšerně, a pak znovu svěsila hlavu. Byla úplně hotová.

„Tak co si o tom myslíte, Prófo?" zeptal jsem se.

Stírek se nad tím na okamžik zamyslel. „Myslím, že můžeme celkem spolehlivě říct, kam se poděli její bývalí společníci," odpověděl konečně. „Jestli seskočí-li někde v blízkosti Domu, budou teď zaručeně na ně-jaké kryse nebo na nějaké kočce, což pravděpodobně závisí na tom, jak je ta domácnost vedena."

„Podle toho, co jsem slyšel, najdou se v Domě kočky i krysy, a podle toho, co jsem zjistil o Nettě, dali by je-jí kamarádi nejspíš přednost kočce. Na to jsem se ale neptal. Co mi řeknete o tom takzvaném netvorovi?"

„Ach, ano," přikývl Profesor. „To je úžasná věc, chlapče. Opravdu naprosto úžasná. Netta je nepo-chybně přesvědčená, že to, co viděla, byl nějaký... hmm... netvor. Samozřejmě ale stejně jako můj vlast-ní druh nejsou blechy právě vyhlášené svou bystrozrakostí, a navíc existuje velice reálná možnost něja-kého optického klamu..."

Profesor se pustil do podrobného vysvětlování, kte-ré by mě pravděpodobně nesmírně zaujalo, kdybych z něj totiž rozuměl alespoň jedinému slovu. Mozek mi ale šrotoval jako o závod. Netta něco viděla, tím jsem si byl jistý. Ať to bylo cokoli, bylo to něco zcela neob-vyklého a navíc něco nebezpečného. Jak jinak jsem si mohl vysvětlit osudný konec toho ježka?

Náhle mě napadlo něco, co mě udeřilo přímo mezi oči. Velma!

Kobylka vycítila, že se děje něco mimořádného - proto se také rozhodla, že se té historce podívá na zoubek. Velma byla zatraceně schopná a chladno-krevná dámečka, jakési nepříjemné šimráni v žalud-ku mi ale napovídalo, že tohle se vůbec nepodobá ob-vyklým situacím, s nimiž se každý obyvatel Zahrady musí naučit vyrovnávat. V letním vzduchu se vznášel nezaměnitelný pach extrémního nebezpečí... a Velma šla právě to nebezpečí hledat.

A já jsem byl tady, pomalu se schylovalo k poledni a do Zahrady jsem to měl celé stovky metrů. Mohlo se jí stát buhvíco a já nebyl schopen přispěchat jí na po-moc.

Sklopil jsem oči ke spící blešce.

„Jak dlouho bude trvat, než se probere?"

Jak se ukázalo, vůbec to netrvalo dlouho. Už za ně-kolik minut se Nettiny oči váhavě otevřely.

„Co se stalo?" zamumlala. „Co jste zjistili?"

„Teď nemám čas ti to vysvětlovat," prohlásil jsem. „Musíme se okamžitě vrátit do zahrady."

Profesor by nás byl hrozně rád zdržel ještě aspoň o chvíličku déle - nabízel nám, abychom si s ním dali kopřivovou šťávu nebo něco. Neubráníl jsem se dojmu, že když mu dělají společnost jen jeho velké myšlenky, občas se přece jen trochu nudí.

„Až někdy jindy, Prófo," odmítl jsem. To už jsem stál venku před kládou. Neměli jsme mnoho času. Na chvíli jsem se zamyslel a pak jsem se otočil k Nettě. „Kdybychom se vraceli pěšky, trvalo by nám to moc dlouho. Bude lepší, když zpátky poletíme."

(Měl jsem vědět, že to není dobrý nápad. Copak jsem snad létání nenechal? Když se ohlédnete zpět, snadno vysledujete řetězec chyb, které vás mohou přivést do nebezpečné situace. A právě tohle byla mo-je chyba číslo jedna.)

Netta byla stále ještě celá zmožená z té hypnotické seance. Souhlasně přikývla a chytila se okraje jedné mé krovky. Poděkoval jsem Profesorovi za pomoc.

„Udělám rád cokoli, čím mohu přispět k rozšíření obzorů hmyzí vzdělanosti, chlapče," odpověděl stírek knižní a elegantně zamával tykadly.

Bylo načase vyrazit. Snažil jsem se dělat jakoby nic, jako by to nebyly už celé týdny od té doby, co jsem se naposledy opovážil letět. No tak, nic to přece není. Roztáhl jsem křídla a zamával jsem jimi jako šilenec. Svaly, které jsem příliš dlouho nepoužíval, začaly dávat hlasitě najevo svoje rozhořčení. Poradil jsem jim, aby se šly vycpat.

„Pevně se drž," zahulákal jsem na Nettu, „bude to trochu házet."

A pak jsme se zvedli do vzduchu. Ještě asi vteřinu nebo dvě jsme slyšeli, jak za námi Profesor zdola vy-křikuje přání šťastné cesty, a pak nás zachytil teplý vzdušný proud a odnesl nás úplně mimo doslech. Nebyl to právě elegantní let. Popravdě řečeno jsme se motali jako komár, kterého někdo postříkal DDT, počítal jsem ale, že se zpátky dostaneme na jediný zátah.

Všechno bylo absolutně báječné dobrých dvacet vteřin, možná dokonce i třicet. Kdybych byl uvažoval alespoň trochu normálně, byl bych to nejspíš vzal oklikou kolem okraje lesa. Neudělal jsem to. Chtěl jsem být prostě co nejrychleji zpátky v Zahradě a na-mířil jsem si to tam nejkratší možnou trasou.

(To byla moje chyba číslo dvě.)

Slunce stále ještě nemilosrdně pražilo. Díky jeho jasným paprskům jsem sotva něco viděl - zejména jsem si pak nevšiml letících postav, které se na nás vyřítily ze stínů po levé straně jako dva šestinohé kulové blesky. Roupci!

Samozřejmě jsem se vůbec neměl pokoušet jim uletět. Měl jsem prostě padnout jako kámen a zkusit štěstí dole na zemi. Neudělal jsem to. (Ano, kápli jste na to - to byla moje chyba číslo tři a v mé branži můžete mluvit o štěstí, dostanete-li tři příležitosti, než jdete z kola ven.)

A přesně podle tohoto pravidla se štěstí zachovalo i tentokrát - prostě mě opustilo.

8)

První roupec do nás narazil silou splašeného zlatohlávka goliáše. PLESK! Takováhle rána úplně stačí-la na to, aby mě poslala v neovladatelných spirálách k zemi, jenže to není způsob, jakým roupci loví. Nejprve do své oběti udeří a pak ji popadnou silnými předními nohama. Potom se s ní rozletí zpět ke své-mu hradu, kde ji rychle bodnou tupým zobanem a da-jí se do jídla.

Skvělé vyhlídky, co?

Z roupceva sevření nebylo možné se vymanit. Abso-lutně nemělo smysl sebou házet, takže jsem prostě znehybněl a čekal. Nemůžu říct, že jsem si to sveze-ní nějak vychutnával, alespoň jsem se však snažil produktivně využít čas. To v tomhle případě zname-nalo poručit mozku, aby vyhodil záchranný kruh nějakého plánu do moře paniky, ve kterém jsem se začínal topit. K ničemu to nevedlo. Můj mozek si vy-bral ten nejnevhodnější okamžik ke vzpouře a od hla-vy až k patě mě zalévaly obrovské vlny strachu.

Roupci létají mnohem rychleji než já, takže se celý svět kolem nás proměnil v rozmazané zelené a hnědé šmouhy. A pak se náhle všechno zastavilo. Roupci přistáli na svém hradu, který se nacházel vysoko na špičce větve růžového keře.

Ten, který mě držel, povolil svoje sevření. Spočítal si nejspíš, že nám bude jasné, že pokoušet se o útěk nemá smysl. Asi nám to doopravdy jasné bylo. Rozhodně na tom nic nezměnil ani pohled na list dole pod námi. Byl posetý vyschlými exoskelety přede-šlých obětí roupců.

„Kdo se u stolu chová jako čuně, toho nemá nikdo rád, hoši," snažil jsem se situaci odlehčit špetkou hu-moru. Nemusel jsem se namáhat - roupci neměli na komediální výstupy náladu. Tihle dva byli profesioná-lové a neplýtvali časem na zbytečné řečičky. Začali se pomalu posunovat k nám; dávali si načas, jako by si nechtěli pokazit večeri žádnou nepatřičnou skočnou.

„Není v tom nic osobního, kámo," utrousil jeden z nich bezvýrazně.

„Tak to беру," přikývl jsem. „Když v tom není nic osobního, přeju dobrou chuť!"

Nebyl jsem si jistý, jestli si Netta plně uvědomuje nebezpečí, v němž jsme se nacházeli, blešce ale bylo jasné, že jsme sem nedostali pozvání na odpolední čaj. Došlo jí, že něco není v pořádku, a seskočila mi z krovek. Položil jsem jí na rameno jedno tykadlo a snažil se zklidnit její nervózní třes.

A přesně v tom okamžiku se začal z hlubin mého mozku prodírat na povrch jakýsi zárodek dosud hru-bého, ale zřetelně formulovaného plánu. Nebyl to ni-jak geniální plán, nic lepšího mě ale nenapadlo.

Přední nohou jsem Nettu nepatrně pootočil a na-směřoval tak, jak jsem potřeboval. Bleška si pravdě-podobně myslela, že je to jakýsi pokus o útěchu. Možná tomu tak skutečně bylo, zároveň jsem se ale pokoušel vytvořit si šanci, jak nás z té polízanice oba dostat živé.

Roupci už byli skoro u nás. Bylo to teď nebo nikdy. Rozhodl jsem se pro teď.

„Skoč!“ zařval jsem.

Netta zareagovala čistě instinktivně. Odrazila se silnými zadními nohama a vymrštila se kupředu ja-ko pancéřovaná raketa. Klasickým bleším stylem se ve vzduchu přetočila a nohy stáhla pod sebe.

Narazila do prvního roupce jako vystřelená kulka. V jednom okamžiku tam ten ubožák klidně trůnil a sbíhaly se mu sliny, v příštím ho prudká rána do-čista smetla z listu dolů. Vůbec si nestačil uvědomit, co se děje.

Byl to úžasný okamžik - takový, jakých v životě nikdy není dost - jenže jako obvykle jsem neměl čas na to, abych si ho pořádně vychutnal. Bránil tomu ten druhý roupec, který byl dosud na svém místě a tvářil se, jako by se mu poslední vývoj událostí ani trochu nezamlouval. Naopak, začínal prskat vzteky. Napadlo mě, že to nakonec přece jen bere osobně. Tak to dopadá vždycky.

Bylo mi jasné, že musím rychle něco podniknout, otázka ale zněla - co? V přímém souboji se roupcovi nemohu rovnat, a to znamenalo, že nebezpečí ještě nepominulo. Jsou ovšem situace, v nichž je třeba pře-mýšlet, a jiné, v nichž je třeba jednat. Tohle nebyl malér, ze kterého bych se mohl dostat dlouhým uva-žováním, takže jsem prostě sklonil hlavu a vyrazil do útoku.

K roupcovi jsem se vůbec nedostal, a hned vám také vysvětlím proč. Netta. Bleška se od prvního roupce odrazila přímo zpátky a dopadla zase na hrad jako malá kulička pevně sbalené energie. Bez sebemenšího zaváhání naprosto dokonale namířila, znovu té ener-gii popustila uzdu a podruhé skočila rovnou před se-be. Tentokrát už jsem s tím neměl vůbec nic společ-ného a nebyl to také čistě instinktivní skok jako předtím. Byl to promyšlený manévr a bleška ho pro-vedla zcela bezchybně. Narazila do druhého roupce hlavou tak tvrdě, že se stejně jako ten první zřítíl po zádech z listu dolů. Bitva na růžovém keři byla dobo-jována a byli jsme to my, kdo zůstal stát na vlastních nohou.

„Dobrá práce,“ zahučel jsem.

Netta neposlouchala. Těžce oddechovala a měl jsem dojem, že při sebemenším závanu větru by začala zběsile poskakovat sem a tam. Trhanými pohyby se otáčela a rozhlížela se kolem sebe, jako by pátrala, odkud se v tomhle strašlivém místě, tady Venku, vy-noří další nečekané nebezpečí.

„Půjdeme domů,“ vyzval jsem ji.

Byl to rozumný návrh, zejména vzhledem k tomu, že se ti dva roupci mohli každou chvíli vzpamatovat a znovu se na nás přijít podívat. Netta mi opět vysko-čila na záda a čímsi, co byl napůl skok a napůl klou-zavý let, jsme se snesli dolů na zem.

Následujících několik minut uteklo v horečném chvatu. Létání už jsem si užil dost. Zamířil jsem pro-stě správným směrem a pak už jsem jen utíkal a utí-kal. Pod nohama se mi míhala tráva a nad hlavou obloha. Uši jsem měl neustále nastražené a dával jsem pozor, jestli neuslyším zlověstný bzukot křídel roupců dychtících po pomstě. Neozval se, tím jsem se ovšem nenechal ukolébat. (V téhle Zahradě je plno hmyzu, který se nechal ukolébat až na onen svět.)

Brzy mi okolní terén začal připadat povědomý. Dostávali jsme se znovu do blízkosti Zahrady. Přesto jsem se nezastavil.

Nezpomalil jsem, ani když jsme se vrátili zpět do mých obvyklých lovišť. Kdybych zpomalil, možná bych si byl všiml, že v Zahradě něco není tak, jak by mělo být. Příliš jsem se soustředil na to, abychom se prostě dostali k Dixiemu, takže jsem si teprve pozdě-ji uvědomil, že Zahrada je na tak krásný a slunečný den zcela nepřírozeně opuštěná. To znamenalo, že se všichni schovávají pod zemí, a k tomu rozhodně mu-seli mít nějaký důvod.

Nejsem vůbec schopen odhadnout, jak dlouho nám zbytek cesty zabral, můžu jen říct, že když jsem do-běhl k cíli, bolelo mě všech šest nohou. Konečně jsme ale Netta i já znovu stáli před podnikem tlustého sli-máka. Bleška se stále ještě nechávala unášet záchvatem sebelítosti. Měla toho chuděrka plné zuby. Měla dost celé téhle Zahrady, měla dost neustálého zápasu o život, který musela vybojovávat, když ne-měla svou loď. Byla ztraceně daleko od domova.

Ani mně nebylo zrovna do zpěvu, přestože Dixieho bar se v mém případě nejspíš ze všeho nejvíc blíží to-mu, čemu bych mohl říkat domov. Momentálně se ale moje staré útočiště zmítalo ve velkých problémech. Vycítil jsem to, jakmile jsme vešli dovnitř. I když je všude jinde klid, u Dixieho obvykle vládne příjemná atmosféra činorodé zábavy.

Tentokrát tomu tak nebylo. V lokálu panovalo ticho a prakticky nikdo tam nebyl. To se mi nelíbilo a moje obavy ještě vzrostly, když jsem viděl, kdo čeká u ba-ru a baví se s Dixiem. Byl to sameček mouchy domá-cí, kterému se říká Třasořitka Jake.

Nevykládejte si to špatně - Jake je můj kámoš. Jeden z nejlepších. Šlo jen o to, že jsem hned musel přemýšlet, jaký malér ho sem přivedl. Jake totiž nor-málně k Dixiemu nikdy nechodí, protože má o správ-né zábavě trošičku jinou představu. Abyste totiž rozuměli, Jake je fet-ák závislý na cukru. Kdysi ne-chtěně přistál v misce s kostkovým cukrem a od té doby je na tom sladkém krystalickém svinstvu abso-lutně závislý. Většinu času tráví tím, že pátrá po udrolených kouscích čokolády a zahozených žvýkač-kách. Říká tomu energeticky bohatá strava.

„T-t-tak jsi z-z-zpátky, V-všiváku,“ vykoktal. Občas takhle mluví, když si už dlouho nešlehl cukru. Taky mívá třesavku, což vysvětluje jeho přezdívkou.

„Jo, jsem zpátky, kde jsou ale všichni ostatní?“ Mávl jsem rukou na opuštěný lokál kolem nás. „Kde je Velma?“

„Máme v-velkej m-m-m-m...“

Byl jsem už celkem zvyklý na to, že si s Jakem mu-sím na konec slova chvilku počkat, Dixie ho ale pře-rušil.

„Velkej malér,“ dopověděl za něj pochmurně slizký měkkýš. „Děje se tady spousta divnejch věcí.“

Taky jsem měl ten dojem. Slimáka jako by nijak zvlášť nepřekvapovalo, že je Netta pořád ještě se mnou. Dokonce se ani na případ nevyptával, což by-lo opravdu zvláštní, vezme-li se v úvahu, že mělo všechno jít na jeho účet. Jestliže se Dixie nezajímal o svoje obchodní záležitosti, musela se doopravdy díť spousta věcí.

Ani trochu se mi to nezamlouvalo. Věděl jsem, že o tom všem musím zjistit něco víc, něco mi ale říka-lo, že Netta nemusí slyšet, o čem se tu bude mluvit. Už těch nepřijemných věcí viděla poslední dobou až dost, tak proč ji vystavovat ještě dalším?

„Poslyš, děvče,“ obrátil jsem se k ní, „co kdyby sis šla sednout někam ke stolku a dala si něco k pití, nebo co budeš chtít?“

„A co když nemám na pití chuť?“ zatvářila se ublí-ženě bleška. Nemohl jsem jí to zazlívát - měla víc než dost důvodů tvářit se ublíženě.

„Tak si stejně běž sednout někam ke stolku.“

Netta si dala načas, nakonec ale poslechla. Když byla mimo doslech, otočil jsem se zpět k mouše a ke slimákovi.

„Co myslíte tím velkým malérem?“

„Všechno to začalo po tom včerejším zápase,“ dal se do řeči Dixie, „jen chvilku po tom, co jsi odešel, Všiváku. Ještě jsme ani nestačili udělat v lokále pořá-dek, když se tady objevili dva hmyzáci. Byli úplně bez sebe a v jednom kuse mleli o něčem, co viděli venku v dešti. Podle toho, co říkali, potkali nějakýho netvora.“

Vzpomněl jsem si na to, co v hypnóze říkala Netta. Použila stejného výrazu. Netvor.

„Proč jste za mnou někoho neposlali a nedali mi vědět?“ podivil jsem se.

„Všichni jsme mysleli, že těm dvěma přeskočilo,“ vysvětloval slimák. „Měli jsme za to, že viděli toho splašeného ježka a všechno ostatní že už je jen vý-plod jejich fantazie. Pak se ale dneska ráno ukázalo, že se v Zahradě pohřešuje spousta nejrůznější žou-žele...“

„T-to jsem se o t-tom dozvěděl t-taky já, V-v-všiváku,“ ozval se Jake. „Š-šel jsem za t-tebou, ale už jsi b-byl pryč.“

„Co si o tom myslí Velma?“ zeptal jsem se.

„To nikdo neví,“ odpověděl slimák. Následné ticho se vznášelo ve vzduchu jako pavučina ve větru. Přerušil je konečně až Jake.

„V-v-velma je p-právě jednou z těch p-pohřešova-nejch, V-všiváku.“

Jeho slova mě zasáhla, jako by se kolem mne se-vřely čelisti dravce. Velma vyhledávala maléry a ten-tokrát zřejmě nějaký našla. Musel jsem něco podnik-nout a musel jsem to podniknout rychle.

„Dělá s tím někdo něco?“

Slimák jedním růžkem ukázal k zadnímu salonku baru. „Zrovna probíhá zasedání prvomájovýho výbo-ru.“

„Chť se d-dohodnout, c-co s tím u-udělat.“

Tahle informace mě nijak zvlášť neuklidnila - prvomájový výbor měl potíže, i když se chtěl shodnout třeba jen na tom, jaké listí vybrat k slavnostnímu obědu, natož pak při rozhodování, jaká opatření přijmout v takhle vážné situaci.

„Poslyš, Jaku,“ rozhodl jsem se. „Musím si s tím vý-borem promluvit. Mám nějaký informace, který by jim mohly pomoci. Jenže...“ kývl jsem hlavou smě-rem k blešce. „Potřebuju někoho, kdo by místo mě chvíli pohlídal tu malou. Dohlíd na to, že se jí nic ne-stane. Zvládneš to?“

Nečekal jsem na odpověď a rovnou jsem zamířil do zadní místnosti, kde se podle Dixieho konalo zasedá-ní prvomájového výboru.

„Jasně, V-v-všiváku,“ ujistil mě Jake.

9)

Povím vám, jak by měl prvomájový výbor theoreticky fungovat. Vzhledem k tomu, že První máj je v Za-hradě jediným svátkem, kdy je veškeré nepřátelství zapomenuto, vyžaduje jeho organizace spoustu plá-nování. Proto se každoročně volí zvláštní výbor. Je to smíšený orgán a každý druh hmyzu, který se v Za-hradě vyskytuje, do něj jmenuje svého zástupce. Tím způsobem se má zajistit, že žádné z jeho rozhodnutí nebude upřednostňovat jeden hmyzí druh či řád před jiným.

Taková je tedy teorie. V praxi to vypadalo tak, že výbor většinu času trávil hádkami a vzájemným oso-čováním. A to bylo v době, kdy neměl na starosti nic víc než obvyklé přípravy na První máj.

Náhle však vůbec nic nebylo jako obvykle. Oslavy Prvního máje byly ohroženy něčím, čemu nikdo z ce-lé Zahrady ani pořádně nerozuměl. Byla to krize, která se obvyklému rozsahu působnosti prvomájového výboru naprosto vymykala. Pochoyboval jsem, že by něco takového dokázali zvládnout.

Když jsem vešel do zadní místnosti, byli členové výboru namačkání kolem delegáta kolonie mravenců a dychtivě ho poslouchali. Na okamžik jsem pocítil určitou naději. Všichni vědí, že mravenci v Zahradě představují skutečně mocnou sílu. Jestli se opravdu schylovalo k nějaké krizi, byli to právě mravenci, kteří by ji jediní dokázali vyřešit. Myslím tím

několik tisíc mravenců.

Tuhle mravenčí samičku jsem neznal, podle toho, jak vypadala, jsem ale soudil, že zastává dost vysoké postavení. Kývla na mne jako na starého známého, dál však mluvila ke členům výboru.

Jasně, pocítil jsem určitou naději, asi tak na dvě vteřiny. Pak jsem uslyšel, co samička říká, slovo zaslovem tím absolutně neutrálním a bezvýrazným tónem, který je pro mravence typický.

„Jak už jsem říkala," vysvětlovala, jsme právě uprostřed vyjednávání o mírové smlouvě s jinou mra-venčí kolonií. Královna se těchto jednání osobně účastní a nemůžeme vám poskytnout žádnou pomoc, dokud nebudou uzavřena..."

Nebylo divu, že se toto prohlášení nesetkalo s právě příznivým ohlasem. Celá místnost se zaplnila nespo-kojeným mumláním. Jakási zlatoočka začínala vypa-dat pořádně navztekane a nějaký střevlík se tvářil, jako by se už sbíral k odchodu. Několik dalších členů výboru se mravenčí samičku snažilo přesvědčit logickými argumenty. Právě tak dobře mohli zkoušet plivat proti rozbouřenému větru. Jakmile si jednou mravenci ve své kolektivní mysli něco umanou, nikdy už necouvnu.

Přitom jsem věděl, že kdyby to bylo možné, mra-venci by nám určitě pomohli - v tom velkém případě, o kterém už jsem se zmiňoval, jsem přispěl svým dí-lem k tomu, že se mravenčí královna dostala z ná-ramně ošemetné situace, a celá Zahrada si byla vě-doma toho, že nám zahradním broukům dluží jednu či dvě laskavosti.

Problém je ovšem v tom, že v mravenčím světě jsou mezizahradní vztahy nejspíš tou vůbec nejdůležitější otázkou, jakou kdy musí Mraveniště řešit. Bylo mi jasné, proč tomu tak je - stačil totiž jediný špatný krok a mohlo dojít k otevřené válce mezi dvěma mra-venčími koloniemi. A válka by znamenala tisíce a ti-síce mrtvých. V porovnání s tím neznamenal pár pohřešovaných hmyzáků vůbec nic. Mravenci se při svém rozhodování neřídili žádnými morálními aspek-ty, ale prostou matematikou.

Zvedl jsem jedno tykadlo a přihlásil jsem se o slo-vo. Vážka, která zasedání předsedala, se zlostně roz-hlédla po místnosti a požádala o klid a navzájem se překřikující hlasy postupně utichly. Spousta očí se obrátila mým směrem a nemohu říct, že by z mnoha z nich sálala teplá hmyzí přívětivost.

Ujal jsem se slova a nepřestal jsem mluvit, dokud jsem je neseznámil se vším, co jsem věděl. Netrvalo to dlouho.

Několik následujících vteřin panovalo ticho, v němž prvomájový výbor zvažoval moje vyličení toho, co vi-děla mladá bleška. Pak se znovu rozpoutala vřava navzájem se překřikujících hlasů. Zůstal jsem stát a čekal, dokud je vážka opět neutišila. Byla to ener-gická stará dáma a bez velkých potíží se jí podařilo obnovit v sále pořádek. Pak se na mne vážně podíva-la a zeptala se: „Co tedy navrhuje, pane Muldoone?"

„Navrhuju, abychom se především podívali na to, co víme," začal jsem. „Tak tedy za prvé: pohřešuje se velký množství nejrůznějšího hmyzu, je to tak?" Odpovědi mi bylo sborové přikyvování. „Za druhé: v Zahradě něco je, a je velice pravděpodobné, že právě to něco je příčinou všech uvedenejch zmizení. Nevíme přesně, co to je, víme ale, že to vypadá nezvykle a že je to nebezpečný. Stačí se zeptat našeho přítele jež-ka..." Jakýsi prástevník na tato slova zareagoval chraplavým uchechtutím a pak se zarazil, když si uvědomil, že nikdo z ostatních přítomných se nesměje.

„A víme ještě něco," pokračoval jsem. „Ať je to co-koli, ta blecha viděla, jak to míří do Domu. Nemáme samozřejmě žádnou záruku, že to tam pořád ještě je, je to ale jediná stopa, kterou máme."

Věděl jsem, že moje další slova se jim nebudou líbit - většině hmyzu ze Zahrady se myšlenka na vstup do Domu vůbec nezamlouvá. Je příliš mnoho těch, kteří se tam odvážili a už se nikdy neobjevili.

„Tak teda... povím vám, co je třeba, abyste udělali. Dejte dohromady hmyzí četu a pošlete ji do Domu, aby se podívala, co to tam je. Já sice obvykle pracuju sám, byl bych ale ochotnej se k nim přidat." Nenamáhal jsem se vysvětlováním, že mám osobní důvody, proč se chci k expedici připojit. Nepotřebovali vědět, že jednou z pohřešovaných je moje přítelkyně.

Dal jsem jim chvíli na to, aby můj návrh důkladně vstřebali. Měl jsem dojem, že počáteční zmatené mumlání začíná přecházet v souhlasný tón. Že by se rozhodli můj plán uskutečnit? Pak se ale ozvalo za-píštění jakési pilatky.

„Dobrá, myslím, že bychom měli dát o návrhu pana Muldoona předběžně hlaso-vat. Pak můžeme přejít k druhému dnešnímu hlaso-vání..."

Spousta hlav začala souhlasně přikyvovat.

„Na tohle všechno není čas!" rozkřikl jsem se. „Tohle je mimořádná situace, pokud jste si toho ještě ne-všimli. Musíme jednat okamžitě. Zejtra už by mohlo bejt pozdě..."

Vážka na mne nerudně zahlížela a bylo až příliš snadné pochopit, proč mají vážky v Zahradě pověst jedněch z nejobávanějších dravců. Nebýt toho, že jsme byli na zasedání výboru, které se konalo na neutrální půdě, mnozí z přítomných by se cítili dost nepří-jemně, kdyby po nich vážka vrhla pohled tohohle druhu.

„Chápeme vaše obavy, pane Muldoone," ujistila mě autoritativním hlasem. „Naše ruce jsou však bohužel svázány jednacím řádem tohoto výboru. Nemáme prostě potřebnou pravomoc k tomu, abychom mohli váš návrh realizovat tak rychle, jak si představujete."

Nechtělo se mi tomu věřit.

„Hlavně se koukejte pořádně držet těch svejch vzácnejch řádů a nařízení," odsekl jsem hořce, „a určitě vám nikomu nebude va-dít, že jinde se umírá..."

„Tou ironií ničeho nedocílíte, pane Muldoone," odsekla vážka. Měla pravdu - uchyluji se v životě k ironii poměrně často a nic je přesně to, čeho jsem její pomocí dosáhl. (Tak proč jsem toho už dávno ne-nechal? Nejspíš ze sentimentálních důvodů.)

Tmavomodré koule vážčiných očí byly stále upřeny na mne. Bylo mi jasné, že se za nimi v jejím mozku něco děje. Konečně se k tomu dostala. „Výbor by sa-mozřejmě nic nenamítal, kdyby tu záležitost nejprve prověřil nějaký nezávislý vyšetřovatel. Výbor by zatím zvážil, zda je reálně možné zorganizovat expedici, v níž by mělo zastoupení více druhů..."

Pochopil jsem, kam míří, chtěl jsem ale, aby to řek-la jasně a nahlas.

„A kde myslíte, že najdete troubu, ktere by na sebe úplně sám vzal takovejhle úkol?"

Její pohled ani na okamžik nezakolísal.

„Byli by-chom vám samozřejmě ochotni zaplatit," prohlásila.

Zástupce květopasů bavlíkových, který seděl po jejím boku, se k ní naklonil a něco jí pošeptal a váž-ka se honem opravila.

„Tedy, přesnou výši vašeho ho-noráře by musel výbor pochopitelně ještě odhlasovat, jsem si ale jistá, že vaši obvyklou sazbu bychom za-platit mohli..."

Věděl jsem, co to znamená, a ani trochu se mi to nezamlouvalo. Jedno mi bylo jasné - budu se muset spolehnout jedině sám na sebe.

„No jasně, klidně si hlasujte," zavrčel jsem a couval jsem ke dveřím. „Nechte odhlasovat, kolik mi zaplatíte. Nechte odhla-sovat, jestli mi můžete nějak pomoci. Nechte odhla-sovat, kolik řápků si příště necháte dát do pohárku nektaru..."

To už jsem prošel dveřmi, vyšel z místnosti a igno-roval jsem výbuch pobouřeného brebentění, který tam po mých slovech nastal. Nechal jsem je být, měl jsem práci.

Hlavní místnost baru byla stále ještě prakticky opuštěná. V protějším koutě seděli Jaké s Nettou. Za jiných okolností bych si byl s velkou chutí poslechl, o čem se asi tahle dvojka baví. Snad někdy jindy... Nenápadně jsem přešel k baru a k Dixiemu.

„Poslyš, Dixie. Vyříd' ode mne něco Jakovi, buď tak hodnej."

„Sedí přece támhle, Všiváku."

„Jo, já vím, rád bych se odtud ale vytratil tak, abych nemusel nic vysvětlovat tý bleše. Jen Jakovi pověz, že mu Všivák vzkazuje, aby se o tu malou ještě chví-li postaral."

Zamířil jsem k zadnímu východu.

„Kam jdeš?" zajímal se Dixie.

„Když o tom tak přemýšlím, ze všeho nejradši bych si šel lehnout ven do trávy nachytat trochu bronzu. Věci se ale maj tak, že musím zajít do velkého Domu." Jak kdysi řekl jeden moudrý brouk, nemůže-te mít vždycky jen to, co byste chtěli.

Dixieho obličej to vyjadřoval naprosto výmluvně. Velký slimák věděl o všem, co se povídalo - o tom, že se většina hmyzu ze Zahrady k Domu bojí třeba jen přiblížit, že kolují zvěsti o zuřivých bitvách mezi hmyzími gangy, které v Domě sídlí. Převládal všeo-bečně rozšířený názor, že Dům je zatraceně nebez-pečné místo, a to už dřív, než se kdokoli zmínil o tom, že se tam možná skrývá neznámý netvor.

Dixie si evidentně lámal hlavu tím, jak na moje sdělení zareagovat. Konečně na to přišel.

„Dobře se bav," popřál mi.

10)

Slyšel jsem už vyprávět o věžích, které si dokážou postavit termity. Jsou to obří klimatizované stavby, které se hrdě vypínají k obloze. Nejúžasnější archi-tektonický div hmyzí říše, a tak dál, a tak podobně. Možná někdy některou z nich uvidím na vlastní oči, když jsem se ale teď díval nad sebe na Dům, uvědo-moval jsem si, že byste museli mít pořádnou armádu termitů, abyste byli schopni postavit něco tak impo-zantního, jako byla tahle kolosální budova. Byla vět-ší než stovka včelích úlů. Stále ještě jsem stál na trávníku a to monstrum zaplňovalo celé moje zorné pole.

No co, někde tam uvnitř musely být odpovědi, kte-ré jsem hledal. Ať už Netta v tom dešti viděla cokoli, mělo to namířeno k Domu. A podle toho, co říkal Dixie, měla Velma v plánu začít se svým pátráním také tam. Všechny stopy tak či onak vedly k Domu.

Vydal jsem se přes patio k Domu. Uplynulo už hod-ně vody od doby, kdy jsem tady byl naposledy, a myš-lenka na návrat mě právě nenaplňovala nadšením. Tohle místo nepatřilo do našeho světa. Věděl jsem, že spousta hmyzu tráví většinu života uvnitř Domu a jen velice zřídka kdy se odváží vystrčit z něj hlavu, podle mého názoru to ale nebyl žádný život. Tohle byl svět Lidí a pokud šlo o mne, klidně si ho mohli nechat.

Kousek přede mnou se nacházelo okno, zasazené do vnější zdi Domu na úrovni země. Vedlo do jediné části, kterou jsem kdy viděl na vlastní oči - do Skle-pa. Došel jsem až k němu a přelezl jsem kovový kryt, kterým bylo okno obeháno. Rychle jsem je celé pro-zkoumal, nebyl tam ale žádný otvor, kterým bych se dostal dovnitř.

Utíkal jsem právě podél zdi k dalšímu oknu, když jsem to zaslechl - nezaměnitelný zvuk hmyzu poska-kujícího mým směrem. Pak prořízl vzduch výkřik - „Všiváku! Počkejte na mě!" - a nebylo nejmenších pochyb, kdo to je.

Bleška přistála přímo přede mnou.

„To je ale náhodička," povzdechl jsem si. „Co tu děláš, Netto?"

Vypadala vážně zoufale a mně bylo jasné proč. Pro blechu bylo dost stresujícím zážitkem už to, když mu-sela cestovat ve společnosti jiného hmyzu, a teď za mnou Netta přiskákala úplně sama. Měla za sebou chudinka namáhavý

den a bylo to na ní vidět.

„Všiváku," lapala po dechu, „já už nemůžu dál če-kat, umírám hladu. Musíte mě vzít dovnitř do Domu s sebou, musíte..." A tak dál.

„Kde je Jake?" zeptal jsem se, když se mi podařilo na okamžik ji přerušit.

„Našel támhle u zeleninový zahrádky kyselej bon-bon. Říkal, že se zdrží jenom chvíličku, já jsem na něj ale nečekala. Rozhodla jsem se, že to risknu, a zaskočila jsem rovnou sem za váma."

Přikývl jsem mu to mít za zlé - každý má nějakou tu slabinu a v Jakově případě to byl cukr.

To ovšem nic neměnilo na skutečnosti, že jsem mu-sel vyřešit drobný problém - co s Nettou. Neměl jsem tušení, co mě uvnitř Domu čeká. Možná nic, pro všechny případy se mi ale stejně nechtělo potulovat se tam s blechou po boku.

„Netto, vždyť já ani sám nevím, co tam uvnitř hle-dám," vysvětloval jsem jí. „Tohle je zatraceně nebez-pečná hra, děvče."

Bleška se postavila a vypnula se do plné výše.

„Tak poslyšte, Všiváku Muldoone... už je to bůhvíjak dlou-ho, co jsem opustila loď, a za celou tu dobu jsem ne-měla ani kapku k jídlu. Jen taktak, že mě nesežrala larva svižníka, a když to nevyšlo jí, málem si mě dal k večeři párek roupců, tak mi tady nevykládejte o ně-jakým nebezpečí..."

Musel jsem uznat, že na tom, co říká, něco je. Kdo ví, uvažoval jsem, jak dlouho mi ta výprava bude trvat. Já to rozhodně nevěděl, zato jsem ale věděl ně-co jiného - ta chudinka malá už nemohla bez jídla dlouho vydržet. To byla neoddiskutovatelná pravda. Nehledě na to, že i v Zahradě na ni koneckonců číha-lo nějaké nebezpečí za každým listěčkem.

Dospěl jsem k rozhodnutí. Věděl jsem, že musím najít Velmu, k téhle malé blešce jsem ale také měl určité povinnosti. A možná že se ty dva úkoly daly do-cela dobře zkombinovat.

„Tak dobrá, děvče, dohodneme se takhle," prohlásil jsem. „Můžeš jít se mnou. Najdeme kočku a já tě na ní nechám s tvejma kama-rádkama, pak si ale potřebuju zařídit něco, co musím udělat sám. Kdyby se ovšem z nějakého důvodu situ-ace nevyvinula tak, jak říkám, budeš dělat přesně to, co ti povím. Platí?"

Bleška poskakovala vzrušením. „Platí, Všiváku!"

Něco uvnitř mě syčivě varovalo, že se dopouštím obrovského omylu, neměl jsem ale čas zaobírat se tím blíž. Zamířil jsem k dalšímu oknu a Netta mě násle-dovala. Tady už to vypadalo líp - přes celé sklo se táhla uzoučká prasklina, která se dole u země rozbí-hala do vějíře drobných skulin. Pouze jeden trojúhel-níkovitý otvor vypadal dost velký na to, abych se jím protáhl, my jsme ale víc než jeden nepotřebovali.

„Opatrně," varoval jsem Nettu. „Ty okraje jsou ostrý."

Malá bleška samozřejmě neměla vůbec žádný pro-blém s tím, aby proskočila dovnitř. Mně do dělalo tro-chu víc potíží, ale zvládl jsem to. Byli jsme uvnitř. Chvíličku jsme zůstali stát na vnitřním okenním pa-rapetu. Dírou ve skle za sebou jsem cítil, jak dovnitř protahuje čerstvý větrík. Věděl jsem, že jakmile se vzdálíme od okna, budeme doslova uvězněni v tom-hle temném a neznámém prostředí. Skvělé vyhlídky.

Zhluboka jsem se nadechl a začal jsem se spouštět po zdi dolů na podlahu Sklepa. Netta se mě pevně držela a za okamžik už jsme znovu byli na vodorovné ploše. Ocitli jsme se za obrovskou hromadou něja-kých lidských předmětů. Neměl jsem sebemenší po-nětí, co je který z nich zač, tlustá vrstva prachu, kte-rá všechno pokrývala, mi ale prozrazovala, že to není nic, co by Lidé pravidelně používali. Jen kupa krá-mů, které tady dole pohodili.

„A co teď?" vyptávala se šepem Netta. Když zazněl její hlas, něco nepříliš daleko od nás se na tenkých nohou honem odklidilo do bezpečí. Že by tiplice? Nebo snad sekáč? Nevěděl jsem to a ani jsem se o to nezajímal. Bylo by mi naprosto vyhovovalo, kdyby se všichni zdejší obyvatelé odklidili někam stranou.

„Sklepem se do Domu dostaneš nejsnáze," vysvětl-o-val jsem tiše, „počítám ale, že kočku tady dole nena-jdeme. Budeme se muset podívat nahoru."

Schodiště se nacházelo na opačné straně Sklepa. Vydali jsme se směrem k němu a cestou jsme museli přelézt přes narovnané dřevo, které bylo nařezáno na tak nepříroze-ně rovné kusy, že byste při pohledu na ně vůbec ne-hádali, že bylo kdysi součástí stromů. Právě na druhém takovém kusu dřeva jsme narazili na prvního zástupce domovního hmyzu.

Byl to jakýsi rezavě hnědý brouk. Nevypadal nebez-pečně, ale jeden nikdy neví. Opatrně jsem se k němu přiblížil.

„Zdravičko, kamaráde."

Chystal jsem se ho zeptat, jestli si v posledních asi tak dvou dnech nevšiml něčeho neobvyklého. V tom okamžiku ale brouk vzhlédl a provrtal mě pohledem, který páli-l jako polední slunce. Všechny moje otázky se v záři těch žhnoucích očí rozplynuly jako kousky ledu.

„Kam jdete?" vyštěkl nerudně brouk.

Usoudil jsem, že pravdou nemůžu nic zkazit.

„Po schodech nahoru a do Domu."

Nejspíš to nebyla správná odpověď.

„Ne... kam jdete obecně vzato?"

Povzdechl jsem si. Proč nikdy nic nejde snadno?

„Obecně vzato... jdeme po schodech nahoru a do Domu."

„A v tom se právě pleteš, poutníku," ušklíbl se ví-tězoslavně brouk. „Obecně vzato jdeš totiž tam, kam jdeme my všichni - do náručí Smrtky." Tvářil se při těch slovech jako někdo, kdo je přesvědčen, že právě vyřešil tajemství vesmíru. Mohl si ho nechat.

Brouk náhle naklonil hlavu na jednu stranu a ztuhl. Usoudil jsem, že něčemu naslouchá - nedivte se, na dedukce nás

soukromé detektivy užije.

„Psst!“ napomenul nás brouk. „Musíme bejt zticha. Poslouchejte! Slyšíte to?“

Všichni jsme naslouchali absolutnímu tichu. No prosím, možná jsem slyšel, jak to v tom starém domě kolem nás skřípe, nějak jsem ale věděl, že to není ta správná odpověď.

„Ted! To jste přece museli slyšet!“

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou.

Pak jsem si ale uvědomil, že něco přece jen slyším - jakési vzdálené, ponuré klepání, tak nezřetelné, že jste ho sotva postřehli.

„Ach bože, bože, už zas další natáhl brka!“ prohlásil brouk, jako by to dokazovalo nějaké důležité tvrzení, kterému jsme odmítali věřit. „Musím to poslat dál.“ A s těmito slovy sebou škubl, předklonil se a začal hlavou, která měla tvar vojenské přilby, mlátit do dřeva, na kterém stál. Ťuk, tuk, tuk, ťuk, ťuk! Stačilo dívat se na něj a rozbolela hlava i mne.

Sotva několik vteřin poté, co skončil, jsme odněkud zdáli zaslechli další tlumené ťukání. Zpráva se šířila dál.

„To musí bolet,“ poznamenal jsem.

„Tenhle tejden má teda zatraceně vysoký skóre,“ zabručel brouk místo odpovědi.

Nechtěl jsem se ptát, ale věděl jsem, že musím.

„Kdo?“

„Smrtka!“ vydechl brouk se zasvěceným úškleb-kem. „Kmotříčka Smrt je zrovna teď na velkém tahu. Brouci umíraj napravo, nalevo i uprostřed a to všech-no se děje přímo tady v Domě.“ Naklonil se kupředu. „Dalo by se říct, že tohle je Dům smrti... samozřejmě statisticky vzato,“ dodal a doprovodil to spiklenec-kým mrknutím.

Střelil jsem letným pohledem po Nettě, která ner-vózně přešlapovala z jedné nohy na druhou. Tenhle přátelský rozhovor ji rozhodně nijak nepovzbudil. Mu-sím ostatně přiznat, že mně na náladě taky nepřidal.

„A proč musíte to skóre počítat?“

„A kdo ho bude počítat, když ne my?“ zatvářil se brouk uraženě.

Byla to jedna z těch otázek, na které se hledá od-pověď hůř, než by se snad mohlo zdát. Raději jsem to nechal plavat. Místo odpovědi jsem se hodlal rozlou-čit a vycouvat.

„Tak jo, moc rád jsem se s váma se-znánil, budeme ale muset jít, takže...“

Brouk už se ovšem zas věnoval něčemu docela ji-nému, konkrétně tomu, že znovu bušil hlavou do podlahy. Ťuk, ťuk, tuk, ťuk, ťuk!

Netta jeho počínání přihlížela s jakousi směsicí zděšení a zvědavosti, odtáhl jsem ji ale stranou. Pokračovali jsme v cestě a ťukání za námi neustále sláblo. Netta nepromluvila, dokud se údery nepro-měnily v pouhé vzdálené nezřetelné dunění.

Ťuk, ťuk, ťuk,
ťuk, ťuk, ťuk, ťuk, ťuk,
ťuk, ťuk,
ťuk...

Ticho, které zavládlo, hladilo jako balzám.

„To ne-myslel doopravdy, co říkal... že ne?“ zeptala se koneč-ně bleška. „Myslím o té Smrtce a tak?“

„Nedělej si starosti,“ konejšil jsem ji a předstíral jsem klid, který jsem ve skutečnosti necítil. „Domov-ní brouci bejvaj někdy hrozný cvoci. Tohle byl červo-toč umrlčí. Dělal jen to, k čemu ho předurčuje jeho jméno. Jsou všichni kapánek morbidní.“

Nezdálo se, že by to Nettu přesvědčilo. Neobtěžoval jsem se vy-světlováním, co si o červotočích umrlčích a o tom je-jich hrůzostrašném odpočítávání myslím, což je kon-krétně tohle: samozřejmě, úmrtnost hmyzu se dlouhodobě udržuje na plných sto procentech, proč o tom ale zbytečně přemýšlet? Jenže každý asi potře-buje nějakého koníčka.

„Musíme se soustředit na to, co nás bezprostředně čeká,“ pokračoval jsem, „a to znamená najít místní kočku a posadit tě na ni.“ Pak budu mít čas, abych se trochu porozhlédl kolem, to už jsem ale Nettě říkat nemusel.

Chvilí jsme šli dál mlčky. Něco v tom Domě na mne působilo tak, že jsem cítil mrazení v zádech. Věděl jsem, že venku je hezký slunečný den, tady v tomhle umělém světě však vládlo soumravné šero. Jediné světlo sem dopadalo dvěma ušpiněnými okny nahoře na zdi, kterou jsme měli za zády. Vůbec se mi nelíbilo, že se musím pohybovat po betonové podlaze; chyběl mi pocit hlíny a trávy pod nohama. Není to dáno tím, že bych nějak šíleně miloval nedotčenou přírodu - prostě jen vím, jaká nebezpečí mi v Zahradě hrozí a kde asi mohou číhat. Tvrdý a studený beton mi ří-kal, že se v případě nějaké krize nemám kam ukrýt.

Přešli jsme do jiné části Sklepa a schody už nebyly daleko před námi, když náhle Netta zaječela: „Stát! ...Cítím tady krev!“

Zastavil jsem se. Věděl jsem, že když přijde na je-jich „dobrou a hustou červenou šťávu“, mají blechy zatraceně citlivý nos. Ještě víc to platilo v případě, že měly hlad, a Netta už hodně, hodně dlouho neměla jedinou kapičku krve. Věděl jsem ovšem ještě něco: tohle nebylo místo, kde bych chtěl, aby mě zastihly nějaké problémy. Byli jsme příliš daleko od zdi a od té trochy ochrany a bezpečí, kterou nám mohly poskytnout praskliny a odlupující se barva. Byli jsme na otevřeném prostranství.

Na druhou stranu jsem ale nic neslyšel. Nedoléha-lo k nám už dokonce ani vzdálené ťukání umrlčího červotoče. Že by se Netta zmýlila? Znovu jsem se za-poslouchal.

Nic.

„Víš to jistě?“ zeptal jsem se šepem.

„Jo, docela jistě," sykla Netta. „To je vůně, kterou bych poznala všude."

„Kočka?"

Netta zavrtěla hlavou. Ne.

No prosím, tak kde byl ten živočich plný krve? Že by byla Netta tak vyhladovělá, že si začala zápach potravy jen představovat? Že už by jí to lezlo na mo-zek? Nebo že by...

A pak jsem to zaslechl. Vypísknutí v temnotě.

Něco se k nám blížilo.

11)

Po zmíněném vypísknutí následovaly další zvuky - cvakání ostrých zubů. Skřípění drápů na betonu. Nebyla to pro moje uši zrovna opojná hudba.

„Honem!" zařval jsem. Během (v mém případě) a obrovskými skoky (v Nettině) jsme zamířili ke zdi. Všiml jsem si místa, kde odpadl maličký kousek omítky. Nenabízel zrovna ideální ochranu, byl to ale široko daleko jediný možný úkryt.

Stihli jsme se k němu dostat na poslední chvíli. Když jsem se ohlédl a zadíval se do otevřeného pro-storu Sklepa, všiml jsem si v temnotě nějakého po-hybu. Rozeznával jsem jejich obrysy dokonce i v tom hlubokém šeru. Byly na protější straně Sklepa. Dvě krysy. Zatím si nás ještě nevšimly, nijak zvlášť jsem ale netoužil zjistit, co se stane, pokud nás přece jen zahlédnou. Vtěsnali jsme se do praskliny v omítce, čekali jsme a dívali se.

Nechtěl bych, abyste si mysleli, že krysy žijí v kaž-dém domě. Dům, který stojí vedle Zahrady, je ale velké staré sídlo a Muž, který v něm bydlí, se o něj ne-stará nijak vzorně - nebo tak jsem to alespoň slyšel od brouků, kteří se v takových věcech vyznají. Já osobně mám příliš mnoho jiných starostí, než abych měl čas přemýšlet o životních podmínkách různých savců.

„Tak dobrá, Netto," zašeptal jsem. „Připrav se ke skoku, jestli se některá z nich dostane dostatečně blízko, ano? Možná že ti krysa nepřípadá jako právě nejvhodnější loď, jenže na druhý straně bys taky ne-musela mít na vybranou. Vozit se na kryse bude ur-čitě lepší než nechat se jednou z nich sežrat."

Netta nervózně přikývla. Bylo mi jasné, že pře-mýšlí o tom, že všechny její kamarádky jsou nejspíš na kočce v patře nad námi a ne na nějaké umolousané staré kryse, která se potlouká po sklepe.

„Co ale bude s váma, Všiváku?" zeptala se.

„Já už si nějak poradím."

Krysy se mezitím dostaly až doprostřed podlahy. Zdály se být vyplašené a připravené zareagovat na sebemenší popud. Právě v takovém stavu bývají nej-nebezpečnější. Instinktivně jsem se ještě těsněji při-máčkkl k cihlám ve zdi. A pak se znenadání moje ty-kadla dočista zbláznila. Bylo tu něco nebezpečného, ale nebyly to tyhle dvě krysy, bylo to něco jiného. Prudce jsem se otočil a pátral jsem ve stínech podél zdi po zlověstném tvaru pavučiny.

To, co jsem spatřil, ale nebyl pavouk. Bylo to něco horšího. Nepodobalo se to ničemu, co jsem kdy v ži-votě viděl. Objevilo se to odněkud, z jakéhosi místa kousek dál u zdi, a dívalo se to přímo na nás. Byl to netvor.

No dobrá, asi bych mohl být trochu konkrétnější. Ta příšera byla velká - mnohem větší než já. Na předních nohou měla dvě obrovská klepeta - vypada-la jako smrtící zbraně - a její protáhlá opancéřovaná záda se obloukem stáčela dopředu. Na konci ocasu, tak daleko, že jí visel skoro až nad hlavou, byl neo-byčejně zlověstně vyhlížející bodec. Smrt přichází v nejružnějších podobách a velikostech. Teď právě byly její pichlavé oči namířeny na mne a na Nettu.

Bleška po mém boku se ani nepohnula. Zřejmě byla stejně jako já ochromená strachem. Netvor se rozběhl kupředu. Byl rychlý. I kdyby byl můj mozek ochoten spolupracovat a poskytnout mi alespoň nějakou šanci k útěku, nebylo by mi to nic platné.

Netvor se ale neřítíl na nás. Proběhl těsně kolem mne a pokračoval do otevřené arény sklepní podlahy. Přesně tam, kde krysy hledaly nějaké zbytky k snědku.

Slyšel jsem už o krysách vyprávět spoustu věcí. Někteří hmyzáci tvrdí, že jsou docela inteligentní, ji-ní jsou zase přesvědčeni, že jde o typické tupé obrat-lovce. Osobně bych se nerad rozhodoval, ke kterému z těchto dvou názorů se

přiklonit, jedna věc byla ale jistá. Ty dvě krysy ve Sklepě měly dost rozumu na to, aby poznaly, že nemají sebemenší šanci. Stačil jim jediný pohled na obludu, která se k nim blížila a cva-kala klepety jako nějaký příšerný krab z pekla. Jejich vousky poplašeně zakmitaly, obě vyděšeně vy-pískly a prchaly, jako by jim za patami hořelo, ho-rempádem tam odkud přišly.

Přesně totéž jsem měl v úmyslu i já, na chvíličku si zaběhat, jako by mi za patami hořelo. A byl bych to také udělal. Jediné, co mi v tom zabránilo, byl dobře známý hlas, který se ozval odkudsi ze zdi kousek od místa, kde jsme se do ní právě snažili vmáchnout.

„Ahoj, Všiváku. Dlouho jsme se neviděli...”

Ten hlas bych poznal všude.

„Zdravíčko, Slade,” odpověděl jsem.

Šváb se právě soukal ze škvíry, které jsem si vůbec nevšiml. Je pravda, že si na poměry v Zahradě občas postěžuji, ale v podstatě jsem jednoznačně venkovní typ brouka. Na bydlení pod střechou je obrovská spousta věcí, o kterých nevím vůbec nic.

Se Sladem tomu bylo jinak. Už v dobách, kdy jsem se s ním dobře znal, mu vždycky udělalo radost, když měl příležitost zaskočit si do Domu. A poslední dobou z něj už zřejmě nevycházel vůbec. Tohle byl Sladeův svět. Teď Slade přistoupil blíž k nám. Byl rychlý dokon-ce i na švába, a to už doopravdy něco znamená - švá-bi se totiž, když se jim zachce, dokážou pohybovat rychlostí blesku.

Kývl na Nettu a usmál se.

„Koukám, že se teď pro-menuješ v jiný společnosti, Všiváku.”

Rozhodl jsem se udržet to na profesionální úrovni.

„To je Netta. Moje klientka.” Nic víc jsem neřekl. Měl jsem tisíc chutí zeptat se na Velmu, jenže se Sladem se takhle hrát nedá. Musíte to udělat tak, aby byl přesvědčen, že pravidla určuje on.

To už kolem nás ovšem lezla spousta dalších hmyzáků. Nijak mě to nevyvedlo z míry - nečekal jsem, že by se Slade pustil příliš daleko bez party, která by mu kryla záda. To nebyl jeho styl. Celkem jich bylo něco kolem dvaceti - hlouček dalších švábů, několik škorů a párek kožojedů. Největší hromotluk zůstal stát kousek za ostatními, zachytil jsem ale jeho po-hled a kývl jsem na něj.

„Tohle je úplná slezina starejch kamarádů,” pozna-menal jsem. „Nečekal jsem, že se tak brzo zase uvi-díme, Ranaři.” Ne že bych mluvil o něčem tak složi-tém, jako je kvantová fyzika, velký roháč ale přesto nevěděl, co na to říct.

„No jasně, to je pravda,” ušklíbl se Slade. Ani na okamžik ze mne nespustil oči. „Ranař říkal, že tě vi-děl, když onehdy zápasil. Jo, a taky říkal, že vzkazu-ješ, že ta mšice je v pořádku. Moc jsem se nasmál, když jsem to slyšel, Všiváku.”

Jako kdyby chtěl ukázat, že to myslí doopravdy, zasmál se ještě jednou. Nepřidal jsem se, Sladeovi to ale zjevně nevadilo.

„Těší mě, že se mi podařilo vnést do tvýho života trochu radosti,” prohodil jsem. „Mám aspoň pocit, že jsem to všechno nedělal nadarmo.”

Slade se přestal smát, jako když utne. Stál u mne teď tak blízko, že se jeho dlouhá tykadla téměř dotýkala mých. Rozmáchlým gestem ukázal na Sklep ko-lem, jako by to byla nějaká trůnní síň.

„Vsadím se, že sis nikdy nepomyslel, že by se z někoho, jako jsem já, vyklubal vůdce největšího gangu v Domě, co?”

„Možná tě to překvapí, ale já jsem na tebe nemys-lel vůbec, Slade,” zavrčel jsem.

Úšklebek ve švábově obličejí zamrzl, v očích mu ale hněvivě zablesklo. Když znovu promluvil, byl už zase zcela klidný.

„Scházal mi někdo, jako jsi ty, Všiváku,” prohlásil konečně. „Víš, jak to myslím, někdo, s kým bych si moh čas od času trochu poklábosit a komu by se přitom nepřehřál mozek.” Lítostivě se rozhlédl po vlastních společnících. „Někdo, kdo si dokáže o situa-ci udělat celkové obrázek.”

„Zvláštní, že to říkáš, Slade, protože právě na ten celkové obrázek jsem se tě chtěl zeptat. Musím ale podotknout, že z mého pohledu moc pěkně nevypadá.”

Ukázal jsem doprostřed sklepní podlahy, kde zcela osamoceně stál ten obludný tvor. Nikde na dohled nebyla jediná krysa.

Slade se ze všech sil snažil působit dojmem nonša-lantního velkého šéfa, jeho úšklebek se ale roztáhl do takové šíře, že jsem měl strach, aby do něj sám ne-spadl.

„Jo tak, ty myslíš moji tajnou zbraň? Počkej chvíličku.” Obrátil se k jednomu ze svých škvořích pohůnků. „Běž najít Peta, Šmejdile, hoď sebou,” sykl. „Nemůžeme ji tady nechat jen tak volně pobíhat.”

Škvor ani na okamžik nezaváhal a ihned se rozběhl splnit Sladeův příkaz. Šváb se znovu otočil ke mně. Na Nettu se sotva podíval.

„Je to moc zajímavá his-torka, Všiváku,” prohlásil. „Určitě tě pobaví.”

Z tónu jeho hlasu bylo zřejmé, že nemám na vy-branou. Slade mávl jedním tykadlem směrem k té podivně vyhlížející potvoře, která se pomalým kro-kem vracela po betonové podlaze zpátky k nám.

„To je naše nová... kolegyně,” oznámil nabubřele Slade. „Seznam se s June.”

12)

Když Slade vyslovil její jméno, hlava obludy sebou šklubla a zadívala se na nás. V tom okamžiku jsem se ujistil, že je

to skutečně samice. Probodla mě pohle-dem, který ve mně vyvolal nutkání vzít všech šest nohou na ramena a utíkat jako o závod.

„June sem přijela zdaleka," pokračoval Slade, „a když říkám zdaleka, myslím tím doopravdy zdale-ka. Abys totiž rozuměl, seděla klidně doma v teplíčku, jen si tak pohodlně hověla v hezkým velkém trsu banánů, když najednou - co myslíš, že se stalo? Přijde tam něj akej Člověk, celej ten trs banánů naráz usekne a hodí ho do bedny. A než bys řek švec, nalo-žili tu bednu na loď a na tý lodi pak zůstala potmě bůhvíkolik dnů třet. A zůstala tam v ní třet i June. Vůbec neměla ponětí, co se s ní děje, chudinka." Ne-dalo se zrovna říct, že by Sladeův hlas překypoval soucitem. „No, co se stalo potom, to už si nejspíš do-kážeš spočítat sám. Loď zajela do přístavu, bednu s banánama vyložili a dopravili ji kousek odtud, do toho supermarketu dole."

Do superčeho? Nahlas jsem se nezeptal, nechtěl jsem Sladeovi poskytnout to zadostiučinění, ale vý-raz v obličejí mě stejně prozradil. Slade se chopil při-ležitosti a obrátil se ke hmyzákům kolem sebe.

„No jo, já zapomněl... tady Všivák neví, čím vším se Lidi zabývají, nebo se o to aspoň nestará. Že je to tak, Všiváku? Je to v jádru venkovské buran." Šváb se pro pobavení svých nohsledů posměšně usklíbl a pak se dal pěkně pomalu do vysvětlování, jako by mluvil s někým, kdo se zrovna vylihl z vajíčka. „Supermar-ket je místo, kde si Lidi nakupují jídlo a další věci. Měl by ses tam zaskočit podívat, až se v tý vaší Za-hradě příště tvoje večere otočí a pokusí se naopak sežrat tebe. No nic, nějaký Člověk tam každopádně vykládal banány a najednou z nich vyskočila June. Nejspíš z toho měl tak trochu šok. Chci říct, že se nestává moc často, aby tady někdo zahlídl škorpiona." Začínal jsem si připadat pitomý jako štěnice. Škorpion? To jméno mi nic neříkalo, bylo na něm ale ně-co, z čeho mi přeběhl mráz po krovkách.

Slade pozorně sledoval moji reakci. „No, pro June to byl taky dost šok. Vzala nohy na ramena, neměla ale sebemenší tušení, kam by se měla vrátit. Všechno kolem bylo neznámý a jiný. Tak třeba my tohle poča-sí nejspíš považujeme za vedro, ona je ale zvyklá na mnohem teplejší klima." Šváb se otočil a zadíval se na tu potvoru, kterou nazýval „škorpionem".

„JE TU TROCHU ZIMA!" zaburácel znenadání. Navzdory tomu, že hulákal jako na lesy, škorpion nedal ani v nejmenším najevo, že by mu rozuměl.

„Jak vidíš," vysvětloval Slade, „další problém je v tom, že absolutně nerozumí naší řeči." Znovu se ob-rátil k samičce škorpiona. „ŘÍKÁM, ŽE NEROZU-MÍŠ, CO POVÍDÁM, ŽE JE TO TAK?"

Obličej škorpioní samičky vyjadřoval asi stejné po-rozumění jako cihla ve zdi. Teď, když byla ta potvora blíž, jsem viděl, že dokonce ani nepatří mezi hmyz. Podle jejích osmi nohou jsem soudil, že jde o nějaký pavoukovitý druh, nepodobala se ale ničemu, co jsem dosud v životě viděl. Ne s těmi obrovitými klepety a s tím vražedně vyhlížejícím bodcem na konci ocasu. Přesto ovšem pavouk zůstává pavoukem a to zname-nalo, že jde o odvěkého smrtícího nepřítele velké spousty hmyzu. A klidně můžete mezi tu spoustu za-počítat i mne.

Slade pokračoval ve vyprávění. „Tak teda, chvíli se jen tak potulovala sem a tam, přitom ale v podstatě vůbec nechápala, co se kolem ní děje. Nakonec se do-stala až do tvýho revíru tady venku v Zahradě."

Z hloubi mé mysli se jako vzduchová bublina vydrala na povrch vzpomínka. Připomněl jsem si výraz hrůzy v uslintaném obličejí té ropuchy. V tom chryzantémovém keři se schovávalo něco moc ošklivého a já jsem teď už věděl, co to bylo. Pociťl jsem s tou ro-puchou nečekaný záchvěv soucitu. Nebylo divu, že se tvářila tak vyděšeně.

„Situace nevypadala právě růžově," pokračoval Sla-de, „a ještě horší to bylo o chvíli pozdějc, když začalo pršet. June si chtěla tady poblíž Domu najít nějaký úkryt, kde by se schovala, jenže vtom na ni narazil ten ježek. Nejspíš si myslel, že našel něco zvlášť dobrýho k jídlu - víš, jak to myslím, nějakou exotic-kou pochoutku. Netušil, jaký ho čeká překvapení. Došlo k menší... výměně názorů a zmíněný ježek z ní vyšel jako jednoznačně druhej."

No prosím, pomalu to začínalo dávat smysl. Věděl jsem už, co je ten Nettin netvor zač. Zjistil jsem to-tožnost netvora v dešti.

Slade se na okamžik odmlčel a pohlédl na postavu, která se právě vplížila do Sklepa. Byl to Klouzek Pete, vyzáblá šedá rybenka, kterou jsem viděl ten večer, kdy se konal zápas, domlouvat svůj podvodný trik s Ranařem. Pořád ještě vypadal křivě jako turecká šavle, na první pohled ale bylo znát, že se na něm ně-co změnilo. Jako by v sobě našel novou sebejistotu nafoukaného frajera. Pete byl odjakživa žabař, hodně dlouho se už sice pohyboval v pochybné společnosti, nikdy ale nehrál první ligu. Časy se ovšem změnilly a já jsem brzy zjistil, co je toho příčinou, když otevřel pusu a začal mluvit na škorpiona.

Rybenka při řeči neustále koktala a zadržávala. Nerozuměl jsem jí jediné slovo, zato škorpioní sami-ce evidentně ano. Pozorně poslouchala a maličké rybence přitakala rozvážným pokývnutím hlavy. Tro-chu mě překvapilo, že v sobě Pete má takové skryté vlohy, jenže s takovými primitivními hmyzáky, jako jsou rybenky, jeden nikdy neví. Nepodobají se ostatnímu hmyzu - jsou na světě už od nepaměti, mnohem déle než většina jiných hmyzích druhů. Nikdy nemě-ly křídla a neprocházejí žádným typem metamorfózy. Nejspíš si ale všechny tyhle svoje nedostatky vyna-hrazují jinak. Že by mezi jejich netušené přednosti patřila znalost jazyka pavoukovitých?

„Vidíš to?" ozval se po mém boku Slade. „Zápas tehdy skončil brzy a Pete už byl na zpáteční cestě do Domu. June se po tom svém konfliktu s ježkem pořád ještě potulovala kolem. A hádej, co se stalo? Pete se s ní dokázal domluvit. Něco takovýho bys od toho hmyzího primitiva nečekal, co říkáš? No a starouš Pete v ten mžik pochopil, jaký obchodní příležitosti by z něčeho takovýho mohly koukat, takže June vy-světlil, že zná někoho, kdo by jí snad moh pomoci. Ten někdo že by jí pomoh vyznat se v tom, koho má v tomhle podivným novým světě považovat za nepří-tele a koho za přítele. A dřív nebo pozdějc že by jí dokonce třeba pomoh vrátit se domů..."

„A ten někdo jsi byl ty?"

„Bingo! Jsi chytřejší, než se zdáš, Všiváku."

„Mám svoje přednosti." Ještě jednou jsem se zkou-mavě zahleděl na škorpioní samičku. Vypadala jako štíhlý a

zlověstný stroj na zabíjení. „A sám sis zatím sehnal pár přespolečných bouchačů, aby ti to tady po-mohli vyčistit a převzít velení nad všema ostatními partama?“

Rozšklebený šváb se vesele šklebil dál.

„To je ale jenom začátek, Všiváku. Mám velký plány, a když říkám velký, myslím doopravdy VELKÝ. Ty krysy už jsme tady trpěli dost dlouho, takže teď se jich konečně zbavíme. Když máme na své straně tady June, bu-de to hračka. Až to uděláme, můžeš mi věřit, že všechny ostatní gangy budou skákat, jak my budeme pískat. Budeme mít k dispozici celou armádu. A pak..." Znovu se široce ušklíbl. „Kdo ví...?“

Nepovažoval jsem za nutné odpovídat. Bylo mi jasné, co se Sladeovi honí hlavou. Byl úplně stejný jako všichni ostatní druhořadí grázlové, jen ještě trochu grázlovitější.

Klouzek Pete teď začal mluvit o něco hlasitěji. Škorpioní samice mu cosi odpovídala, šeptala ale tak tiše, že jsem vůbec nic neslyšel.

„Co říkala?“ chtěl vědět Slade.

„Chce vědět, proč to má udělat," vysvětlovala rybenka. „Chce vědět, co nám ty krysy provedly..." Tohle začínalo být zajímavé.

„Pověz jí, že jí do toho nic není!" vyštěkl Slade. Pak si to ale rozmyslel. „Ne, počkej! Pověz jí, že nejdřív musíme odrovnat všechny nejhorší nepřátele a tepr-ve pak můžeme začít přemýšlet o tom, jak ji dostat domů. Když budeme v krysím břiše, moc toho asi ne-naplánujeme, ne?“

Klouzek Pete začal jeho slova tlumočit škorpioní samičce a dlouhá tykadélka na jeho zadečku přitom opisovala ve vzduchu pomalé kruhy. Slade se mě me-zitím začal vyptávat, proč jsem přišel do Domu.

„Mám hned dva důvody," odpověděl jsem. „Tady Netta byla na tom ježkoví, když narazil na tvoji no-vou přítelkyni. Ostatní blechy včas opustily loď a po-čítáme, že se schovaly do Domu, takže teď budou nejspíš nahoře na kočce. Chci ji odvést zpátky za ka-marádkama.“

Celou dobu, co jsem mluvil, zůstávala Netta scho-vaná za mnou. Viděl jsem na ní, že se v přítomnosti těchhle domovních brouků necítí ve své kůži. Chytrá holka. A samozřejmě tu s námi byla i ta škorpioní sa-mička. Blešku při pohledu na toho netvora pravdě-podobně zaplavily dosud zasuté vzpomínky. Dovedl jsem si představit, že to nejsou vzpomínky právě nej-příjemnější.

„A co je ten druhý důvod?" vyptával se Slade.

„Po Zahradě koluje bezpočet nej-různějších pověstí o netvorech... a teď už vím, kde se ty pověsti vzaly. A kromě toho se velká spousta žouzele pohřešuje. Nemá s tím tvoje nová kamarádka taky něco společného?“

„To je docela dobře možný," pokrčil Slade rameny, jako by mu na tom v podstatě nezáleželo. „Mám takovej dojem, že ji Pete dneska ráno vzal ven na pro-cházku... Řek bych, že každé hmyzák, kterej June zahlídne, si hodně rychle začne hledat jinou zahradu, co říkáš?“

„Na tom by něco mohlo bejt." Konečně se mi na-skytla příležitost dostat se k tomu, co mi doopravdy dělalo starosti. „Co ale takhle jistá kobyłka, jmenuje se Velma? Ta by určitě neutekla, ale je taky mezi pohřešovanějma..."

Šváb na sobě nedal absolutně nic znát.

„Ty ji znáš? Jo, jasně, ta tady dneska taky byla. Je to asi tak ho-dina nebo dvě, co říkáš, Vazoune?“

Šváb zvaný Vazoun odpověděl bystrým a pohoto-vým „He?“

„Jako bych nic neřek," štkl Slade. „Nechtěl bych, aby se ti zavařil mozek. Jo... Určitě to bylo někdy těs-ně před polednem. Neříkala nic o žádnéjch pohřešovanějch broukách, ale rozhodně ji strašně zajímalo, co se to semlelo s tím ježkem.“

„A cos jí pověděl?“

Slade zeširoka rozevřel tykadla. „Hele, já nemám co tajit. Pověděl jsem jí přesně totéž, co tobě. Důkladně si prohlídla June, zeptala se ještě na pár dalších věcí a pak odskákala někam pryč. Tys ji venku v Zahradě neviděl?“

„Ne, neviděl." Pokoušel jsem se srovnat si v hlavě časovou posloupnost. Bylo možné, že jsme se s Velmou jen těsně minuli. Možná že teď už byla zpátky u Dixieho a podávala prvomájovému výboru zprávu o tom, co se dozvěděla. Existovalo jen jediné další vy-světlení, které mě napadalo, nedokázal jsem však najít žádný doopravdy zdvořilý způsob, jak se zeptat, jestli tvorové, jako jsou škorpioní, žerou tvory, jako jsou kobyłky. A kdyby zněla odpověď kladně, nebyl jsem právě v postavení, kdy bych s tím mohl něco udělat.

Nezbývalo mi tedy nic jiného než odvést Nettu zpátky za jejími kolegyněmi. Podle toho, jak se ke mně tiskla, bylo pro malou blešku víc než načase.

„No dobrá, tak my už asi půjdeme," utrousil jsem tak nenuceně, jak jsem jen dokázal.

Šváb pomalu přikývl. „To byste asi měli, Všiváku.“

Ve skutečnosti jsem se ho neprosil o dovolení, ne-byla ale vhodná chvíle na nějaké diskuze.

„Kočka bejvá obvykle nahoře," pokračoval Slade. „Teď zrovna nejsou v Domě žádný Lidi, takže se tam dostanete úplně bez problémů.“

„Vážně? Ne že bych byl něj akej podezřívavej, Sla-de, ale co maj znamenat všechny ty zvuky seshora? Mně teda rozhodně připadá, jako by tu nějaký Lidi byli.“

Šváb lítostivě zavrtěl hlavou nad mojí nevědomos-tí. „Všiváku, Všiváku... Ty o životě v Domě opravdu vůbec nic nevíš, co? Tady nějaký zvuky slyšíš v jed-nom kuse - vodu v potrubí a tak podobně. To ale ne-znamená, že je někdo doma. Stačí, když zahnete do-prava, až vylezete ze Sklepa, a pak se dáte po dalším schodišti nahoru. Nemůžete to minout. Věř mi.“

Za normálních okolností bych Sladeovi věřil asi stejně, jako bych věřil tarantuli, v téhle situaci jsem s tím ale nemohl nic moc dělat.

„Jdeme, Netto," vyzval jsem blešku. Dychtivě mi vyskočila na záda.

„Rád jsem tě viděl," loučil se Slade, který stále ješ-tě setrvával v roli benevolentního zločineckého bosse. „A propříště si nehraj na cizího."

Zamířili jsme ke schodům, které vedly nahoru a ven ze Sklepa, když se k nám náhle přikolébal Ranař. Velký roháč nervózně oslovil Sladea.

„Šéfe, třeba bych je moh tam nahoru doprovodit... Však víte, dát na ně trochu pozor nebo tak." Svým způsobem se mi Ranař nejspíš snažil oplatit, že jsem mu u Dixieho zachránil život. Bylo to skoro dojemné.

Jenže ještě než stačil Slade odpovědět, už se na nás přes podlahu rozkřikl Klouzek Pete.

„Hele, Ranaři," vyštěkla rybenka. „Co kdybys zkusil zapojit mozek, než začneš hejbat kusadlami? A vůbec nejlepší bude, když necháš přeměnění na mně. Jen pěkně zůstaň, kde jsi. Všivák už je dospělej a umí se o sebe postarat."

„Jo," zahuhlal roháč, „to máš nejspíš pravdu, Pete."

Ještě než jsme došli ke schodům, začal se Slade věnovat důležitějším věcem. Pustil se do plánování další etapy své války proti krysám. Naposledy jsem se ohlédl. Menší brouky jsem z téhle vzdálenosti ro-zeznával už dost obtížně, obrovskou škorpioní samici jsem ale viděl naprosto zřetelně. Tiše seděla a nero-zuměla jedinému slovu, zatímco brouci všude kolem ní debatovali o nejrůznějších způsobech, kterými by za ně mohla obstarat jejich zabíjení.

13)

Prolezli jsme i s Nettou škvírou pode dveřmi Skle-pa. Přestože jsme stále byli v Domě, náhle jsme se ocitli zpět ve světě zalitém sluncem.

Věděl jsem, že Netta má o čem přemýšlet. Domní-val jsem se, že myslí na toho škorpiona, jak se ale ukázalo, byla tahle bleška z onačejšího těsta. Když konečně promluvila, znělo to spíš popuzeně než ustra-šeně.

„Řekla bych, že se mi ti vaši kamarádi moc nezamlouvaj," poznamenala.

Rozesmál jsem se.

„Takhle odhadnout charakter neumí zrovna každý," pochválil jsem ji. „Ještě to v životě někam dotáhneš, děvče."

Rozhlédl jsem se kolem sebe a snažil jsem se v tom nezvyklém prostředí zorientovat. Všude nad námi se tyčil lidský nábytek jako les z nějaké noční můry. Sklep už jsem dřív jednou navštívil - bylo to kdysi dávno - ale tohle bylo poprvé, co jsem se dostal do horních pater Domu. Možná jsem měl všechno, co jsme viděli, pořádně vychutnávat, na turistiku ale nebyla vhodná chvíle. Nechtěl jsem nic jiného, než mít tuhle práci konečně za sebou a pak odtamtud co nejrychle-jí vypadnout.

„Slade říkal, že máme jít doprava, že jo?" Zabočil jsem tím směrem. Nedošel jsem nijak daleko, když jsem si všiml, že mi Netta seskočila ze zad na podla-hu.

„Co se děje?"

Malá bleška vzdorně stála a odmítala se pohnout.

„Jdeme špatně," prohlásila. „Vím, že jdeme špatně." Hlas se jí třásl, zazníval v něm však ocelový podtón. A v jejích očích jsem zahlédl stejné odhodlání, které-ho jsem si všiml při potyčce na růžovém keři.

„Proč myslíš?"

„Kočka je támhle," trvala na svém bleška a ukazo-vala opačným směrem. „Cítím ji."

Zvažoval jsem obě alternativy. Na jedné straně by-la vyhladovělá blecha, která cítila krev. Na druhé straně byla rada, kterou mi dal Slade, šváb, kterého jsem z minulosti znal až příliš dobře. Nebylo to těžké rozhodování.

„Tak mě ved'," přikývl jsem.

Vydali jsme se na cestu jakousi dlouhou úzkou místností. Chůze po betonové podlaze ve Sklepě byla dost pracná,

tohle svinstvo bylo ale ze všeho nejhorší - celá podlaha byla pokrytá jakousi pružnou synte-tickou látkou. Říká se tomu koberec. Bylo to namá-havější než prodírat se tou nejhustší trávou. Netta ovšem měla pravdu. Dorazili jsme ke dveřím na konci úzké místnosti a tam jsme ji našli, jak po-klidně spí. Kočku.

Když ji Netta zahlédla, neovládla se a začala nadše-ně poskakovat. Každíčký nerv v jejím těle na ni ne-pochybně hlasitě hulákal, aby na ni okamžitě skočila a začala se krmit. Bylo mi jasné, že ta malá chudin-ka umírá hladu, byla ale také zdvořile vychovaná. Našla si čas na to, aby se nejdřív otočila ke mně.

„Páni, Všiváku, vážně nevím, co bych si bez vás po-čala. Nejspíš bych...”

Začínalo to vypadat, jako by se chtěla pustit do nějakých sentimentálních výlevů. To není můj styl, takže jsem ji honem zarazil.

„Poslyš, děvče, dostávám za tuhle práci přece za-placeno, vzpomínáš?" Kývl jsem směrem k podřím-u-jícímu savci. „Tak už se běž najíst.”

Netta mi odpověděla širokým krvelačným úsmě-vem. Pak skočila přímo na spící zvíře a jako obvykle přitom ve vzduchu předvedla akrobatické salto. Dopadla kočce na zadní nohu a o malou chvíli po-zději jsem viděl, jak se na srsti v tom-též místě objevil malý hlouček dalších blech. Slyšel jsem všechny ty pištivé výkřiky nadšení, jimiž Nettu vítaly její kama-rádky. Paráda.

Život obvykle nebývá tak jednoduchý, takže jsem si dopřál dvě vteřiny, abych si ten okamžik náležitě vychutnal. Pak byl už ale čas odtamtud vypadnout a udělat to hodně rychle. Spěšně jsem se rozhlédl a zji-stil jsem, že z místnosti nevede žádná cesta přímo ven. Musel jsem se tedy vydat zpět stejnou trasou, kterou jsem přišel. Když jsem dorazil ke dveřím, jen jednou jsem se ohlédl - právě včas, abych viděl, jak spící kočka mrská ocasem ze strany na stranu. Věděl jsem, že Netta se jí právě zavrtává do kožichu. Přál jsem jí to. Hodně příslušníků hmyzí říše se na para-zity dívá přezíravě, podle mého názoru se ale každý musí tak či onak starat o vlastní obživu. Pro tu koč-ku to možná nebylo tak docela příjemné, jenže na druhou stranu, co pro ni mohla znamenat jedna ces-tující navíc?

Byl jsem už zase v té dlouhé úzké místnosti a upa-loval jsem docela slušným tempem. Pobytu v Domě jsem měl až po krk. Byl jsem z něj celý nervózní, a když jsem nervózní, nejsem schopen logicky uvažo-vat. Bylo načase vrátit se domů a pořádně si všechny svoje poznatky přebrat. Měl jsem toho prvomájového výboru spoustu co povědět, bylo mi ale jasné, že odpovědi na všechny otázky stále ještě nemám. Pořád mi něco nedávalo pokoj, něco, co se skrývalo kdesi v hloubi mé mysli a čekalo, až to z ní vytáhnu ven na světlo. Co to ale bylo?

Dovedl jsem Nettu zpátky k jejím společníkům a vy-pátral jsem totožnost toho zabijáka v dešti. Zdálo se tedy, že jsem svůj úkol splnil. Tak co se mi ještě nelí-bí? Nedokázal jsem na to pořádně ukázat tykadlem. Možná to byl způsob, jímž Slade vysvětloval, proč zničehonic ze Zahrady zmizelo takové množství hmy-zu. Dávalo doopravdy smysl, aby tolik žouzele uteklo jen proto, že spatřili June? Když jsem si připomněl strašlivou podívanou na gigantického škorpióna, mu-sel jsem připustit, že možné to doopravdy je.

Přesto ale... Možná existovalo i jiné vysvětlení, by-lo to ovšem vysvětlení, o kterém se mi nechtělo příliš přemýšlet. Škorpióni přece musejí něco jíst, ne? Tře-ba se ten pohřešovaný hmyz stal škorpióním obědem.

A co bylo s Velmou? V jejím případě útěk rozhodně nepřípadal v úvahu. I tentokrát bylo Sladeovo vy-světlení docela dobře možné - třeba jsme se prostě minuli, když Velma z Domu odcházela a já do něj při-cházel. Přesto ale, přesto ale...

To byly úvahy, které se mi honily hlavou, a dělaly při tom honění takový rámus, že jsem kolem sebe vů-bec nezaregistroval obvyklé varovné signály. Jako nějaký natvrdlý začátečník, který sotva dokončil metamorfózu, jsem napochodoval přímo do nebezpečí. Uvědomil jsem si to teprve v okamžiku, kdy vzduch prořízl děsivý rachot.

Vzhlédl jsem a spatřil jsem Člověka, který se díval dolů na mne. Ústa měl otevřená dokořán a stále ješ-tě z nich vycházelo to podivné pištění, které znělo asi jako „ÍÍÍÍK!". To bylo zlé. Byl jsem na zcela otevře-ném prostranství a kolem nebyl žádný nábytek, pod který bych zalezl. Také jsem se nijak nemohl zahra-bat do bezpečí. Honem jsem pelášil k podlahové liště. Pozdě. Žena už byla v pohybu a tyčila se vysoko na-de mnou jako obrovitý rozmazaný stín. Náhle se při-mo přede mnou ocitly dvě gigantické nohy a pak tam stejně náhle místo nich byla jen jedna. Věděl jsem, co přijde. Už hodně příslušníků hmyzí říše se setkala s tím, čemu se říká Padající bota, jen málokdo z nich to ale přežil, aby o ní mohl vyprávět svým larvím vnouča-tům. Ve vzduchu nade mnou se objevil temný klín - podrážka Ženiny boty. Její stín se neustále zvětšoval, až jsem neviděl nic jiného.

Absolutně nemělo smysl dál utíkat - Botě totiž ne-utečete. Honem jsem zastrčil všechny nohy pod tělo, jak jsem byl nejrychleji schopen. Taktak jsem to stihl. O vteřinku později se všechno ponořilo do tmy a na záda mi dopadla obrovská váha. Byl jsem pod Botou.

Tlak, kterému jsem byl vystaven, byl strašlivý, ale měl jsem štěstí. Kdyby se mi něco podobného stalo na dřevěné podlaze či dokonce v trávě, rozplácla by mě ta Bota jako list, o tom nemůže být sebemenších po-chyb. Zachránil mě ale ten koberec. Byl nesmírně hustý a pružný, takže když na mne Bota dopadla, jen mě zatlačila dolů mezi vlákna. O Lidech si můžete říkat, co chcete, ale o koberecích nechci slyšet jediné špatné slovo. Největšímu tlaku byly vystaveny moje krovky, to ovšem neznamenalo, že bych si to tam dole v pohodlí užíval. Věděl jsem, že jestli z té polízanice vyvážnu ži-vý, bude mě hlava bolet jako střep. Náhle tlak ustal a já jsem znovu viděl. Žena zved-la Botu a odtáhla ji stranou. Věděl jsem, že svůj příš-tí tah musím absolutně přesně načasovat. Zůstal jsem naprosto nehybně ležet a nechal jsem ji, aby zhodnotila napáchanou škodu. Jen ještě okamžiček a pak... TEĎ! Vyskočil jsem a upaloval jsem znovu k liště. Člověk ze sebe vydal další z těch ječivých zvuků. Snažil jsem se nenechat se tím řevem vyvést z rov-nováhy. Uháněl jsem neuvěřitelnou rychlostí

- neo-vladatelný strach z vás dokáže udělat fantastického sprintera. Dostal jsem se až k podlahové liště, Člověk se však stále nevzdával.

Uvědomoval si - vlastně ne, zpět, byla to přece samice svého druhu - uvědomovala si, že už mě nemůže rozšlápnout, protože jí překáží stě-na, právě si však stahovala jednu z Bot. Popadla ji jednou rukou jako zbraň a začala kolem mne mlátit.

Bota dopadala na dřevěnou podlahovou lištu s ohlušujícími ranami, výsledkem ale bylo víc hluku než skutečného nebezpečí. Bota byla příliš velká na to, aby se dostala do rohu, v němž se stýkala podlaha se stěnou. To byla moje bezpečnostní zóna. Držel jsem se v ní a běžel jsem podél zdi tak rychle, jak mě nohy nesly.

Náhle se podlaha zatřásla obřími dunivými kroky. Že by to už Žena vzdala? Že bych od ní měl pokoj?

Jo, to určitě... a všichni pavouci jsou vegetariáni a mouše by za nic na světě neublížili.

Ohlédl jsem se za sebe a zjistil jsem, že Žena stojí u dalších dveří na opačném konci té dlouhé úzké místnosti. Vytahovala z nich jakýsi velký předmět, kterým začala smýkat po podlaze směrem ke mně. Na jedné straně měl něco jako krabici a na druhé cosi, co připomínalo obrovského kovového hada. Žena jednou nohou na konci s krabicí něco zmáčkla a před-mět se hlasitě rozeřval.

Později jsem se dozvěděl, jak se té věci říká. Už jste někdy slyšeli o vysavači?

14)

Byla to opravdu hrůzostrašná zbraň.

Žena dusavě doběhla až ke mně, hadovitě stočený díl strčila před sebe a přidržela jeho ústí u koberce. Rachot, který to nadělalo, byl příšerný. A teď přijde to nejhorší - ten stroj totiž z koberce vysával všech-no, co v něm bylo. Všechno smetí, veškeré drobečky, i to nejmenší drobné chmýří. To všechno prostě vy-střelilo vzhůru a zamířilo to přímo do té strašlivé černé díry.

Chtěl jsem nasadit ještě větší tempo, běžel jsem už ale úplně na doraz. Věděl jsem, že až mě ta monstrózní mašina dostihne, nemám šanci se udržet. Štěstí ovšem stálo při mně - doběhl jsem k místu, kde byl koberec prošlapaný. Byla v něm prodřená díra právě tak velká, abych se jí dokázal protáhnout.

Přesně to jsem také udělal a o nepatrnou chvilíčku později jsem se ocitl v naprosté tmě. Zastavil jsem se a lapal po dechu. Nad sebou jsem měl koberec, pod sebou dřevěnou podlahu a všude kolem se rozléhal řev vysavače. Začal jsem se pracně prodírat kupředu. Vyžadovalo to značnou námahu a nepostupoval jsem nijak rychle, pachtil jsem se ale dál především proto, že nic jiného jsem dělat nemohl.

Tma, která mě obklopovala, se náhle vytratila. Koberec byl pryč. Žena stála nade mnou, skláněla se k podlaze a roh koberce přidržovala jednou gigantic-kou rukou odtážený a přeložený. V druhé ruce třímala vysavač. Už zase jsem byl úplně nekrytý. Ženě zjev-ně došlo, k jakému manévru jsem se uchýlil, a nemě-la v úmyslu nechat se přelstít nějakým broukem.

Sledoval jsem, jak něco dělá s koncem vysavače. Stáhla z něj široký nástavec, takže hadice teď končila menším kulatým otvorem. To znamenalo, že se s tím zatraceným krámem může dostat přímo do rohu po-dél stěny. Pohlédl jsem na obrovskou plochu podlahy, která se táhla mezi mnou a místem, kde opět začínal koberec. Neměl jsem sebemenší šanci, že bych se tam dostal včas.

Seshora už se ke mně blížil náustek vysavače. Cítil jsem, jak mě neuvěřitelná síla téměř odtrhuje od podlahy. Snažil jsem se ještě pevněji se zachytit drs-ného dřeva pod sebou, bylo mi ale jasné, že je to snaha zcela zbytečná. Udržet se a odolat tahu toho vzdušného proudu bylo zřehla nemožné.

Leda že bych...

Pustil jsem se. Ještě dřív, než mě ta kovová hadice stačila uchvátit, jsem vyskočil do vzduchu a zamířil přímo na samotný stroj. V tomtéž okamžiku jsem roz-táhl křídla. Jakmile jsem se vznesl z podlahy, jasně jsem cítil sílu, již mě stroj přitahoval. Pohyboval jsem se zatraceně rychle. Každou vteřinou jsem totiž mohl zmizet v černém propadlišti té hadice.

Mával jsem křídly tak usilovně, jak jsem jen mohl. Bylo to, jako bych se pokoušel plavat proti proudu rozbourané řeky. Síla vzduchu, který narážel do mých mávajících křídel, je málem přimáčkla zpátky k tělu, dokázal jsem je ale udržet roztažená dostatečně dlouho. Stačilo jedno další mocné máchnutí. Díra v hadici vysavače byla přímo přede mnou, s vypětím všech sil se mi ale podařilo vymrštit se vzhůru a uniknout proudu vzduchu, který mě táhl dovnitř. Byl to akrobatický manévř, který se v mnohém podobal blešímu skoku.

Zbytek cesty jsem už ani nemusel letět, obstaraly to za mě fyzikální zákony. Přelétl jsem přes celou předsíň a přistál jsem na protější stěně. Málem jsem se od ní odrazil a zase spadl na zem, tapeta však měla dostatečně plastický vzhled, takže jsem se zachytil nohama a udržel se.

Nevím, jestli si Žena všimla, že jsem jejímu smrti-címu vysavači smrti unikl, rozhodně jsem ale neměl v úmyslu cokoli riskovat. Přímo nade mnou se nacházel rám obrazu. Vyběhl jsem nahoru a vklouzl za něj.

Znovu jsem se ocitl v temném chladu. Několik následujících minut jsem naslouchal rozrušenému řevu vysavače, který nakonec rázem utichl. Pak se ozvaly kroky mířící pryč ode mě. Přemýšlel jsem, jestli Žena doopravdy odešla, nebo jestli mě jen chce vylákat ven. Nepovažoval jsem za pravděpodobné, že by někdo z Lidí byl tak chytrý, aby zkoušel tuhle starou fintu, jeden ale nikdy neví. Zůstal jsem, kde jsem byl. Nejsem žádný hlupák.

Získal jsem tak čas k tomu, abych se ještě jednou zamyslel nad svou situací. Tak tedy... Sladeova informace, že tady nahoře žádní Lidé nejsou, byla mylná. Moje první otázka zněla - jak moc byla mylná? Byla ta Žena sama, nebo mi hrozilo nebezpečí, že narazím ještě na někoho jiného?

Druhá otázka byla ještě znepokojivější - proč byla Sladeova informace mylná? Byl to z jeho strany prostě omyl, nebo ten prohnáný šváb věděl, co na mě a na Nettu tady nahoře čeká?

Zůstal jsem schovaný několik dalších minut. Když jsem byl konečně přesvědčen, že Žena doopravdy a definitivně odešla, vylezl jsem zpod obrazového rámu. Usoudil jsem, že se i nadále bude zdržovat někde v přizemí, pokračoval jsem tedy směrem vzhůru a lezl jsem po zdi do horního patra Domu. Přestože bylo už pozdní odpoledne, den byl stále teplý, a tak jsem po-cítil s tím, že někde nahoře musí být otevřené okno. A tím oknem jsem se chystal utéct. Když jsem se po zdi vyšplhal do dostatečné výše, vystřídal jsem vertikální pohyb pohybem horizontálním a přeskočil jsem na podlahu chodby v prvním patře. Netrvalo dlouho a našel jsem, co jsem hledal, narazil jsem na to hned v prvních dveřích. Pocítil jsem, jak pod nimi ven do chodby proniká jemný vánek. A taky že ano, okno uvnitř bylo pootevřené. Cesta ven byla volná! Málem jsem už v ústech cítil chuť Dixieho medovice.

A přesně v tom okamžiku mi Osud zbaběle zezadu zasadil další ránu do hlavy.

Rád bych vám namluvil, že to byly moje fenomenální schopnosti logické dedukce, které mě přivedly právě do Chlapcova pokoje. Nebylo tomu tak. Rád bych vám taky namluvil, že to byla moje skoro zázračná intuice, kterou si cvičím a zdokonaluji po celou svoji dlouhou a barvitou detektivní kariéru. Nebyla to ani ona.

Bylo to jen staré dobré unavené štěstí, které mě dovedlo do horního patra, a teď to bylo totéž staré dobré unavené štěstí, které způsobilo, že jsem právě ve chvíli, kdy jsem se chystal prolézt oknem ven, zaslechl známý kvílivý zvuk. Přicházel z nějaké místnosti, nacházející se po chodbě dál ode mě. Doléhal ke mně jen tlumeně, jasně jsem v něm však rozeznával cvrlikání luční kobylky. Bylo to univerzální hmyzí volání o pomoc. Velma!

Naposledy jsem pohlédl otevřeným oknem na zeleň Zahrady, která se rozprostírala za ním. Nouzový signál zazněl znovu, a jakmile jsem se vrátil do chodby, byl jsem schopen určit, z které místnosti se ozývá. Nemarnil jsem čas a okamžitě jsem se rozběhl dovnitř. Všude kolem se tyčily další kusy nábytku. Zarazil jsem se v dveřích a čekal, až se signál ozve ještě jednou. Když se konečně ozval, podařilo se mi přesně stanovit, odkud přichází - odněkud z desky stolu, který stál v koutě. Pokračoval jsem dál domítností, a jak jsem tak běžel, ozvaly se varovně moje detektivní instinkty - asi by se dalo říct, že pořád lepší pozdě než nikdy. Říkaly mi, že v tomhle pokoji je něco, co není úplně v pořádku. Jen jsem pořád neviděl, co to je.

To se ovšem brzy změnilo, hned jak jsem vylezl po noze stolu nahoru. Když jsem se dostal na jeho desku, něco jsem tam spatřil - byla to hmyzí noha. Ležela na nějaké čisté bílé ploše. Nebyl jsem schopen určit, jakému druhu hmyzu patří, protože už nebyla spojena s žádným tělem. Vypadala trochu žalostně, jak se tam jen tak povalovala bez svých pěti kamarádek.

O kousek dál ležela hrud'. Také ta byla čistě oddělena od zbytku těla. Velice úhledně. Pak jsem si všiml někoho, koho jsem poznával. Byla to larva svižníka, ta samá, která se ještě toho dne ráno chystala pochutnat si na Nettě. Samozřejmě se od té doby trochu změnila. Tak tomu s brouky bývá, když jim někdo uřízne hlavu.

„Tak jsi přece měla pravdu, kamarádko," zamumlal jsem. „Říkalas, že se ještě potkáme." Hlava bez tělíčka neodpověděla.

Kolem se povalovalo několik dalších menších a větších částí těl, raději vás ale ušetřím podrobného popisu pro případ, že se snad v příštích čtyřicetihodinách chystáte něco sníst.

V duchu se mi znovu ozvala slova toho pošahaného umřelého červotoče - „Tohle je dům Smrti," říkal. Možná že to doopravdy byl dům Smrti. Možná že jsem se ocitl přímo v ložnici Smrti. Neměl bych snad začít tlouct hlavou do dřevěné desky?

Pokračoval jsem po stole dál a narazil na něco ještě horšího. Ležela tam jakási plochá krabice a uvnitř bylo několik hmyzáků. Ani těm nebylo příliš do skoku, jestli chápete, co tím chci říct. Každého z nich držel na místě úhledně zapíchnutý lesklý kovový špendlík. Neměl jsem už na další podobnou podívanou žalu-dek. Rozběhl jsem se po desce stolu a rychle jsem prolezl kolem hromádky knih. Na protějším konci stálo v přesně vyrovnané řadě několik skleněných nádob. V každé nádobě byl jeden exemplář hmyzu. Tihle zajatci byli o něco čilejší než ti nešťastníci v krabici, čímž chci říct, že byli alespoň naživu, rozhodně bych ale netvrdil, že skákali radostí. Všichni na mě ze svých skleněných cel jen sklesle hleděli.

Nebyl jsem si zcela jistý, ale měl jsem dojem, že poznávám plošnici ve sklenici nalevo. Byla tam také nějaká střechatka

a jakýsi střevlík, já jsem se však okamžitě rozběhl ke sklenici uprostřed.

Viděl jsem už Velmu v radostnějším rozpoložení, dost dobře jsem jí to ale nemohl mít za zlé. Přestala už třít křídly, což byl způsob, jímž vydávala onen nouzový signál. Když mě spatřila, přiskočila okamžitě až k hladkému vnitřnímu povrchu sklenice a před níma nohama začala horečně t'ukat do skla. Bylo mi jasné, že se mi snaží něco povědět, ale co? „Neslyším tě!“ zařval jsem z plných plic. „Cože?“

Jak jsem se blížil ke sklenici, začal jsem matně ro-zeznávat její hlas, nerozuměl jsem ale, co na mě křičí. Běžel jsem dál k ní. Když jsem si konečně uvědomil, že vánek profukující pokojem změnil směr, bylo už pozdě. A to byla smůla - ten vánek totiž změnil směr proto, že se v místnosti něco pohybovalo. Něco velkého.

Neměl jsem čas na to, abych rozevřel krovky, roz-táhl křídla a odletěl. Neměl jsem čas ani na to, abych utekl. V jednom okamžiku jsem se hlava nehlava ři-til k Velmě a v příštím jsem plnou parou narazil do neviditelné zdi. PRÁSK!

Pužen čirým instinktem a ničím jiným jsem se na místě otočil a pelášil jsem opačným směrem. PRÁSK! Zed' tam byla také. Byla všude kolem mne. Byl jsem uvězněn v průhledné pasti, přesně jako Velma. Někdo na mne přiklopil obrácenou sklenici. Viděl jsem, jak se v místnosti pohybuje hřmotná postava nějakého Člověka. Z místa, kde jsem se na-cházel, jsem zřetelně nerozeznával jeho obrovité ma-sité rysy, něco mi ale napovídalo, že to není Žena z přízemí.

Pak události nabraly rychlý spád. Znenadání někdo pod sklenici podstrčil list papíru. Potom něčí ruka to všechno - sklenici, papír i moji maličkost, tedy Vši-váka Muldoona - zvedla do vzduchu. Několik vteřin se nic nedělo a pak papír, který jsem měl pod nohama, náhle zmizel a já jsem se řtil dolů.

Hodil mě do Velminy sklenice. Kobylka byla nuce-na mrštně uskočit stranou, abych jí nedopadl přímo na hlavu. Namáhavě jsem se postavil a vzhlédl jsem právě včas, abych viděl, jak někdo sklenici pevně za-vírá šroubovacím víčkem. Ve víčku bylo proraženo několik ventilačních otvorů, žádný ale nebyl tak velký, abych se jím protlačil ven.

Pohlédl jsem na svoji dobrou přítelkyni Velmu.

„To je ale náhodička, že se tady potkáváme,“ utrousil jsem. „Zkusím hádat, cos mi to před chvílíčkou chtěla říct.“ Velma ale neměla na nějaké hádanky náladu.

„Říkala jsem: Za tebou!“

„Ach tak.“

15)

Náhle se kolem sklenice sevřelo pět velikánských růžových prstů, které nás zvedly do vzduchu. Ocitli jsme se v úrovni obrovského lidského oka. Nedokázal jsem si do té doby představit, jak je nepříjemné, když vás pozoruje oční bulva stejně velká jako vy sami.

„To je Chlapec,“ zahučela hořce Velma.

Velma je kobylka toho druhu, který je vybaven spe-ciálním obranným mechanismem. Když jsou jeho příslušníci napadeni, dokážou kolem sebe plivat jakousi tmavočervenou pěnu. Ne že by byla nějak zvlášť je-dovatá, obsahuje ale dostatek kyseliny, aby se většina nepřátel zalekla a nechala je na pokoji.

„Jestli máš slabý žaludek,“ obrátila se teď ke mně, „tak se nedívej.“

„Nějak to vydržím.“

Sledoval jsem, jak Velma začíná v ústech hromadit potřebný projektil. Plivla to svinstvo na bok sklenice. Nebýt toho, že mezi ní a Chlapcem byla skleněná stě-na, bylo by ho to zasáhlo přímo do oka. Nijak nám to nepomohlo, ocenil jsem

to ale jako symbolické gesto.

Chlapec to ovšem nejspíš neoceníl. Ty velikánské prsty zůstaly obalené kolem sklenice, oko však zmi-zelo. Pak se víčko na horním konci sklenice začalo po-malu otáčet a otevírat. Nevěděl jsem sice, co má Chla-pec v plánu, pochyboval jsem ale, že by se chystal k nenucenému rozhovoru mezi dvěma živočišnými druhy. Znovu jsem si vzpomněl na všechny ty ubohé mrtvé brouky narovnané pěkně v řadě a připevněné ohromnými špendlíky. Mějte mě třeba za nekonformního jedince, ale vůbec se mi nechtělo připojit se v té výstavce k nim. Na špendlíky jsem tak trochu háklivý, zvlášť když mám dojem, že nějaký Člověk má v úmys-lu jedním z nich připíchnout moje mrtvé tělo k pod-ložce v krabici.

Pak ale místnost rozčeřil jakýsi náhlý pohyb. Přes podlahu pod námi cosi prolétlo jako nezřetelná oran-žová šmouha. Příliš dobře jsem tam neviděl, ať to ale bylo cokoli, bylo to menší než Člověk - na druhou stranu to ale bylo mnohem, mnohem větší než jaký-koli hmyz. Víčko naší sklenice se otočilo zpět do za-vřené polohy a pak už jsme letěli vzduchem. Chlapec tou sklenicí po něčem hodil! Váleli jsme se s Velmou jeden přes druhého a čekali jsme na náraz při do-padu.

Žádný náraz nepřišel. Sklenice dopadla na něco měkkého. Uvědomil jsem si, že jsme téměř u paty té věci, na které Lidé s oblibou spávají a které říkají po-stel. Materiál, který Chlapci sloužil k nočnímu hníz-dění - takzvané lůžkoviny - byl nahrnutý na jednu hromadu a naše sklenice se zachytila v jednom z jeho záhybů, takže jsme zůstali stát téměř kolmo. Z téhle polohy jsme měli lepší výhled po celé místnosti a vi-děli jsme, co byla ta oranžová šmouha - kočka, ta, do jejíhož kožichu jsem vrátil Nettu.

Chlapec vypadal navztekaně. Skláněl se k posteli a oběma rukama z ní zvedal kočku do vzduchu. Ne-věděl jsem přesně, co mu vlastně vadí - pravděpo-dobně to byl jeden z těch teritoriálních nároků, na kterých si savci tak strašně zakládají. Ať už šlo o co-koli, menší zvíře vyrazilo nedůtklivé zamňoukání, které jsme zřetelně slyšeli i skrz svoje skleněné vě-zení.

Sledovali jsme, jak Chlapec vynáší protestující koč-ku ven z místnosti a jednou obrovskou nohou za ní zavírá dveře. Dál jsme na dveře upřeně hleděli, už se však znovu neotevřely. Zůstali jsme sami.

Podíval jsem se na Velmu a ta mi odpověděla po-dobným pohledem.

„Tak povídej... kdopak tuhle tvoji malou záchran-nou expedici financuje, Všiváku?" zeptala se.

To mě zabolelo.

„Tentokrát je to na účet firmy," od-pověděl jsem. „Nejspíš jsem se nechal zlákat zvěda-vostí."

Velma se rozesmála. Byla příliš velký formát na to, aby řekla nahlas, že jsem si o ni přece jen dělal sta-rosti nebo něco podobně otřepané sentimentálního, ten její kratičký smích ve mně ale vzbudil dojem, že se přátelství mezi námi dál prohloubilo. Byl to jeden z těch dojemných okamžiků, o kterých občas slýchá-váte, jako obvykle jsem ale neměl čas na to, abych si ho řádně vychutnal. Museli jsme se věnovat důleži-tějším věcem.

„No dobře, chceš začít ty a říct mi, co se děje?" ze-ptala se kobyłka.

„To je moc dlouhá historie," zavrtěl jsem hlavou. „Radši bychom se měli snažit využít čas k tomu, aby-chom se odtud dostali." Ještě jsem ani nedomluvil a pokusil jsem se vyšplhat po skleněné stěně našeho vězení nahoru. Sklenice teď nestála úplně rovně, tak-že jsem si myslel, že by se mi to mohlo podařit. Ani náhodou. Nohy mi okamžitě začaly podkluzovat.

Velma pozorovala moje snažení a teprve po chvíli promluvila.

„Hrozně nerada tě připravuju o iluze, Všiváku, ale odsud se nevyhrabeme. Můžeš mi věřit - zkusela jsem to celou věčnost. I kdyby se ti podařilo vylézt až nahoru - což se ti nepodaří - to víčko je pev-ně utažené. A ty díry jsou moc malé. Ven se nedosta-neme. Pokud nám tedy někdo nepomůže."

Zůstal jsem zhrouceně sedět. Měla pravdu.

„No prosím," zabručel jsem, „hrozně nerad bych se ale připravil o překvapivou pointu. Co kdybys začala ty a pověděla mi, co se ti stalo?"

Velma je profesionální reportérka, takže mi všech-no vypověděla stručně a výstižně, přitom ale nevyne-chala žádné zásadní informace. Sdělila mi následující:

První, co po ránu udělala, bylo, že se doopravdy vy-pravila k Domu. Netrvalo dlouho a narazila na něja-kého švába, jednoho z členů Sladeovy party, a zahr-nula ho spoustou otázek. Příliš mnoho souvislých odpovědí z něj nedostala.

„Nezmínil se o něčem, čemu se říká škorpion?" zeptal jsem se.

„Jakže? Ne."

„Tak to na to nejspíš zapomněl. A nevzal tě náho-dou za švábem, kterej se jmenuje Slade? Ambiciózní chlapík - pořád se jen šklebí."

„Ne. Proč?"

„Jen se snažím přijít na to, proč jsem si dneska vý-slech tolik lži," zabručel jsem. Velma pokračovala ve vyprávění. Švábovy odpově-di na ni nezapůsobily příliš věrohodným dojmem. Jako každá špičková reportérka samozřejmě pozna-la, když se před ní někdo snaží něco ututlat. Právě se rozhlížela po nějaké přístupové cestě do Domu, aby tam provedla vlastní šetření, když se objevil Chlapec.

„Ten, o kterém píšeš tu svoji reportáž?"

„Přesně tak."

Velma tomu klukovi nevěnovala příliš velkou po-zornost, protože měla plnou hlavu jiných starostí. Ukázalo se, že to byla velká chyba, protože v příštím okamžiku ji Chlapec polapil do jedné ze svých skle-nic. Než si stačila uvědomit, co se děje, dřepěla už i se sklenicí v téhle místnosti, spolu se všemi ostat-ními hmyzáky uvězněnými v cele smrti.

„To je moc pěkný název. Proč ale zrovna cela smrti?" zeptal jsem se.

Velma znechuceně potřásla hlavou.

„Tehle Chla-pec... nepodobá se žádnému jinému Člověku, kterého jsem kdy měla možnost pozorovat. Nezabíjí jen

hmyz, který se mu připlete do cesty. Postupuje meto-dicky. Skoro to vypadá, jako by ty brouky, co zabíjí, studoval. Nevěřil bys, co všechno s nimi provádí."

„Viděl jsem pár doličnejch předmětů na stole," po-znamenal jsem ponuře. Odjakživa jsem slýchal zkaz-ky o tom, že existují Lidé, kteří zabíjejí hmyz jen pro pouhé potěšení. Úchylná lidská mláďata, která trha-jí nohy pavoukům a provádějí další podobné krutos-ti. Nikdy jsem těm povídačkám nevěřil - řekněte sa-mi, proč by si nějaký živočišný druh takhle počínal? Proč by to dělal? Teď už jsem jim tedy věřil, a ani tro-chu jsem nepochyboval.

Zamyslel jsem se nad vším, co mi Velma pověděla. Potom jsem si všiml vyčkávavého výrazu v jejím ob-ličeji; byla řada na mně, abych se dal do vyprávění. Snažil jsem se jí vyličít úplně všechno - jak jsme se s Nettou vypravili za Profesorem, jak proběhla hypnotická seance i naše rušná zpáteční cesta do Zahra-dy. Pověděl jsem jí o setkání ve Sklepe a co nejvěrně-jí jsem se jí pokusil popsat škorpiona. Zopakoval jsem jí také všechny Sladeovy lži o tom, jak se s ní dřív to-ho odpoledne setkal.

„Jen mi ale není jasné, proč vlastně lhal," dodal jsem. Ještě chvíli jsme mluvili o případu, brzy jsme však zjistili, že narážíme na zeď stejně neprostup-nou, jako byla ta, která tvořila stěny našeho vězení. Náš rozhovor stále častěji přerušovalo mlčení.

Když Velma znovu promluvila, čekal jsem, že se bude ještě vyptávat na June, překvapila mě ale, pro-tože se zajímala o něco úplně jiného.

„Pověz mi něco... O co vlastně jde mezi tebou a tím Sladem?" zeptala se. „Jak dlouho už se vy dva zná-te?"

Na okamžik jsem se zamyslel. Jen nerad toho při-liš prozrazuji o svém někdejším životě. Mám-li být upřímný, nejsem na něj právě nejpyšnější. Pak jsem si ale řekl, k čertu s tím, Velma je přece moje dobrá přítelkyně, tak proč jí to nepovědět? Podle toho, jak se situace vyvíjela, to také mohl být náš poslední roz-hovor.

Jenže kde začít?

„No, řek bych, že jako larva jsem byl docela hodnej kluk. Rozhodně jsem se nikdy nenamočil do žádného maléru. Po metamorfóze jsem se ale tak nějak dal do spolku s dost špatnou cháskou. Ze začátku nešlo o nic vážného. Znáš to, byli jsme jen parta pitomejch mladejch brouků, co vymejšlela všeli-jaký lumpárny. Pak se ale objevil Slade..."

„A začalo to být tak trochu vážnější, co?"

Usmál jsem se.

„Uhodlas. Nejsi ty náhodou repor-térka nebo něco takového? Jo, byl to šváb s velkejma plánama a byl taky dost chytrej, aby se mu pro ně po-dařilo získat i pár dalších brouků."

„No ne, dokonce i tebe, pane nezávislé soukromé očko?"

Tentokrát jsem se k Velminu úsměvu nepřipojil.

„Byli jsme tehdy se Sladem obrovský kámoši... Měl jsem totiž taky svoje plány." Odmlčel jsem se a pře-mýšlel o těch starých časech. Udalo se tehdy dost vě-cí, o nichž jsem mohl Velmě vyprávět, rozhodl jsem se ale, že se budu držet jen toho nejpodstatnějšího. „Takže abys věděla, nedaleko od nás tenkrát stával velkej včelí úl. V jednom kuse jsme se Sladem jen tak z legrace mluvili o tom, jakou musí mít taková spous-ta mezi cenu a jak bychom společně s několika dal-šíma hochama měli ten úl vyloupit. Pořád jsme mlu-vili a dělali si legraci, jenže po nějaký době už to žádná legrace nebyla a my o tom mluvili pořád. Začalo to dávat čím dál větší smysl. Rozhodli jsme se to udělat."

Velma nedokázala skrýt úžas. „Vy jste se chystali vyloupit úl?"

„Přesně tak. A byla to zatraceně složitá fuška. Slade měl celkem jasno, pokud šlo o celkové obrázky - na celkový obrázek on je vůbec machr - na podružnejch maličkostech mu ale příliš nezáleželo. To byla moje práce. Já jsem totiž zastával názor, že musíme mít všechno naplánovaný do nejmenších podrob-ností. Byl jsem opravdovej pedant. Dal jsem si taky záležet, aby se na to všichni z celý party dívali jako já, i když v zásadě se tím vůbec nechtěli nechat ota-vovat."

„Už mi to začíná být jasné," podotkla Velma.

„Jo, právě tehdy jsem si taky vysloužil tu svoji přezdívku."

Zdálo se, že to Velmu zaujalo víc než všechno ostat-ní, co jsem jí zatím to odpoledne pověděl.

„Chceš říct..."

Přikývl jsem. „Dospělo to tak daleko, že jsem se Sladea a všech ostatních pořád na něco vyptával, až mi nakonec řekl, abych mu dal pokoj a neotravoval ho. Prohlásil, že jsem vlezlel jako veš a že bych se měl jmenovat „Všivák" Muldoon. Ostatním se to zalíbilo a už mi to zůstalo."

Viděl jsem, jak se Velma do úst dere další otázka, ale pokračoval jsem.

„No a pak už brzy přišel den, kdy se ta velká úlová loupež měla uskutečnit. Nebudu ti to popisovat krok za krokem. Stačí, když ti povím, že ze začátku to pře-padení probíhalo docela hladce. Měli jsme to dobře naplánovaný a každý dělal, co se od něj čekalo. Nikdo v úlu nebyl tak pitoměj, aby si jen kvůli fůře mezi hrál na hrdinu, a to znamenalo, že žádná ze včel ne-přišla k úhoně, což bylo přesně tak, jak jsem říkal, že to musí být. Vypadalo to, že to v pohodě zvládneme a vypadneme odtamtud. Pak se ale ten maník, co nám dělal zeď, dal do křiku."

„Kdo to byl?"

„Rybenka jménem Pete."

„Ten, co onehdy u Dixieho organizoval ten nafilmo-vaný zápas?" Velmě hned tak něco neunikne.

Přikývl jsem.

„Jo, přesně ten šmejda. Takže Klouzek Pete začal halekat a tvrdil, že vidí, jak se k nám blí-ží mravenčí patrola. A přesně v tom okamžiku se strhla hrozná mela. Vyběhli jsme všichni ven a kou-káme, že mravenci jsou už málem u nás. Dokonce to ani nebyli vojáci, jen pár trumberů, co hnalo z pastvy domů stádo mšic. Kdybychom si byli uchovali chlad-nou hlavu, mohli jsme celou situaci v klidu zvládnout a nikomu se nemuselo nic stát. Jenže my jsme si chladnou hlavu nezachovali. Naopak jsme ji sklopili k zemi a práskli jsme do bot, a právě na útěku jsem narazil do tý mšice. Nabral jsem

ji celou svou váhou a chuděru malinkou jsem úplně převálcoval.

Všichni ostatní odtamtud upalovali, jako by jim za patama hořelo. A Slade samozřejmě jako první. Věděl jsem, že viděl, jak se ta mšice svalila jako podřátá, vůbec mu ale nezáleželo na tom, jestli se jí nestalo něco vážného. Kdepak Slade. Ten jen koukal, aby se odtamtud ztratil. Jako obvykle se nestaral o nikoho jiného než o sebe."

„Tys tam ale zůstal, co, Všiváku?"

„Jo, zůstal. Zůstal jsem tam, dokud se ta mšice neprobrala a nezačala se vyptávat, co se vlastně stalo. To už kolem mě bylo celý hejno napruzených včel a na cestě už taky byla četa mravenčích vojáků."

Při té vzpomínce jsem se tiše uchechtl. Nebylo na ní nic zvlášť směšného, jsou ale situace, kdy vám nezbyvá než se při vzpomínce na chyby, kterými je vydlážděná vaše minulost, prostě uchechnout.

„A to byl konec mého zločineckého života. Odkroutil jsem si vězení nuceněma pracema na skalce. Nebyla to zrovna procházka růžovým sadem, ale měl jsem aspoň čistý tykadla a taky hodně času na přemejšlení. Hned den po tom, co mě pustili, jsem si zažádal o licenci soukromého detektiva."

„To je dojemná historka," prohlásila Velma a vcel-ku úspěšně předstírala, že zase až tak dojatá není. „Ještě jsi mi ale neřekl jednu věc. Pokud je Všivák jen tvoje přezdívka, jak se vlastně jmenuješ doopravdy?"

Chystal jsem se jí to říct. Přisáhám, že je to prav-da. Co konec konců záleží na jménu? Co se stane, bu-de-li Velma po celé věčnosti první, kdo se dozví moje pravé jméno? Náhle se však stalo, že jsme měli důle-žitější téma hovoru.

Koutkem oka jsem zahlédl, jak něco prolétlo kolem otevřeného okna. Přesněji řečeno někdo. Pak se ten někdo otočil a znovu prolétl kolem. Tenhle způsob letu bych poznal kdekoli.

„Co to je?" zeptala se Velma.

„Moucha a myslím, že docela přesně vím, která. Jake!"

16)

Třasořítka Jaké při svém neustálém pátrání po dávce cukru dost často zabloudil do blízkosti Domu, přestože dovnitř se už raději neodvažoval.

Z toho ho vyléčila jistá hodně nepříjemná zkušenost se stoče-nými novinami. Tentokrát jsem ovšem hádal, že mu jde o něco jiného, hledal pravděpodobně Nettu. Při pomyslení, že mě tak žalostně zklamal, měl určitě hrozně výčitky svědomí.

Pokoušel jsem se na našeho kamaráda ze všech sil zařvat, nebylo to ale nic platné. Dírky proražené do víčka sklenice byly příliš titěrné. Nebyla sebemenší naděje, že mě někdo až za oknem uslyší.

Velma už to ale měla rozmyšlené.

„Ustup kousek," vybídla mě, „tohle je moje práce. Teď, když je ta skle-nice blíž k oknu, bych měla mít větší šanci."

Jakmile měla dostatek místa, roztáhla kobyłka křídla a začala znovu drsnou hranou jednoho z nich přejíždět po hřbetu druhého. Vysoký vrzavý tón byl uvnitř sklenice přímo ohlušující. Dychtivě jsem sle-doval okno. Věděl jsem, že pokud to Jake uslyší, po-zná v tom Velmino volání o pomoc. Jedinou otázkou zůstávalo - uslyší to?

Vteřinky pomalu ubíhaly. Velma vrzala jako o ži-vot, oknem však dovnitř nic nevlétlo. Jaké nás evi-dentně neslyšel. Srdcem se mi rozlévalo zklamání, jako by je sevřel šlahoun jedovatého břečťanu.

Pak se však náhle v našem zorném poli objevil hrdinně letící černý stín. Jake! U okna na okamžik zaváhal, pak ale vlétl dovnitř a kroužil místností, aby se zorientoval. Zpozo-roval, kde jsme, a přistál na po-steli přímo vedle sklenice.

Musel přistoupit až těsně ke sklu, abychom ho vů-bec slyšeli, a dokonce i přímo u něj byl nucen hulákat jako na lesy.

„V-V-Velmo? Všiváku!" Měl jsem pocit, že s ním už nelomcuje taková třesavka jako předtím, a vzpomněl jsem si, jak Netta říkala, že našel kyselý bonbon. „Hledal jsem t-tu b-b-blechu. U-utekla mi, Všiváku. Moc se o-o-o..."

„Nemusíš se omlouvat!" zařval jsem. „Netta je v po-řádku. Máme teď zrovna jiný starosti..."

Jaké zíral na naše skleněné vězení.

„C-co se s-s-stalo?"

„Vyzazili jsme si spolu na dovolenou," křičel jsem. „Počasí je skvělé, ale obsluha v tomhle hotelu nesto-jí za nic. Rádi bychom vypadli."

„V t-tom vám asi moc n-n-nepomůžu," koktal mu-ší sameček. „Ta s-sklenice je moc v-v-velká."

„Jen leť," skočila mu do řeči Velma, „a přiveď po-moc zvenčí, Jaku."

„Sežeň všechny brouky, který najdeš," dodal jsem. „Ten kluk je naprostej cvok."

Dešťovky mají staré rčení, které říká: My o strace a straka nad hlavou. Jeho smyslem je, že lepší je na-učit se držet svoje velká tlustá kusadla zavřená. Litoval jsem, že jsem si z něj nevzal poučení, protože přesně v tom okamžiku se ozvaly dunivé kroky. Masivní dveře se otevřely a do místnosti znovu vešel Chlapec.

„Leť, Jaku! Dělej!" houkl jsem.

Jaké se vznesl do vzduchu stejně, jako by to v jeho situaci udělala každá jiná domácí moucha. Kdyby se byl rozlétl přímo k oknu, byl by to v pohodě stihnul.

Problém byl v tom, že Třasořítka Jake nevěděl, s čím máme v tomhle případě co do činění. Tohle ne-byl obyčejný

Člověk toho typu, který známe. Samo-zřejmě netvrdím, že neexistuje spousta Lidí, která už v životě jednoho či dva brouky rozšlápla - nebo třeba i jeden či dva tisíce. Není ale mnoho takových, kteří by se cílevědomě věnovali tomu, že hmyz chytají, od-nášejí si ho domů a pak ho zabíjejí.

Chlapec nezabíjel hmyz v sebeobraně. Nezabíjel ho ani z hladu. Pokud jsem byl schopen to posoudit, dělal to prostě pro zábavu, žádný jiný důvod neměl.

A to podle mého názoru není normální.

Tenhle Chlapec se však od ostatních Lidí lišil ještě něčím. Na rozdíl od většiny nemotorných trumberů svého druhu byl tenhle kluk rychlý. Vklouzl do míst-nosti hbitě a tiše. Dveře se za ním zavřely, a zatímco Jaké točil doleva a opisoval stálou letovou rychlostí široký oblouk podle obvodu místnosti, Chlapec přešel přímo k oknu, strčil do něj a zavřel je - žádná jiná úniková cesta nezbývala. Pak popadl něco, co leželo na stole.

Okamžitě mi bylo jasné, že předmět, který drží v ru-ce, je nějaká smrtící zbraň. Později jsem se dozvěděl, jak se té zbrani říká - „časopis“. Samotné tohle jmé-no stačí, aby po zádech jakéhokoli okřídleného hmy-zu přeběhl mráz. Chlapec tu zbraň přidržel zdviže-nou hned vedle své masité lidské hlavy a postavil se pevně jako skála doprostřed místnosti. Nemával kolem sebe rukama, nepobíhal sem a tam, nekřičel a vůbec si nepočínal tak, jak by si počínala spousta jiných Lidí. Stál prostě na místě a pohybovaly se jen jeho oči. Sledovaly Jaka, jak poletuje po místnosti.

Nemohli jsme s Velmou dělat nic jiného než bez-mocně přihlížet. Jaké prováděl standardní únikové manévry a křížoval sem a tam. Držel se dobře, nebyl jsem si ale jistý, jestli to bude stačit. První chyby se dopustil, když přelétal nad deskou stolu. Držel se po-měrně nízko a nabral kurz přímo nad krabici s mrt-vým a na špendlíky napíchaným hmyzem. Bylo mi jasné, jakým šokem může pohled na něco takového na mouchu zapůsobit, a Jakova letová dráha začala být také hned v tom okamžiku úplně rozhozená. Jeho pravidelné bzučení začalo vynechávat a cítil jsem z něj zmatek a paniku.

Chlapec nabídnutou příležitost nepromeškal. Vrhł se kupředu a jeho obrovská paže prosvíštila vzduchem. Tak nenadálý pohyb z naprosté strnulosti mi připomněl kudlanku nábožnou. Nebylo to hezké po-myšlení.

Časopis na Jaká nedopadl přímo, lehce o něj však zavadil okrajem. Muší bzukot zadrhl a Třasořítka Jake se ve spirálách snášel k podlaze. Že by ho ta rá-na knokautovala? Ne! V posledním možném okamžiku vývrtku vyrovnal.

„Leť výš!“ ječela Velma. Nevěděl jsem, jestli ji Jake slyší, možná na to přišel i sám od sebe. Tak či tak za-čal stoupat a vylétl do takové výše, že se ocitl mimo Chlapcův smrtící dosah. Přistál na stropě a chvíli zů-stal sedět hlavou dolů. Věděl jsem, že přemýšlí, co dál.

Jenže Chlapec mu žádný čas na přemýšlení nedal. Neměl v úmyslu to vzdát. V okamžiku už sahal po něčem jiném, jednou rukou to držel ve vzduchu a zu-řivě tím třepal. Natáhl se tak vysoko, jak jen dosáhl, a zamířil tím předmětem na Jaká. To vypadalo špat-ně. Pak Chlapec zmáčkl nějaký knoflík na vrcholku té věci, kterou držel v ruce. PŠŠŠŠTTT! Z předmě-tu s hlasitým zasyčením, které připomínalo navztekanou zahradní hadici, vytryskl proud jakési látky.

Jake byl už zase ve vzduchu, nevystartoval však dostatečně rychle. Tryskající proud ho zachytil plnou silou. Jeho bzučení opět zadrhlo, tentokrát ale zadr-hávalo dál. Třasořítka Jake byl tvrdší chlapík, než si o něm nejspíš myslela spousta jiných hmyzáků. Nevím, jak to dokázal, ale nespádl. Ještě několik dal-sích vteřin se mu podařilo pomalu a trhaně kličkovat vzduchem a teprve potom definitivně ztratil orientaci.

Vrávoravě se vlekl k oknu. Nemělo smysl hádat, co má v úmyslu, protože už mu to pořádně nemyslelo. Nevím sice, co v tom spreji bylo, ale dalo mu to doo-pravdy pořádně zabrat. Něco takového nemohl prostě vydržet nikdo. ŽUCH! naletěl Jaké rovnou do skla.

Konečně se zřítíl k zemi. Dopadl na záda, všech šest jeho nohou mířilo vzhůru a divoce kolem sebe kopalo. Když jsem ještě býval malou larvou, dělávali jsme si z té polohy legraci a říkali jsme jí tanec smrti ne-bo natažení bačkor. Tentokrát jsem se nesmál.

Pohlédl jsem na našeho přerostlého nepřítele. Pocítil jsem příval nenávisť a věděl jsem, že si ji nemohu nijak vybít. Svaly na Chlapcově obličejí se stáhly, takže byly vidět jeho obrovité bílé zuby. Slyšel jsem, že u některých savců se podobný škleb vydává za úsměv.

Člověk nepotřeboval víc než pár dlouhatánských kroků k tomu, aby přešel místností ke stolu. Jednou gigantickou rukou s pěti prsty z něj něco zvedl a oto-čil se znovu k oknu. V okamžiku, kdy zamířil k zasa-žené mouchě, zaleskly se na předmětu v jeho ruce slu-neční paprsky.

Byl to nůž.

17)

Jediné, co mohlo Jaka ještě zachránit, byl zázrak a zázraků se v těch místech, kde žiju, příliš mnoho nestává. Někdy je ale štěstí unavené a sedne i na vás. Chlapec byl už téměř u Jaka, když se z přízemí Domu náhle ozval pronikavý zvonivý zvuk. Byla to věc, které se říká telefon. (Myslím, že telefon je něco jako komunikační systém mravenců, kteří se dorozu-mívají pomocí chemikálií - jen samozřejmě ne tak dokonale). Pokud o něm chcete vědět něco víc, budete si

nejspíš muset promluvit s Profesorem.)

Chlapec zaváhal a všichni jsme se zaposlouchali do Ženina hlasu, který k nám zezdola nezřetelně dolé-hal. Potom však náš nepřítel znovu obrátil pozornost k okennímu parapetu, na kterém sebou dosud chabě trásly Jakovy nohy. To už byl opravdu konec, ten hluk zdola získal našemu příteli jen pár vteřin navíc a teď...Ženin hlas náhle o poznání zesílil. Soudě podle Chlapcovy reakce volala Žena právě na něj. Každopádně Chlapec otevřel ústa a cosi vykřikl. Pak odlo-žil nůž a s hlasitým dusáním vyběhl z místnosti.

„Nemusíš se hned tak vracet," zabručel jsem.

„Jen si nic nenamlouvej," zarazila mě sklesle Velma. „Za chvíli je zas tady."

Na okenním parapetu se zatím křečovitě škubání Jakových nohou nejprve zpomalilo a pak úplně usta-lo. Co to mělo znamenat? Že by náš přítel Třasořitka Jaké doopravdy zatančil tanec smrti a natáhl bač-kory?

Ať natáhl nebo ne, nemohli jsme s tím vůbec nic dělat. Chlapec se nepochybně co nevidět vrátí - měl tady nahoře příliš mnoho nedodělané práce - a co po-tom mohlo Velmě i mně zabránit, abychom se k Jakovi v tom nedůstojném tanci připojili?

V tom okamžiku se ovšem štěstí rozhodlo, že na nás nejen sedne, ale ještě se na nás navíc i usměje. Chla-pec za sebou tentokrát dveře úplně nedovřel a o chvi-ličku později kolem nich prostrčil hlavu do místnosti další savec. Ten obličej už jsme jednou viděli. Byla to kočka, která se vrátila, aby to ještě jednou vyzkouše-la. Jedno jste té kočce museli přiznat - za vytrvalost si zasloužila podtrženou jedničku s hvězdičkou.

O kočkách toho moc nevím kromě skutečnosti, že jsou pitomé a že veškeré jejich konání je motivováno úsilím o osobní pohodlí. Tahle kočka měla pravděpo-dobně vyhlédnutý obzvlášť útulný a hřejivý pelíšek. Když se přesvědčila, že jí Chlapec přestal překážet, vrazila do místnosti a rozběhla se rovnou k posteli. Vybrala si místočko na jejím opačném konci a začala se točit pořád kolem dokola, jako by hledala ideální polohu.

Sledoval jsem ji a snažil jsem se v duchu si před-stavit, co se asi děje v zapadlých zákoutích jejího malého savčího mozečku. Pokud jsem to byl schopen posoudit, nedělo se v nich nic, byl jen zaplaven ne-překonatelnou vnitřní touhou udělat si skutečně maximální pohodlí. Konečně se zdálo, že našla polo-hu, která ji uspokojovala. Netrvalo dlouho, její oči se zúžily v pouhé šterbinky a dech se jí znatelně zpo-malil. Jen ocas líně švihal ze strany na stranu.

„Proč na tu potvoru tak zíráš?" zajímala se Velma. „Nemyslím, že bychom se od ní dočkali nějaké pomo-ci. Co jsem slyšela, jsou kočky ještě pitomější než Lidé."

Já jsem se ale nedíval na kočku. Díval jsem se na něco, co se nacházelo na kočce. Přesněji řečeno na jednom z jejích uší, tedy v místech, kde byla její chlu-patá srst mnohem kratší než jinde. Stěží jsem tam rozeznával jakousi titěrnou malou tečku. Možná bylo přání otcem myšlenky, měl jsem ale dojem, že vím, co je ta malá černá tečka zač.

Netta!

Velmu to žádným zvláštním nadšením nenaplnilo.

„No prosím," přikývla, „tak je na kočce ta tvoje ble-cha. Nechápu ale, k čemu nám může být takový cizopasník dobrý."

Sám jsem si tím nebyl vůbec jistý. Neznal jsem Nettu nijak dlouho, věděl jsem ale, že na téhle malé blešce je něco víc, než si sama připouští. Měla oprav-dovou kuráž a navíc jí to páliło. Přesvědčil jsem se o tom na růžovém keři, když jsme čelili dvěma roupcům. Přesvědčil jsem se o tom i v Domě. Kdyby tak Netta dokázala zalovit ve svém nitru a najít tam zno-vu tyhle kvality! Přistihl jsem se, jak usilovně mys-lím na to, aby se to stalo, jako bych to snad mohl pou-hou silou vůle přivolat. (Když se vás zmocní opravdové zoufalství, začnete se nejspíš znova chovat jako malá larva.)

Pak se však kočka náhle napřímila a posadila. Zad-ní nohou se začala zuřivě škrábat za jedním uchem. Měl jsem právě čas na to, abych zahlédl, jak houfec blech uskakuje do bezpečí před drápy své loď. Pak se kočka otočila a znovu se uvelebila ve své oblíbené dřímavé poloze.

Vteřiny se vlekly stejně líně jako přečpaná stonož-ka.

„Fajn, Netto, fajn, už je čas, tak zase do toho," mumlal jsem si pod vousy.

A skutečně, na kočičím uchu se opět objevil hlou-ček drobných puntíků. O chvíli později kočka po-drážděně zamňoukala, znovu sebou škubla a potřásla hlavou. Ještě jednou se pokusila poškrábat se zadní nohou, očividně ji to ale příliš neuspokojilo.

Překulila se na záda a otírala si přitom hlavu o pe-řinu; tím pohybem se přesunula o kousek blíž k naší straně postele. V mysli mi pomalu začalo rozkvétat droboučké poupě naděje a tiše jsem se modlil, aby je nespálil mrazivý chlad reality.

Cítil jsem, jak mě něco št'ouchlo do boku. Byla to Velma.

„Co se děje?" vyptávala se šeptem. Velma je zatraceně inteligentní kobyłka, ani ona si však nedo-kázala vysvětlit, co to má všechno znamenat.

„Ještě nevím," odpověděl jsem, „doufám ale, že Netta dělá to, co si myslím. Hele, blechy se obvykle nechávají unášet kamkoli, kam má namířeno jejich hostitel, že jo? Nemaj žádnou zodpovědnost. No a já si myslím, že Netta a její kamarádky se to právě teď pokoušej změnit. Vymejšlej způsob, jak svoji loď řídit."

„A jak by tlupa blech dokázala něco takového?"

Nespouštěl jsem z kočky oči. Pár vteřin poté, co se znovu pohodlně uložila, vyrazila další rozvzteklé zamňoukání. Pak se převálila zpět směrem k místu, kde ležela předtím, to však zřejmě její situaci jen zhoršilo. Ještě chvíli se nespokojeně vrtěla, dostala se zase o něco blíž k naší sklenici a zastavila se.

„Je to aplikace základního systému odměny a tres-tu," prohlásil jsem a doufal, že mám pravdu. „Maličko se zakousnou, aby loď uvedly do pohybu. Jakmile se potom pohne nesprávným směrem, vyslouží si fůru dalších svědivech kousnutí. Pokud se ale pohybuje správným směrem, za odměnu ji kousat přestanou. I tak tupýmu tvorovi, jako je kočka, by mělo dojít, co má dělat."

„Bude to ale fungovat?"

„Těžko říct. Rozhodně nemůžou loď řídit nijak přesně, s trochou štěstí by se jim ale mohlo podařit dostat ji dost blízko k naší sklenici.“

Ještě jsem ani nedomluvil a kočka sebou už zas mlela, hrbila hřbet, otírala se o postel a pomaličku se k nám přibližovala. Velma i já jsme ji mlčky pozorovali. Pokaždé, když se pohnula nesprávným směrem, viděli jsme, jak mezi blechami vypukla horečná akti-vita, a po chvíli už kočka zase nabrala správný kurz. Fungovalo to, trvalo to ale strašlivě dlouho. Jediným problémem bylo, že čas rozhodně nestál při nás. Jak dlouho ještě může trvat, než se Chlapec vrátí?

Snažil jsem se vypudit podobné obavy z hlavy. Veškerou pozornost jsem soustředil na pomalý a nepravidelný postup kočky z jednoho konce postele na druhý. Minuty se protahovaly jako večerní stíny kolem nás, zvíře se však postupně dostávalo blíž a blíž.

Naše sklenice se zaplnila zvukem naléhavého povzbuzování: „Ještě kousek. Ještě kousek. Ještě kou-sek.“ Uvědomil jsem si, že je to můj vlastní hlas.

Kočka teď už byla tak blízko, že pokaždé, když se pohnula, se naše sklenice téměř převrátila a skutále-la do prohlubně, která se v lůžkovinách pod těžkým savcem utvořila. Téměř, ale ne úplně. Velma i já jsme zkoušeli zatlačit do skla a sledovali jsme, jestli to zabere. Nezabralo.

Netta se ale nevzdávala. Neochotně posouvání kočky dolů po posteli pokračovalo, až se konečně její tělo ocitlo přímo vedle sklenice, ve které jsme byli uvězněni. Byla tak blízko, že když jsme se na ni zadívali, rozeznávali jsme pod hustou džunglí kožešiny její kůži.

„A co teď?“ zeptala se Velma. „Velké finále?“

„Nejspíš.“

Než k tomu došlo, zahlédl jsem, jak se v srsti savce vedle nás něco hýbe. Byla teď už tak blízko, že jsem ji poznával. Netta, bylo na ní ale něco jiného než na té malé blešce, kterou jsem znal. Nejprve jsem na to nebyl schopen ukázat tykadlem, pak mi to ale došlo. Už to nebylo to vyjukané mládě, které jsem musel dovést zpátky za kamarádkami a zbytkem posádky. Měla situaci pevně pod kontrolou. Vzala na sebe zodpovědnost a skutečně se jí dařilo svého hostitele řídit. Netta dospěla.

Pohlédla na nás a ušklíbala se. To bylo naposledy, co jsem ji viděl, pak už se zavrtávala stále hlouběji do podrostu chlupů, až nám zmizela z očí.

„Připrav se,“ upozornil jsem Velmu. „Teď to přijde.“

Všechny blechy z celé posádky se musely zakousnout ve stejném okamžiku, protože kočka se přímo vznesla do vzduchu. Bylo to naprosto dokonale načasované a štěstí nám přálo. Sklenice se konečně skulila do prohlubně, kterou po sobě kočka zanechala. Savec s příšerným zavřískáním dopadl zpátky na postel. Jedna z jeho nohou narazila do sklenice a my jsme znovu letěli vzduchem, tentokrát jsme ale spadli z postele rovnou na podlahu. Následovala kratičká chvílička závatného volného pádu a pak se celý svět zaplnil rachotem tříštícího se skla. Sklenice se rozbila.

Byli jsme volní! Velma se zdála být nezraněná a také já jsem se za daných okolností cítil docela dobře. Vzduch prořízlo poslední hlasité zavřísknutí. Viděl jsem, jak kočičí ocas mizí ve šterbině mezi dveřmi. Možná že ta kočka přece jen nebyla tak hloupá. Věděla, že nemá smysl čekat, až se Chlapec vrátí a za celou tu nehodu ji potrestá. Bylo mi jen líto, že jsem neměl čas poděkovat Nettě.

Na tom teď ovšem nezáleželo, měli jsme dost jiných starostí. Bylo velice pravděpodobné, že Lidé zaslechli zvuk tříštícího se skla. Museli jsme sebou tedy ho-dit, abychom zmizeli, než se někdo z nich objeví.

„Musíme odnést Jaka,“ připomněla mi Velma.

Kobylka svoje slova myslela doopravdy, já jsem však cítil, že není čas na hrdinství.

„Teď nemáme čas. Chlapec tady bude každou vteřinou. Budeme se sem muset vrátit s posilami.“

V rozhodování Velmě pomohl dusot nohou, který se rozlehl venku na chodbě. Oba jsme se horempádem rozběhli ke dveřím, ještě než jimi Chlapec vrazil dovnitř.

Když se obrovité dveře rozevřely, proběhli jsme skulinou a ocitli se na chodbě. Chlapcovy gigantické neohrabané nohy nás jen těsně minuly, jak se řítily do pokoje.

„Támhle na té straně je otevřené okno,“ ukázal jsem. Maximální rychlostí jsme běželi a skákali chodbou zpět.

Když jsme dorazili ke dveřím, otočil jsem se ke kobylce.

„Běž!“ vyzval jsem ji. „Utíkej sehnat Profesora. Přiveď ho fofrem do Domu!“

„A kde budeš ty, Všiváku?“

„Ve Sklepě.“

Kobylce bylo jasné, že kdybych měl dost času, vysvětlil bych jí to. Jenže já dost času neměl. Velma na-půl vyskočila a napůl vzlétla na okenní parapet. Jen jednou se na mne ohlédla.

„Budeš si muset pospíšet,“ zavolal jsem na ni, „dávej si ale pozor, Velmo. V lese jsou roupci.“

A už to bylo venku - nedalo se to vzít zpátky. Probodla mě tím svým uraženým pohledem. Nic neřekla, pochopil jsem ale, co má na mysli. Velma je zatraceně drsná kobylka.

„No dobrá, dobrá,“ přikývl jsem. „Nebud' na ně ale zbytečně tvrdá.“

Snažil jsem se, aby to vyznělo sebevědomě, zadeček mi ale sevřel náhlý záchvěv strachu - dokážeme to? Nebo jsme si tentokrát ukousli příliš velké sous-to? Možná proto jsem ještě dodal malou drobnost.

„Ještě něco,“ křikl jsem. „Moje pravé jméno... jme-nuju se Herbert.“

Na Velmině obličeji se rozlil úsměv, jako když za temné noci vykoukne zpoza mračen měsíc. Pak vy-skočila otevřeným oknem ven.

18)

Sladea a jeho partu jsem našel pod jednou z polic ve Sklepe. Pokud jsem byl schopen to posoudit, pořád ještě pracovali na Sladeově mistrovském plánu na ovládnutí Domu, Zahrady a celého známého světa. Šváb byl jediný, kdo mluvil. Kolem něj byla shro-mážděná celá parta, i když June seděla sama kousek stranou od ostatních. Nemohl jsem si také nevšimnout, že Klouzek Pete se teď ocitl ve vnitřním kruhu a že sedí přímo vedle velkého šéfa. Malá rybenka se nezdála být nijak vykořeněná tím, že musela opustit Ranafe, který zůstával dál vzadu mezi podřízenými. Velký roháč se ze všech sil snažil sledovat, o čem je řeč.

Většina přítomných se zatvářila poněkud překva-peně, když viděli, že k nim lezu, Slade ale ne. Jeho výraz spíš než o čemkoli jiném svědčil o tom, že se náramně baví. Už se zase zešíroka ušklíbal.

„Hele, Všiváku," začal, „říkal jsem sice, aby sis nehrál na cizího, ale nemyslel jsem tím..."

Zbytku jeho věty jsem se raději ušetřil.

„Proč jsi to udělal, Slade?"

„A co jako... asi budeš muset bejt trochu konkrétnější, Všiváku."

„Můžeš si vybrat. Proč jsi mi lhal o Velmě? Proč jsi mě a tu malou poslal nahoru, když jsi věděl, že jsou v Domě Lidi? Když jsi věděl, že je doma i ten pošahaný Chlapec?"

Ušklebek na švábově tváři ani na okamžik nezakolísal. Pomalu už mi ten jeho ciferník začínal lézt na nervy.

„Teď už si vzpomínám, proč jsme ti začali říkat Všivák," protáhl posměšně. V očích mu tančily divo-ké vyzývavé jiskřičky. „Jápak myslíš, že jsem se dostal tam, kde dneska jsem, Muldoone?"

„Odpovídat na otázku otázkou je nevychovanost, Slade. Když už se ale ptáš... Pokud vím, tak jsi začí-nal v kanálu. Teď sbíráš drobečky ve Sklepe. Jo, váž-ně se z tebe stalo velký zvíře."

Nejspíš jsem touhle svou odpovědí udeřil na citli-vou strunku. Slade začal působit tak trochu rozčile-ně, i když musím přiznat, že úšklebek mu z tváře ne-zmizel.

„Chceš tím říct, že ti nejsem dost dobrý?" vyštěkl. „No a co? To, po čem jdu, není o nic horší, než co chce každé druhé. Jenom si to umím líp zaříit, a to proto, že si nenamlouvám žádný kecy o loajalitě, o přátelství, o citech a o všech těch dalších pitomos-tech. V tom je tvůj problém, Muldoone. Jsi sice hlava otevřená, ale věříš na všechny tyhle hovadiny. Povím ti, proč jsem lhal o ty tvý drahocenný kobyly-ce a proč jsem vás poslal nahoru. Jo, věděli jsme, čím se tenhle Chlapec zabývá, a věděli jsme taky, že chy-til i tu kobytku. Je to prostě cvok, a co má bejt? Na světě se najdou všelijaký pošahanci. Poradil jsem ti, abys šel nahoru, protože to, co dělám tady dole, je příliš velká a důležitá věc, aby mi ji pokazil čmuchal, jako jsi ty."

„Takže jsi počítal s tím, že se o mě Chlapec postará stejně, jako se už málem postaral o Velmu, co? Proč jsi ale nenařídil, aby mě ještě předtím neodrovnal ten tvůj škorpion?" vyptával jsem se. „Byl by se mnou hotovej natotata. Proč spoléhat na štěstí?"

„Nikdy se nespolehám na nic a na nikoho!" zavrčel šváb. Vrhł zakaboněný pohled na Klouzka Peta. „Ukázalo se ale, že přimět toho škorpiona, aby udě-lal, co po něm chceme, není tak jednoduchý, jak jsme si mysleli. V jednom kuse se vyptává, jaké je důvod každý podělaný maličkosti."

Šváb se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. Konec konců (říkal si zřejmě v duchu), brouk jako já pro něj a pro jeho velkolepé plány nepředstavoval žádné váž-né nebezpečí.

„Mám-li bejt upřímněj, Všiváku," po-kračoval pak o něco uvolněněji, „takovej žabař, jako jsi ty, prostě nebyl dost důležitěj, abych kvůli němu riskoval. Taky jsem ale nechtěl, abys hned upaloval zpátky do své Zahrady a vykecával se tam o všem, co ses dozvěděl."

Škleb, škleb.

„Tak co bude teď, cukrouši?"

Slade se prostě dál šklebil, viděl jsem však prázd-notu v jeho očích. Byla tam ta prázdnota odjakživa, dokonce i tehdy za starých časů, a já jsem si jí jen nikdy nevšiml? Jeden z nás se změnil, o tom nebylo pochyb.

„Tak teda, chceš nejdřív slyšet dobrou nebo špat-nou zprávu?" zeptal se.

„Poslechnu si tu dobrou." To jsem celý já, optimis-ta za všech okolností.

„Zrovna ses kvalifikoval do první ligy, Všiváku. Řek bych, že už tě nemůžu ignorovat jako žabaře. Gratuluju."

„No ne, díky. Jsem z toho celej naměkko. A ta špat-ná zpráva?"

„Špatná zpráva je, že to znamená, že teď už mi stojí za to, poštvat na tebe June."

„Máš pravdu, Slade. Už jsem slyšel i lepší zprávy." Ne že bych se snad ve vzájemných výpadech a proti-útocích tohohle malého přátelského rozhovoru nějak vyžíval, ale potřeboval jsem získat trochu času. Blábolil jsem tedy dál.

„Takže... takže mě necháš do-cela chladnokrevně zabít, nemám pravdu, Slade?"

Šváb pokrčil rameny.

„Jestli chceš, můžeš si zacvi-čit a trochu se rozehrát. Mně to vadit nebude a June nepochybně taky ne." Významně kývl na Klouzka Peta. Slizká malá rybenka se uculovala, jako by na tenhle okamžik čekala celý život. Pak začala předá-vat instrukce June. Ocas toho malého šmejda se zve-dl a rozčileně se mrskal, když jí tím prastarým jazy-kem vysvětloval, že jsem nebezpečný nepřítel, kterého je třeba zlikvidovat, má-li se June ještě někdy podívat domů.

Slade na mne naposledy pohlédl, a když promluvil, znělo to podezřele, jako by mi dával poslední sbohem. Nebylo to nejsladší loučení, jaké jsem kdy slyšel.

„Moh z tebe bejt velkej hlavoun, Všiváku," prohlásil smutně, „jenže ti to nedovolilo to tvoje zatracený svě-domí. Ukaž mi maníka se svědomím a já ti ukážu hejla. A každej ví, jak v tyhle společnosti hejlové končej..."

„Nech mě hádat," skočil jsem mu do řeči. „Dočkaj se vděčnýho poplácání po zádech a pak si můžou jít, kam se jim zachce, že jo?" Ze všech sil jsem se snažil nedat na sobě znát ani náznak strachu, popravdě řečeno jsem s tím ale začínal mít problémy. Důvod těch problémů už se ke mně blížil. Škorpion. Takhle tedy v téhle společnosti končili hejlové...

„Sbohem, Všiváku," loučil se se mnou šváb, kte-rého jsem kdysi považoval za přítele.

Otočil jsem se čelem ke svému osudu. Nijak zvlášť se mi nezamlouval. Hned vám povím proč. Strach pro mne nebyl ničím novým. V průběhu let jsem byl nu-cen postavit se pavoukům i ropuchám, ptákům i ry-bám, vosám i roup-cům. Pokaždé jsem přitom měl strach, jenže strach je něco, co se naučíte zvládat. Patří to k mé práci. Řeknu vám ale, že jsem ještě nikdy v životě nepoznal strach, jaký jsem cítil teď, když se ke mně pomalu blížila ta škorpioní samička. Upírala na mne chladné oči bez citu a já jsem náhle věděl, že přišla moje chvíle. Tentokrát jsem neměl po noze žádný trik, kterým bych se z nebezpečí vykroutil. Nemohl jsem se schovat a nemohl jsem utéct. Nemohl jsem dělat vůbec nic.

Byl se mnou konec.

19)

Náhle se nedaleko od nás vztyčil nějaký temný stín.

„Tak moment, počkat," zabručel hluboký hlas. Znělo to nejistě a téměř omluvně. „Já... nemyslím, že to je správný. Řek bych, že Všivák k nám byl vždycky férovej."

Byl to Ranař! Ten obrovský, nádherný roháč vy-stoupil na moji obranu! Dokolébal se až k nám a prá-vě si stoupal mezi mne a June. Celkem vzato bych byl dal přednost tomu, aby mezi mnou a tou škorpioní samičkou bylo něco docela jiného, jako třeba les nebo nějaká menší zemička, ale jako provizorní ře-šení nebyl k zahození ani Ranař.

Slade samozřejmě na podobné projevy loajality neměl náladu.

„Koukej uhnout z cesty, ty přerostlej tupce!" vřískl šváb.

Ranař se ani nepohnul.

To už se k Sladeovi připojil i Klouzek Pete.

„Hlavně teď nezkoušej začít přemýšlet!" zaječela na roháče rybenka. „Prostě uhni!"

Jenže Ranař nebyl ochoten poslechnout ani Peta. Velký roháč se tvářil, jako by mu bylo samotnému líto, že působí takové problémy, ale neustoupil. Neu-dělal to, když se mu malá rybenka pokoušela rozum-ně domluvit, a neudělal to, ani když na něj začala znovu hulákat.

Sladeovi už dočista došla trpělivost.

„Naříd' June, aby ho odklidila z cesty!" vyštěkl. Klouzek Pete jeho příkaz škorpionovi přetlumočil bez sebemenšího za-váhání a ohledu vůči svému dlouholetému partne-rovi v zápasnických podrazech.

June vykročila kupředu, nepostupovala ale nijak rychle. Její obličej vypadal zcela netečně a nesrozu-mitelně, přesto jsem z ní jakýmsi způsobem vycítil něco jako nejistotu. Kdybych si s ní jen mohl promlu-vit a všechno jí vysvětlit!

Nebylo v ní bohužel tolik nejistoty, aby ji to v jejím postupu docela zastavilo. Malér těžkotonážního kalibru byl na cestě a chystal se nám vybuchnout přímo do obličeje.

Ranař neustoupil ani o krok, a když k němu škorpióní samička dorazila, vypnul se do maximální výše. Zápas začal v okamžiku, kdy Ranař zaklesl svá jako parohy rozvětvená kusadla přímo pod bodec nepřítele. Věděl jsem, že June má neuvěřitelnou sílu, jenže když přišlo na svaly, nebyl ani Ranař žádná podvyživená houžvička. Musel napnout všechny síly, ale dařilo se mu držet si ten bodec od těla. Oba zápasníci se potáceli ze strany na stranu jako párek ospalých tanečníků, byl to ale tanec, který měl mít smrtící finále.

Slade mezitím zcela vypadl z role usměvavého ma-fiánského kmotra. Póza dobromyslného švába byla tatam.

„Říkáš přece, že máš toho přiblblého kolohnáta pod kontrolou!“ zaječel na Klouzka Peta. „Tvrdíš, že ho zvládneš jedním tykadlem! Tak mu řekni, ať toho nechá!“

Malá rybenka nervózně poskakovala sem a tam.

„No tak, Ranaři, přestaň už přece s těma hovadinama! Šéf má jinou práci a ty tady jenom zdržuješ...“

Pete kolem dokola drmolil pořád stejnou písničku, bylo ale naprosto zřejmé, že mu obrovitý roháč nevěnuje pozornost. Nebylo také divu. Kdybych byl na je-ho místě já, soustředil bych se taky na jednu jedinou věc a tou by byl velikánský bodec visící nad mou hla-vou. Ranař ho udržoval v bezpečné vzdálenosti, tím však svoje tělo nechal nechráněné a vystavené škorpióním klepetům, která se kolem něj sevřela jako če-listi svěráku.

Nezdálo se, že by to Ranař mohl vydržet o mnoho déle, přesto se však roháčovi nějak podařilo vymáčk-nout ze sebe pár slov.

„Promiň... Pete...“ lapal po de-chu, „ale zrovna... tenhle zápas... nezahlodím!“

Bylo to utrpení, jen tak tam stát a přihlížet. Celý exoskeleton mě svrběl nutkáním vrhnout se velkému broukovi na pomoc, bylo mi ale jasné, že nemůžu dě-lat vůbec nic. Ne v situaci, kdy mě obklopovala ban-da Sladeových gaunerů. Vztekl jejich šéfa nabíral stále větší a větší obrátky.

„Tohle je směšný! Příkaž jí, ať s ním skoncuje!“ ječel na Klouzka Peta. „Je to jenom pitomý brouk!“

Domníval jsem se, že je už s Ranařem pomalu ko-nec, teď se ale zdálo, jako by obrovský brouk nějakým zázrakem ze Sladeových urážek načerpal další síly. Přestože ho škorpión svíral v pevném a bolestivém objetí, nějak se mu stále dařilo vyhýbat se zásahu je-ho bodce.

Užasle jsem je pozoroval a v duchu jsem byl nucen před tím hromotluckým roháčem smeknout.

Kdo by si byl po takové spoustě předem domluvených zápasů, v nichž se Ranař nechal úmyslně porazit, po-myslel, že má takovou kuráž?

V každém boji ovšem bohužel platí jedna smutná pravda: kuráž je sice náramně prospěšná věc, v ko-nečném důsledku ale o vítězi rozhoduje větší palebná síla. A o tom, kdo má v tomhle boji větší palebnou sí-lu, nebylo sebemenších pochyb. Byla to jednoznačně obří škorpióní samička. Otázkou nebylo, kdo vyhraje, ale kdy June vyhraje.

Zavřel jsem oči. Věděl jsem, jak to nevyhnutelně musí dopadnout, a scénář té potyčky se mi nijak zvlášť nezamlouval. Nebylo to něco, co bych musel vidět. Několik následujících vteřin jsem slyšel jen vzdechy a hekání pokračující bitvy. Pro Ranaře to nevěstilo nic dobrého. A pak se náhle vlhkým vzduchem Sklepa rozlehl jasný a silný hlas.

„Okamžitě toho nechte!“

Tahle Velma je prostě k pomilování. Otevřel jsem oči právě včas, abych spatřil, jak kobylka seskakuje rozbitým oknem na podlahu Sklepa. Na zádech se jí jako klíště držel hmyzák, kterého jsem moc dobře znal. Profesor! Oči měl stírek kníží vykulené jako dva míčky - nevím, jestli to bylo strachem nebo vzrušením, možná také nezvladatelnou směsicí obo-jího.

Všichni brouci v celém Sklepe při tomhle nečeka-ném vyrušení ztuhli - dokonce i Ranař a June přeru-šili boj, i když ani jeden z nich nepovolil ve svém zá-pasnickém sevření.

Profesor zamrkal a chvíli si prohlížel to nesourodé shromáždění hmyzích vyvrhelů, kteří se do něj zavr-távali pohledem. Pak obrátil pozornost ke škorpióní samičce a promluvil. Nedokážu vám zopakovat, co všechno jí pověděl, protože jsem mu nerozuměl jedi-né slovo, někdo jiný mu ale rozuměl. A tím někým by-la June. Přesně na to jsem také sázel - že totiž pro někoho tak inteligentního, jako je Profesor, nebude cizí jazyk představovat žádný problém. A moje sázka vyšla. Profesor mluvil mnohem plynňěji, než to před ním dokázala rybenka. Celý můj plán teď už závisel jen na tom, jak na jeho slova zareaguje škorpióní sa-mička. June poslouchala a kleště, v nichž svírala Ranaře, postupně povolovaly. Její záda se pomalu na-rovnávala. Ještě úžasnější však bylo, že jsem viděl, jak se za těma pichlavýma očima probouzejí a vzdouvají city.

Začínalo to být zajímavé. Sladeovi bylo samozřej-mě jasné, že musí situaci dostat zpět pod kontrolu.

„Co to říká?“ zavřeštěl.

Klouzek Pete začal honem vysvětlovat, že Profesor říká něco o tom, jak na škorpióní samici ušili boudu, o tom, že jí lhali, aby ji přiměli dělat za ně jejich špi-navou práci, že absolutně nemají v úmyslu pomoci jí vrátit se domů, a tak dál. Poskokové kolem mne začali nervózně přešlapovat z nohy na nohu.

„Udělej něco!“ zařval Slade na rybenku. „Pověz jí, že lže! Nařid' jí, aby ho umlčela!“

Pete dělal, co mohl. Obrátil se k June a začal něco blábolit, byl ale natolik vyvedený z míry, že přistou-pil trochu moc

blízko ke mně. Mrskl jsem sebou dřív, než mi v tom všechen ten hmyz, který mě obklopoval, stačil zabránit. Dal jsem té slizké malé rybě jed-nu pořádnou staromódní ránu do hlavy. KRÁP! Bylo to báječné a splnilo to svůj účel. Klouzek Pete měl si-ce ohromně mrštý jazyk, ránu ale přijmout neuměl. Zhasl jako svíčka.

Párek švábů mě okamžitě popadl a přidržel, to už mi ale bylo jedno. Už bylo pozdě. Profesor znovu mlu-vil a smysl jeho slov jsem teď byl schopen posoudit, protože stačilo číst ve škorpióních očích. Sledoval jsem, jak se v nich zmatek mění v pochopení a potom v lítost.

A konečně pak v zuřivost. Když Profesor domluvil, škorpióni záda se opět prohnula ve smrtící oblouk. To byl signál, kterému všichni přítomní rozuměli naprosto jasně a zřetelně - univerzální výraz extrém-ního nebezpečí. Sladeovi mládenci nepatřili k nej-chytrějším, i oni si však dokázali spočítat, že je prav-děpodobně nejvyšší čas, aby vzali nohy na ramena a zmizeli, dokud ještě můžou. Sklep se náhle změnil v roj hmyzu, prchajícího na všechny strany. Jediní, kteří zůstali stát na místě, byli Velma, Profesor a Ranař.

Jeden z těch hmyzáků měl samozřejmě před všemi ostatními obrovský náskok. Slade nebyl hlupák, dal se na útěk dřív než všichni jeho kumpáni. June si ostatních, kteří prchali do bezpečí, vůbec nevšímala, šlo jí jen a jen o Sladea. Rozběhla se za ním, šváb měl ale obrovský náskok a byl stejně rychlý jako vždy. Uháněl po podlaze Sklepa jako vystřelený z praku.

„Kam běží?“ zeptala se Velma, která už mi stála po boku.

„Nejsem si jistě,“ odpověděl jsem, „jedno ale vím docela určitě. Ta díra, do který má namířeno... přes-ně tam jsme nedávno viděli párek krys.“

Slade se bezmyšlenkovitě po hlavě vrhl do černého otvoru. June stále ještě pádila po podlaze za ním, se Sladeovým tempem se ale nemohla rovnat. Zřejmě si uvědomila, že nemá naději ho dosáhnout, protože začala zpomalovat.

Bezděky jsem se v duchu ptal sám sebe, jestli Sla-de ví, co dělá. Byl rychlý a byl i chytrý, takže by mě nijak překvapilo, kdybych se dozvěděl, že si už pře-dem připravil nějakou únikovou cestu. Nebylo ale stejně dobře možné, že prostě propadl panice, dal se na útěk a vůbec nepřemýšlel o tom, kam má namí-řeno?

Jakoby v odpověď na mou otázku jsem odněkud za protější zdí zaslechl náhlé zapištění krys. Co to mělo znamenat? Vběhl Slade přímo do čelistí nepřitele? Nebo tím pištěním krysy prostě vyjadřovaly nelibost nad tím, že jim šváb utekl? To se nedalo říct jistě.

Pak se k nám však znenadání odněkud zdáli done-sl další nezřetelný zvuk. Sklepem se strašidelně roz-léhala jeho osamělá ozvěna.

„Co je to?“ podivila se Velma.

Ještě několik vteřin jsem naslouchal horečnému ŤUK, ŤUK, ŤUK červotoče umrlčího a přemýšlel jsem o tom, jestli patří nebo nepatří Sladeovi.

„V Domě je Smrt,“ odpověděl jsem.

20)

Na nějaké podrobné vysvětlování nebyl čas. Zále-želo na každé vteřině. Křikl jsem na Velmu, řekl jí, co mám v úmyslu, a roztáhl jsem krovky.

Na moji neurózu z létání teď nebyla vhodná chvíle. Jistě, udělal jsem si pár mizerných letových zkuše-ností. Moje křídlo bylo dost ošklivě potřhané a za letu pořád ještě bolelo. Také jsem se ve vzduchu hodně neohrabaně kymácel. No a co? Musel jsem se prostě přinutit na tohle všechno zapomenout. Potřeboval jsem se co nejrychleji dostat zpátky do Chlapcova po-koje a rychleji než na křidlech to zkrátka nešlo. Začal jsem jimi mávat, jako by na tom záležel můj život. Nejspíš tomu tak také bylo, a Jakův život na tom zá-ležel docela určitě.

Vylétl jsem vzhůru po schodech, které vedly ven ze Sklepa. Dveře byly stále ještě zavřené, protáhl jsem se ale skulinou pod nimi.

A pak už jsem se znovu ocitl ve světle Domu. Opět jsem se vznesl do vzduchu a rozhlížel jsem se, abych se vyhnul všem nečekaným překvapením, která by na mne v tomhle nezvyklém prostředí mohla číhat. Nestál jsem o žádná další nepříjemná setkání s vy-savači, srolovanými novinami ani s ničím podobným. Byl jsem si jistý, že bzukot mých křídel přiláká po-zornost někoho z Lidí, ale nikdo se neobjevil.

Rozlétl jsem se vzhůru po dalším schodišti a pak chodbou k Chlapcovu pokoji. Dveře byly nepatrně po-otevřené, a když jsem se k nim blížil, musel jsem pře-máhat strach, který ve mně stoupal. Stejně jako kaž-dé jiné opravdu Špatné místo, vysílal i Chlapcův pokoj jednu vlnu beznaděje a násilí za druhou. Vlétl jsem rovnou dovnitř.

Hned jsem viděl, že je zle. Chlapec tam stále ještě byl. Stačil už uklidit střepy z místa, kde se rozbilo naše vězení, zásadní otázka ale zněla, čím dalším se v mezidobí zabýval. Bylo snad příliš troufalé doufat, že na Jaka prostě zapomněl?

Asi bylo. Přesně v okamžiku, kdy jsem dorazil, ukládal Chlapec poslední střípky rozbité sklenice do nějaké nádoby. Pak zamířil na protější stranu míst-nosti, tedy zpět k oknu, u kterého se svalil Jake. Že by už ale tak jako tak bylo pozdě? Muší sameček pořád ležel na zádech na parapetu a jeho tělo bylo absolutně nehybné. Šlehl si snad Třasořitka Jake

svou poslední dávku cukru?

Nebyl čas to zjišťovat. Nevěděl jsem sice, co se v tom perverzním savčím mozku odehrává, bylo mi ale jasné, že nehoruje univerzální láskou ke všem živoucím tvorům. Musel jsem okamžitě něco podniknout.

Co ale můžete dělat, když proti sobě máte nepřítele, který je mnohasetnásobně větší než vy? Nepřítele, který vás může rozplácnout pouhým nedbalým má-vnutím ruky?

Udělal jsem to jediné, co mě v daném okamžiku na-padlo. Jednou jsem obkroužil místnost, abych nabral pořádnou rychlost, a pak jsem se rozlétl přímo proti Chlapcovu velkému masitému obličejí. Překvapeně vyvalil oči, pohyboval jsem se ale dostatečně rychle. Než stačil cokoli udělat, dolétl jsem k cíli, kterým byl Chlapcův obrovský baňatý nos. Vší silou jsem se do něj zakousl a pak jsem se honem znovu vznesl, než ke mně stačila dolétnout Chlapcova ruka.

Ještě nebyl čas k oslavám. Předstíral jsem úhybný manévř doleva a pak jsem se prudce stočil doprava. V pochroumaném křídle mě ostře bodlo, nemohl jsem si však dovolit poplakovat. Musel jsem se soustředit na to, abych letěl lépe než kdykoli v životě.

Věděl jsem, že Chlapec nepočítá s tím, že bych na něj podruhé zkusil tentýž trik, a přesně to jsem právě udělal. Zaútočil jsem rychlým nízkým letem a strefil jsem se znovu přímo do nosu. Zareagoval tentokrát rychleji, přesto jsem měl čas na to, aby se moje kusadla zabořila do masa. A pak jsem byl zase ve vzduchu a prolétl jsem pod gigantickou rukou, která se po mně ohnala.

Potřetí jsem už tuhle fintu riskovat nemohl. Vznesl jsem se do výšky a poletoval jsem těsně u stropu. Chromé křídlo mě bolelo tak strašlivě, že jsem měl dojem, jako by mělo každou chvíli upadnout. Bylo mi jasné, že odpočinek si nemohu dovolit. Vzpomínal jsem, co se stalo Jakovi, když si chtěl na stropě od-dechnout on.

Dole pode mnou se Chlapec rozběhl k zásuvkám u postele a brzy našel to, co hledal. Výraz v jeho ošklivém obličejí se změnil tak, že jsem viděl všech-ný jeho lesklé bílé zuby. Viděl jsem také důvod jeho úšklebku. V jedné ruce držel přeložený časopis a v druhé třímал ten stříkací nástroj, kterým dostal Jaka.

Vzpomínáte si ještě, co jsem říkal o větší palebné síle? Měl jsem teď proti sobě asi takovou přesilu, jako kdyby si to motýl se svými pavučinovými křídly chtěl rozdat s kolonií mravenčích vojáků. Jediná mo-je šance byla v tom, že zůstanu v neustálém pohybu, udržím si předstih před smrtícím chemickým postří-kem a vyhnou se vražednému úderu časopisu.

Chvilí se mi to docela dařilo, ten kluk byl ale sku-tečně čipera. Po několika neúspěšných pokusech se mu podařilo zasáhnout mě chvostem jednoho spreje. Nebyl to přímý zásah, stačil ale k tomu, abych se cí-til skoro vyřízený. Byla to jakási zvláštní únava, která se projevovala tak, že mi všechny části těla připadaly těžké jako kámen. Myšlenka na přistání a chvilíčku odpočinku mi v hlavě zvonila jako rajská hudba.

Leť dál! křičel jsem na sebe mlhou, která zahalo-vala můj mozek. Sněsl jsem se náhle k zemi a zalétl jsem pod Chlapcovu postel. Nenajde se tam náhodou něco, pod čím bych se mohl schovat? Měl jsem smůlu. Ten sadista se zřejmě vyžíval v uklízení - pod po-stelí nebylo vůbec nic. Kdybych tam zůstal, měl by mě s tím svým postříkem na brouky jako na dlani.

Důkladně jsem se zamyslel nad tím, kam se asi Chlapec přesune, a vylétl jsem pod protější stranou postele. Jak už jsem říkal, byl to čipera. Předvídal můj manévř a už tam na mne čekal. Jakmile jsem se znovu ocitl v otevřeném prostoru, trefil se přímo do mne pořádnou dávkou. PŠŠŠŠTTTT!

Kamení v mých údech se proměnilo v pořádné bal-vany. Jen udržet se ve vzduchu bylo to nejtěžší, co jsem kdy v životě musel dělat. I moje zdravé křídlo bolelo jako čert, zatímco to pocuchané bolestí přímo šlelo.

Nevím, jak jsem to dokázal, ale ještě chvilíčku jsem se udržel ve vzduchu. Nebylo mi to nic platné. Pořádně mi to nemyslelo, a i kdyby mi to bylo mys-lelo, pochybuji, že by se moje tělo dokázalo řídit instrukcemi mozku.

Matně jsem si uvědomoval, že Chlapcova ruka začí-ná opisovat rozmáchlý oblouk, a bylo mi taky docela jasné, že proti tomu nemůžu nic dělat. Když časopis dopadl, byla to skoro úleva. PLESK! Téměř, ne ale úplně. Celý můj svět se náhle proměnil v temnotu a bolest a padal jsem na koberec.

Přistál jsem na zádech a začal jsem mrskat noha-ma v podobném tanci smrti, jaký už přede mnou odpoledně předvedl Jake. Musel jsem vynaložit straš-nou námahu, abych vůbec otevřel oči, ale přinutil jsem se.

Gigantická Chlapcova postava se tyčila přímo na-de mnou s časopisem zdviženým vysoko nad hlavou. Čekal jsem, že rána každou vteřinou dopadne a bude po všem. Nedočkal jsem se. Rána nedopadla, protože Chlapec zůstal stát, jako by zkameněl. S nadějí v očích jsem vzhlédl. Nejsem žádný odborník na komunikač-ní signály savců, když ale vidím strach, poznám, o co jde. Tenhle kluk byl bez sebe hrůzou. Strach z něj vyzařoval v obrovských vlnách.

Jedinou částí jeho těla, která se pohybovala, byly oči. Panicky vykulené hleděly dolů na to, co mu po-malu lezlo po noze vzhůru.

Byla to June! Škorpioní samička právě dospěla na Chlapcovo koleno a pokračovala stále výš. Zada měla prohnutá, aby její smrtící bodce působil co nejefektivněji. To byla příležitost, na kterou jsem čekal. Právě proto jsem se snažil získat čas - dostatek času, aby Velma s Profesorem vysvětlili June situaci a pak aby ji dovedli nahoru do Chlapcova pokoje.

Člověk si teď pro sebe něco tiše mumlal. Nepovím vám, co říkal, rozhodně to ale neznělo příliš vesele. Na čele se mu objevily drobné kapičky vody - mys-lím, že jim Lidé říkají pot. Začaly se mu pomalu kou-let po obličejí dolů, neodvážil se ale zvednout ruku a setřít je.

Důvodem byla pravděpodobně skutečnost, že June mezitím dolezla na Chlapcovo rameno. Prohýbala zá-da čím dál víc, až se špička jejího bodce ocitla pou-hých několik milimetrů od jeho třesoucího se ucha. Měl jsem zřetelný dojem, že by tenhle kluk právě teď chtěl být v kterémkoli jiném koutě světa, jen ne prá-vě tady. Byl to sice psychopat, hloupý ale nebyl. V hla-vě mu určitě kolem dokola vířily myšlenky na takové roztomilé věci, jako je bolest, ochrnutí a samozřejmě i samotná Smrt. Těžko jste mu to mohli mít za zlé. Pohled na škorpioní samici vyvolával i ve mně hlu-boce zakořeněnou hrůzu, od které jsem se nebyl scho-pen oprostit. Jak jsem se tak ale na ty dva - na škorpiona a na člověka - díval,

napadlo mě něco jiného. Nebylo pochyb o tom, kdo z nich je netvor; byl to ten, který stál na dvou nohou.

Pisklavé zavržení odlákalo naši pozornost k protější straně místnosti. Původce toho zvuku se nacházel na desce stolu, přímo pod holou bílou stěnou. Velma. Profesor se krčil vedle ní a vzadu za nimi byl ještě jeden brouk, pořádný kolohnát. S potěšením jsem zjistil, že se Ranař rozhodl přidat se k zábavě.

Dobrá, bylo načase pustit se do toho. Nikdo z nás nevěděl, jestli to bude fungovat nebo ne, ale zkusit jsme to museli. Kobylka znovu začala plivat tu svoji ochrannou pěnu. Její rezivě červená barva ostře kontrastovala s bílými stěnami pokoje. Když se jí na-shromáždilo tolik, že s ní bylo možno pracovat, Velma se protáhla a začala z ní na stěně vytvářet obrazce.

Stírek hlasitě udílel instrukce a Velma podle nich na zdi malovala jakési podivné klikaté znaky. Každý z nich byl skoro tak velký jako kobylka sama. Byla to nejspíš ta věc, které Lidé říkají písmo - každý z těch klikyháků představuje nějaký zvuk či nějak tak, a když je dáte dohromady, vznikne z nich slovo. Při-padá mi to jako zbytečně komplikovaný systém, ale v ten okamžik jsem si nestěžoval. Díval jsem se, jak se řada čmáranic prodlužuje.

Později jsem se doslechl, že Profesor chtěl původně na tu zeď napsat citát z díla nějakého Člověka. Měl pocit, že by tím vystihl přesně to, co jsme Chlapci potřebovali sdělit. Velma, která měla jen omezenou zásobu slin, ho ale požádala, aby vymyslel něco stručného a úderného. Atak se tedy na stěně objevil jasně červený nápis:

STOP

Chlapec už se tou dobou třásl jako šílený. Nebylo mi ho líto. Tomu klukovi přece působilo potěšení, když kolem sebe šířil strach a utrpení. Byl nejvyšší čas, aby dostal pořádnou lekci - jak se do Zahrady volá, tak se ze Zahrady ozývá.

June poodtáhla bodec kousíček stranou a udělala tak Chlapci místo, aby mohl přikývnout. Udělal to nervózním, trhaným pohybem. Pak se mu zvláštním způsobem protočily oči a zhroutil se na podlahu. Profesor nám později vysvětlil, že je to sebeobranný mechanismus, kterému se říká mdloba. Osobně mi to jako příliš účinný obranný prostředek nepřipadá, ale bylo to prostě tak.

V okamžiku, kdy se Chlapec sesypal v nehybnou hromádku, z něj June seskočila a obratně dopadla na stolní desku. Byla mnohem mrštnější, než jsem si myslel. Pak už spolu s Ranařem nemámili čas. Začali převracet zbývající sklenice a osvobozovali ostatní vězně z cel smrti. Místnost se zaplnila třeskem rozbitého skla.

Účinky chemikálií, které mě zasáhly, začínaly po-levovat. Buď to bylo tím, nebo snad událostmi něko-lika posledních minut, ale připadal jsem si už mnohem líp. Vstal jsem a zamířil k okennímu parapetu, abych se podíval na Třasořitku Jake. Ten dosud ne-hybně ležel na zádech. Stal se snad Jake další obětí toho zabijáka brouků, který tu ležel na podlaze? Po-kud byl mrtvý, ztrácelo naše vítězství smysl.

Když jsem se k němu blížil, měl jsem dojem, že slyším nezřetelné ŤUK, ŤUK, ŤUK. Panika mě zmáčk-la jako klepeta škorpiona. Jaké přece ne! Tenhle musí sameček nemůže být mrtv...

To, co jsem slyšel, ale nebylo ťukání červotoče umrlčího. Byl to Třasořitka Jake, který kolem sebe hladově šmátral sosákem. Jeho fasetové oči pohlédly do mých.

„Ahoj, V-Všiváku," vypravil ze sebe namáhavě. „N-nemáš trochu c-c-cukru?"

21)

Velma neztrácela čas. Tohle byla novinka jako ře-men a ještě ke všemu sólokapr. Pár dní poté, co se to všechno seběhlo, už kobylka chvatně doladřovala poslední podrobnosti své zprávy, kterou se chystala vyslat po celé Zhradě. V jednu chvíli se zarazila a ze-ptala se mě, jak jsem věděl, že můj plán bude fungo-vat.

„Nevěděl jsem to," přiznal jsem.

„Chceš říct, že jsi vsadil všechno jen na nějaký po-cit?"

„Byl to spíš odborný odhad situace. A bys rozumě-la, všiml jsem si, že pokaždý, když ta rybenka mluvi-la s June, chvost se jí vrtěl jako o závod. Podle toho jsem poznal, že jí lžou. Tak jsem si prostě spočítal, že stačí vymyslet způsob, jak jí říct pravdu..."

„Nevěděl jsi ale, jak na to bude June reagovat?"

„Copak se dá předem vědět, jak bude někdo reago-vat na pravdu?" odpověděl jsem. „Byl to jen takovej pocit. Někdy zkrátka nic jiného nemáš."

Velma nevěřicně a trochu pobaveně zavrtěla hla-vou.

„Prima práce," řekla odbovně.

„Mám svoje přednosti."

Nechal jsem ji pracovat, aby stihla uzávěrku. Sám jsem měl ostatně domluvenou schůzku nedaleko Domu. Zatímco jsem k němu mířil, přemýšlel jsem o spoustě věcí. Už jsem se v životě musel loučit s mno-ha hmyzáky, na loučení s přáteli si ale prostě nikdy nezvyknu. A to je směla, protože teď právě jsem si znovu v duchu chystal slova na rozloučenou.

Profesor čekal poblíž domovního rohu. Bylo to po-prvé, co jsem tam do okolí od té záležitosti s Chlap-cem znovu zavítal. Měl jsem ze svého návratu zvláš-tní pocit, věděl jsem ale, že už mi žádné nebezpečí nehrozí. Po té malé výstraže, kterou jsme mu dali, už se Chlapec dalšího hmyzu nedotkl. A nejen to, zůsta-val od té doby zavřený ve svém pokoji. A právě toho dne dopoledne i s Ženou - s tou, co byla vyzbrojena smrtícím vysavačem - odjeli. Nevypadalo se, že by se chtěli vrátit. Návštěva skončila. Netvor zmizel. Když odjížděli, přšelo - a to mi z nějakého důvodu přípa-dalo stylové. Skutečný zabiják v dešti byl pryč.

Na Profesorovi bylo vidět, jak ho těší, že jsem se s ním přišel rozloučit.

„Všiváku, chlapče, věděl jsem, že nepřipustíte, aby-chom odešli, aniž byste nám popřál bon voyage" za-čal. Byl celý rozrušený a nervózní. Měl k tomu také dobrý důvod - vzal na sebe totiž těžký úkol, když se uvolil, že doprovodí June a pomůže jí vrátit se domů.

Jeho předsevzetí mě nejdřív šokovalo, Prófa mi to ale vysvětlil - už toho v životě hodně přečetl a ještě víc napřemýšlel. Teď bylo načase, aby se vypravil do světa a na vlastní oči se přesvědčil, jaké odpovědi se tam skrývají. Dlouze se rozpovídal o hledání pravdy, vědomostí a podobných ušlechtilých cílech. Určitě to-mu sám věřil, já jsem ale přesvědčen, že k tomu měl i jiný důvod. Myslím, že se pod tou svou kládou v hlou-bi duše dost nudil. Při tom incidentu ve Sklepě při-čichl k něčemu, co do té doby nikdy nepoznal, k troše vzrušení a dobrodružství. Řekl bych, že v sobě měl něco, co toužilo po další dávce.

„Velma se s váma nemohla přijít rozloučit," vysvět-loval jsem. „Prosila, abych ji omluvil."

„Ano, ano, samozřejmě," přitakal Profesor. Trochu ho to asi zamrzelo, ale dobře to skrýval. „A co Jake?"

„Ten se ještě zotavuje. Odletěl na čas pobejt k nějakému svému bratranci na farmu. Teď zrovna nej-spíš sedí někde na kravinci a užívá si sluníčka."

„Dobře, dobře," přikývl stírek knižní. „Výborně. Na obyčejnou mouchu domácí je to opravdu velice výji-mečný chlapík."

Když June zaslechla naše hlasy, pomaličku vylezla z úkrytu za popelnici. Kývl jsem jí na pozdrav a ob-rovitá škorpioní samička mě kývnutí opětovala. Nebyl to zrovna zářný příklad přátelské domluvy, ale bylo to lepší než nic. A určitě to bylo mnohem lepší než domlouvat se s tím jejím jedovatým bodcem.

Nervozita se na Profesorovi projevovala tak, že mluvil ještě víc než obvykle. „No tak tedy, už jen zbý-vá, aby dorazil náš poslední společník, a řekl bych, že se můžeme v pohodě vydat na cestu."

To pro mne byla novinka.

„Společník? Kdo s váma ještě jde?"

Odpověď se mi ozvala za zády. Ten hluboký, pro-táhlý hlas bych poznal kdekoli.

„Už bylo načase, abych si našel nějaký jiný za-městnání," vysvětloval Ranař. Velký roháč se připojil k našemu hloučku. „Však víš, když Slade natáh bač-kory... a pak i Klouzek Pete prásknul do bot."

„Neslyšel jste někdo, kam se poděl?" zajímal jsem se. Ranař zavrtěl hlavou. Přemýšlením o tom, co se asi s tou kluzkou malou rybenkou stalo, jsem pro-marnil tak půl vteřiny. Bylo mi jasné, že chytrolín ja-ko on si vždycky najde nějaký nový figl, jak se přiži-vit ve světě zločinu. Hmyzáci jeho typu se vždycky ze všeho oklepou.

„Stejně už jsem těch zápasů začínal mít plný zuby," pokračoval roháč. „Změnit povětrí mi připadalo jako docela dobrý nápad. Takže když mě Profesor pozval, abych šel s nima, řek jsem, že jo."

„A když už o tom mluvíme, doopravdy budeme mu-set jít," vložil se do hovoru Profesor. „Když se někdo chystá procestovat půl planety, tak by se nejspíš ne-měl hned na začátku zdržovat, nemyslíš, chlapče?"

Ještě chvíli měl o planetě a o podobných věcech, celkem dobře jsem ale chápal, co má na mysli. Existují totiž hmyzáci, kteří tvrdí, že všichni žijeme na jedné obrovské kouli hlíny, tak velké, že si to ani neumíte představit. Vešlo by se na ni milion zahrad.Kdo ví, jestli to nakonec není pravda? Jedno je jisté - všechn ten svět kolem nás je zatraceně velký. A věděl jsem, že ať ke svému cíli dorazí nebo ne, ni-koho z těch tří už nikdy neuvidíme.

Náhle se ozvala June. Hlas měla překvapivě jem-ný. Poprvé za celou tu dobu jsem se přistihl, jak pře-mýšlím o tom, koho a co za sebou asi zanechala do-ma, ať už ten její domov byl kdekoli. Měla nějaké přátele? Příbuzné? Škorpioní samička na mne při řeči upřeně hleděla a pak se obrátila ke štírkovi, aby její slova přeložil.

„Co říkala?" zeptal jsem se Profesora.

„Říká, že by vás na rozloučenou ráda objala a po-řádně zmáčkla."

Rozpačitě jsem se podíval na ta obrovitá smrtící klepeta. Dokázala by mě rozmáčknout, než bych řekl švec. Tahle myšlenka se mi evidentně jasně zračila v obličej.

„No... totiž..." zakoktal jsem.

Škorpioní samička se uchechtla a řekla ještě něco.

„Prý to byl jen vtip," přeložil Profesor.

Nechtěl jsem jí kazit radost a usmál jsem se. Na smysl pro humor se u těchhle pavoukovitých tropic-kých zabijáků můžete spolehnout. Abych převedl řeč jinam, zeptal jsem se Profesora na něco, co už jsem měl dlouho na srdci.

„Jestli si dobře vzpomínám, říkal jste, že jste pů-vodně chtěl na tu Chlapcovu zeď napsat nějaký citát. Zajímalo by mě, co to mělo být."

„Ano, ano," přitakal Profesor. „Byl byste asi pře-kvapen, kdybyste věděl, čeho všeho je lidský druh schopen." Vzpomněl jsem si, co mi Profesor říkal o skutečném účelu té Chlapcovy krabice plné hmyzu - měl snad stírek pravdu, když se domníval, že tomu Člověku šlo jen o vědomosti a o nic jiného? Těžko říct. Nejsem si jistý, jestli by nám to sám Chlapec byl schopen přesně povědět.

„Tak co to bylo za citát?" pobídl jsem Profesora.

„Citát z Blakea, chlapče," prohlásil Profesor, z če-hož jsem nebyl právě moudrý. „Ano, ano - napadlo mě tehdy tohle dvojverší." Odkášlal si a s patřičným důrazem zarecitoval:

„Motýlu či můře nikdo nechť neublíží,
vždyť Posledního soudu den se rychle blíží."

Nevím přesně, co to mělo znamenat, ale základní význam jsem pochopil. Stačilo to.

„A tvrdíte, že tohle napsal Člověk?"

Profesor důrazně přikývl.

„V tom případě nejspíš nejsou všichni úplně špat-ní," připustil jsem.

Na poměry, z jakých pocházím, to bylo až příliš intelektuální téma rozhovoru a Ranař neměl, čím by do diskuze o literatuře a mezidruhových vztazích přispěl. Rozloučit se se mnou ale chtěl také.

„Tak se měj, Všiváku," protáhl obrovitý roháč.

„Ty taky, kamaráde."

„Ano, ano, Všiváku, sbohem, chlapče, a děkuji ti za všechno..."

Profesionální skromnost mě přiměla skočit štirkoví do řeči. „Jo, jasné, jen dál pracujte na těch svých světobornejch otázkách, prófo."

Potom vyrazili. Díval jsem se za nimi a sledoval jsem, jak pomalu kráčejí po příjezdové cestě. Než zmizeli za zatáčkou, otočili se a naposledy mi zamá-vali. Nechtěl jsem vypadat jako sentimentální trou-ba, takže jsem to rychle usekl.

„Hodně štěstí," zavolal jsem. A pak už se všichni tři ztratili navždy.

Epilog

Smrt na sebe v Zahradě, jako je ta naše, dokáže brát nejrůznější podoby a není mezi nimi mnoho tako-vých, které by zvítězily v soutěži popularity. Dnešek byl ale jiný. Na jediný den v celém dlouhém a klopotném roce nikomu nevadilo, že Smrt obchází kolem. Jen protentokrát tu byla vítána. Na Prvního máje byla Smrt celebritou.

V Zahradě na Prvního máje platila jiná pravidla. Dopoledne bylo dobou očekávání. Zdálo se, jako by všichni obyvatelé Zahrady vrhali nedočkávé pohledy k bazénku, v němž se nymfy jepic blížily ke konci svého dlouhého vodního čekání. Slunci zdánlivě trva-lo celou věčnost, než se vyšplhalo k nejvyššímu bodu své dráhy.

Oslava začala krátce po poledni. Jepičí nymfy už nebyly nymfami. Jejich zapouzďené kukly se na vod-ní hladině otevíraly a vylézal z nich okřídlený hmyz. Každá jepice si chvíli odpočala na trávě, než svou proměnu definitivně dokončila. A pak přišel čas, aby se vznesly do vzduchu. Za okamžik jich tam bylo celé hejno. Byly úplně všude -tisíce jepic, velká převalující se černá jepicí mračna. Tančily, zpívaly, kroužily kolem dokola a oslavovaly po celé Zahradě. Tančily a létaly, jako by vůbec ne-myslely na zítřek.

Jasně že nemyslely. Pro jepice totiž žádný zítřek neexistoval. Měly jen dnešek. Dlouhé měsíce, které strávily jako podvodní larvy, vyvrcholily právě tím-hle a jen tímhle horkým dnem. První máj byl jediný den, který měly strávit v podobě dospělého hmyzu. A povím vám, že do toho dne dávaly všechno.

Jako dospělé neměly dokonce ani ústa, kterými by přijímaly potravu. Neměly žaludky, v kterých by ji trávily. K čemu by jim to také bylo? Měly čas právě jen na to, aby se oddaly tomu úžasnému letu. Jen na to, aby si užily jednoho obrovského, prvního a po-sledního hlučného vzdušného večírku, dávaly si tedy záležet, aby stál za to.

A také že stál.

Slavnostní atmosféra se zmocnila celé Zahrady. Na Prvního máje si každý dal na chvíli pohov. Zítřka měl přece dost času na tu každodenní rutinu, která zna-menala snažit se najíst a nebýt přítom sněden. Pro dnešek se všichni prostě uvolnili a užívali si oslav.

Dixie nařídil svým chlapcům, aby roztáhli závěs z rebarborových listů, který visel nad barem. Všichni jeho pravidelní hosté tak mohli sedět, přihlížet osla-vám a přitom usrkávat Dixieho obzvlášť vy-zrálou medovici - tu nejlepší, kterou obvykle schovává vza-du. Všechno pití bylo na počest svátku za poloviční ceny. (Snažil jsem se Dixieho přesvědčit, že by mělo být na účet podniku celé, tlustý slimák se mi však vy-smál. První máj je První máj, ale kšeft je kšeft.)

Nevadilo nám to. Pohodlně jsme se usadili a užívali si zábavy. Otočil jsem se a podíval jsem se na Velmu s tím, co považuji za svůj nejčarovnější úsměv. Nestává se často, že by tenhle úsměv zklamal, ale Velma je zatraceně tvrdý oříšek.

„Co je to s tebou?“ podivila se kobyłka.

Co jsem na to měl říct? Stejně jako ty tisíce jepic, které nám nad hlavou vířily po obloze, vířily v mé hlavě myšlenky. Přemýšlel jsem o tom, čím se vlastně my všichni tady v Zahradě od jepic lišíme. Jak říkal ten červotoč, všichni totiž nakonec směřujeme tamtéž. Jak dlouho máme na to, abychom si hráli na slunci, než nás něco rozžvýká a rozdrtí, nebo naopak rozdrtí a pak rozžvýká? Věděl jsem, že ani všechny Profesorovy hlubokomyslné úvahy pod tmavou kládou nedokážou tuhle otázku zodpovědět.

Nejsem žádný filozof, můj názor na problém „Jaký má tohle všechno smysl?“ je ale asi takový: s životem v Zahradě je to tak trochu jako v tom starém vtípku o jídle, který čas od času v Dixieho baru někdo vypráví. Určitě ho znáte. „Jaký je to jídlo?“ ptá se jeden host. A druhý mu odpoví: „Příšerný. A ještě horší je, že dávaj malý porce.“

Život v téhle Zahradě dokáže být také příšerný, nikdy ho ale nemáte dost. Každou jeho minutku si musíte vybojovat a přitom celou dobu víte, že může kdykoli skončit. Jenže na rozdíl od jepic nikdo z nás přesně neví, kdy ten okamžik přijde ani jak k tomu dojde. Neví to Jaké, který neustále pátrá po další špetce cukru. Neví to Netta, která se znovu připojila ke své posádce a žije na nové lodi plné krve. Neví to Ranař, Profesor ani June, kteří se vydali na nejdelší pout' svého života, přičemž každý z nich na jejím konci hledá něco jiného. Neví to ani moje dobrá přítelkyně Velma.

A nevím to ani já - moje maličkost, Všivák Muldoon.

Nebyly to právě nejpříjemnější myšlenky - rozhodně ne takové, o jaké bych se chtěl rozdělit při oslavě svátku Prvního máje. Zvláštní ale bylo, že jsem se z to-ho všeho necítil nijak sklíčeně nebo přešle. Naopak, život mi alespoň ten den připadal docela fajn. Prostě si nejspíš musíte ujasnit, co je pro vás v životě opravdu důležité, a pak se toho držet. V tom je ta finta. Svět je brutální, o tom není pochyb, to ale znamená, že o to důležitější je držet se svými přáteli.

To je sice všechno moc hezké, jak ale můžete něco takového říct nahlas a nevypadat přitom jako úplný trouba? Ani jsem to nezkoušel.

„Šťastný První máj, Velmo,“ řekl jsem jen.

Kobyłka si vesele odfrkla, jako by věděla, co se mi honí hlavou. Docela bych tomu i věřil.

„Jo, jasně. Šťastný První máj... Herbertě.“

V jejích fasetových očích se zablesklo a nad hla-vami nám tančily jepice jako milion létavic.